

C:\Users\Plazma\Desktop\A_Asimov Isaac - Hvězdy jako prach.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Isaac Asimov
Hvězdy jako prach

1. A LOŽNICE SI BROUKALA

Ložnice si pro sebe něžně broukala. Ten zvuk byl téměř pod prahem slyšitelnosti - nepravidelný, nepatrný, ale zcela zřetelný a zlověstný.

To však nebylo to, co Birona Farrilla probudilo a vytáhlo z hlubokého, nepříliš osvěžujícího spánku. Neklidně pohnul hlavou ze strany na stranu v marné snaze zbavit se opakovaného crrrr-r-r-r na nočním stolku.

Rukou ztěžklou spánkem stiskl tlačítko, aniž otevřel oči.

"Haló," zamumlal.

Reproduktor se okamžitě probudil k životu pronikavým a hlučným hlasem, Biron však nevyvinul žádné úsilí, aby hlasitost ztlumil.

Hlas řekl: "Mohl bych mluvit s Bironem Farrillem?"

Bironovy oči se otevřely do husté tmy. Začínal si uvědomovat nepříjemné sucho v ústech a slabý zápach rozlévající se místností.

Odpověděl: "To jsem já. Kdo volá?"

Bez ohledu na jeho slova hlas pokračoval se vzrůstajícím napětím - a byl to velice silný hlas uprostřed tiché noci. "Je tam někdo? Chtěl bych mluvit s Bironem Farrillem!"

Biron se vzepřel na loket a upřel oči na vizifon. Zabodl prst do ovladače obrazu a malá obrazovka se rozzářila.

"Tady jsem," řekl. Poznal jemné, lehce asymetrické rysy Sandera Jontiho. "Zavolejte mi ráno, Jonti."

Užuž vypínal při stroj, když Jonti znovu spustil: "Haló, haló! Je tam někdo? Volám správně univerzitní kolej, pokoj číslo 526? Haló!"

Biron si náhle uvědomil, že kontrolka vysílacího obvodu nesvítí. Potichu zaklel a stiskl příslušné tlačítko, ale nic se nestalo. Jonti to konečně vzdal. Obrazovka zela prázdnotou, stala se pouhým obdélníkem nic nezobrazujícího světla. Biron přístroj vypnul a zavrtal se do přikrývky. Zlobil se. Nikdo přece nemá právo takhle na něho křičet uprostřed noci. Letmo pohlédl na matně osvětlené číslice přímo nad pelestí postele. Čtvrt na čtyři. Ještě necelé čtyři hodiny nebude vnitřní domovní osvětlení v provozu.

Kromě toho neměl rád, probudil-li se do úplné tmy. Ani po čtyřech letech si nezvykl na pozemské železobetonové domy bez oken. Byl to tisíciletý zvyk pocházející z doby, která neznala silové pole na ochranu proti primitivním nukleárním bombám.

Taková byla minulost. Nukleární válka udělala na Zemi své. Větší část jejího povrchu byla beznadějně radioaktivní a neobyvatelná. Už nebylo co ztratit, a přece i dnešní architektura odrážela staré obavy... Proto byla, když se Biron probudil, naprostá tma.

Opět se zvedl a opřel se o loket. Così mu připadalo podivné. Chvilí čekal. Nebylo to však tiché broukání ložnice, co si uvědomoval, nýbrž něco mnohem méně nápadného, avšak stejně nebezpečného.

Nepostřehl žádný závan, žádnou stopu po trvalé a nikdy neustávající výměně vzduchu, kterou člověk bere jako samozřejmost. Opatrně se pokusil polknout, ale nepodařilo se mu to. Ted, když si plně situaci uvědomil, začala být atmosféra rázem nedýchatelná. Klimatizační systém přestal pracovat. A navíc nemohl použít ani vizifon, aby poruchu ohlásil.

Pro jistotu to zkusil znovu. Mléčný obdélník světla roztáhl perlově lesklá křídla a rozhodil jejich svit po lůžku. Byl na příjmu, ale vysílat nemohl. Tak moc to zas nevádí, pomyslně si, stejně se s tím nedá nic dělat, dokud se nerozední. Zív, protřel si dlaněmi oči a začal šmátrat, kde nechal pantofle. Nefungující větrání však nevysvětlovalo ten podivný pach. Svrástil čelo a dvakrát či třikrát pořádně vdechl. Zbytečně. Zápach mu byl povědomý, ale nemohl ho nikam zařadit.

Dotápal do koupelny a automaticky sáhl po vypínači, přestože na to, aby si napustil sklenici vody, světlo nepotřeboval. Ozvalo se cvaknutí - a nic, přestože to zkusil znovu. Copak už nic nefunguje? Rozmrzele pokrčil rameny a potmě se napil. Hned mu bylo líp. Při zpáteční cestě do ložnice znovu zív a zkusil zapnout hlavní vypínač. Veškeré osvětlení bylo mimo provoz.

Usedl na postel, položil si své velké ruce na vypracovaná, svalnatá stehna a přemýšlel. Za normálních okolností by personálu pořádně vynadal. Od univerzitní koleje sice nemohl očekávat hotelový komfort, ale - do kosmu - existuje přece určitá úroveň, kterou může člověk

- 4 -

požadovat. Ne že by to bylo zrovna teď životně důležité; promoce už byla přede dveřmi, se studiem byl hotov. Za tři dny dá své poslední sbohem jak tomuto pokoji, tak Pozemské univerzitě. A vlastně celé Zemi.

Ale stejně by měl poruchu ohlásit, i když se zdrží patřičného komentáře. Mohl by použít vizifon na chodbě, aby mu přinesli světlo a ventilátor s nezávislým zdrojem, protože se chtěl vyspat bez dusivých psychosomatických pocitů. A když ne, do kosmu s nimi! Ještě dvě noci.

Ve světle vizifonu našel spodky. Pak na sebe natáhl svetr a usoudil, že by to zatím mohlo stačit. Pantofle si nechal. V téhle hromadě betonu s tlustými, téměř zvukotěsnými stěnami sice nehrozilo, že by někoho vzbudil, i kdyby po chodbě dupal, ale neviděl důvod, proč se přezouvat. Výkročil ke dveřím a vzal za kliku. Hladce se otočila a uslyšel cvaknutí, které znamenalo, že mechanismus zámku byl aktivován. Až na to, že nebyl. A přestože napínal svaly téměř až k prasknutí, nic se nestalo.

O krok ustoupil. Bylo to směšné. Copak došlo k celkovému výpadku proudu? Ne, to se nestalo. Hodiny šly. A vizifon byl stále na příjmu.

Počkat! Že by v tom měli prsty jeho přátelé? Požehnání jejich neklidným duším! Někdy takové dětinské vtípky prováděli, sám se několika podobných kanadských žertíků zúčastnil. Určitě nebylo těžké dostat se během dne dovnitř a všechno šikovně nastražit. Ale vlastně ne, vždyť větrání a světla fungovala, když šel spát.

No dobře, tak tedy v noci. Kolej byla umístěna ve staré, nemoderní budově. Na to nemusel být žádný inženýrský génius, aby přelstil osvětlovací a klimatizační systém nebo zablokoval dveře. A teď všichni jeho dobří kamarádi netrpělivě čekají, až bude ráno a starý dobrák Biron se nebude moci dostat ven. Pravděpodobně ho nechají podusit až do oběda, než se mu pořádně vysmějí.

"Ha, ha," řekl si Biron vztekle pod fousy. Když je to tak, budiž. Rozhodně bych s tím měl něco udělat. Nějak z toho vybruslit.

Otočil se a špičkou nohy přitom kopl do něčeho kovového, co se odkutálelo až někam pod lůžko. V chabém svitu vizifonu byl obrys té věci těžko rozpoznatelný. Moc chytří nebyli. Měli vyřadit vizifon úpl-

- 5 -

ně, nejenom přerušit vysílací obvod, řekl si. Sklonil se, natáhl nice a v širokém oblouku prohmatával prostor pod postelí. Našel jakýsi předmět a zvedl ho ke světlu.

Zjistil, že drží váleček opatřený na jednom konci plastikovou bublinou, v níž byla malá díрка. Přičichl. Byl to hypnit. Tím se vysvětloval ten zápach. Jasně, jeho přátelé ho použili, aby se neprobudil, když se vrtali v obvodech.

Dokázal si představit, co a jak se stalo. Dveře nejspíš vypadli, což byla sice jednoduchá, ale také jediná osidlná část celého podniku, protože se přitom mohl probudit. Nebo si mohli zámek připravit už přes den tak, aby vypadal, že je zavřený, i když ve skutečnosti nebyl. A jakmile dveře jednou otevřeli, stačilo vhodit ampulku hypnitu dovnitř a znovu zavřít. Anestetikum pomalu, pomaloučku vytékalo, až vytvořilo potřebnou koncentraci 1 000 ppm, která ho definitivně vyřadila z provozu. Pak konečně mohli vejít. Patřičně maskovaní, jak jinak. Do kosmu! Mokřý kapesník na obličej zadrží hypnit po dobu patnácti minut, víc nepotřebovali.

Což vysvětlovalo stav ventilačního systému. Musel být odstaven, aby se hypnit nerozptyloval tak rychle. To vlastně museli provést nejdřív. Vyřazení vizifonu mu mělo zabránit v přivolání pomoci, zablokovanými dveřmi se nemohl dostat ven a tma měla vyvolat paniku. Hodní hoši, jen co je pravda!

Odfíkl si. Nemohl se kvůli tomu naštvat. Vtip je vtip, toť vše. Ale rád by si s těmi dveřmi poradil a skončil to. Svaly se mu při této myšlence bezděčně napjaly, ale věděl, že bez nástrojů nic nepořídí. Při konstrukci dveří bylo počítáno s nukleárním výbuchem. Do háje s takovouhle tradicí!

Nějaká cesta ven však musí existovat. Přece nemůže dopustit, aby ho tak lehce dostali. Zaprvé bude potřebovat světlo, skutečné světlo místo nepřenosného a nedostatečně svítícího vizifonu, ale to nebyl problém. V šatníku měl kapesní svítilnu.

Na okamžik ho napadlo, že je zablokován i mechanismus vestavěné skříně, dveře se však naprosto normálně a lehce zasunuly do stěny. Nenapadl je pochopitelně žádný důvod, proč by měli zablokovat i skříně, řekl si spokojeně, neboť se domníval, že dokáže odhadnout všechny kroky jejich plánu, a navíc - neměli času nazbyt.

- 6 -

A pak, zatímco se už otáčel s baterkou v nice, se celá struktura jeho teorie naráz zhroutila jako domeček z karet. Ztuhl, břišní svaly sevřené napětím, zadržel dech a naslouchal.

Poprvé od chvíle, kdy se probudil, si uvědomil, že se v ložnici ozývá něco jako broukání. Slyšel podivnou, tichou, jakoby nezřetelnou a nepravděpodobnou konverzaci doprovázenou potlačovaným smíchem. Okamžitě ten zvuk poznal. Nemohl jej nepoznat. Ten zvuk byl smrtelným jektáním matičky Země. Zvuk objevený před tisíci roky.

Přesněji řečeno, bylo to tikání radiačního počítače indukujícího nabitě částice a tvrdé záření gama, kterým se dostal do cesty. Měkké cvakání elektrických výbojů se rozplývalo do tichého broukání. Byl to zvuk počítače záření, jenž odpočítával jednu jedinou věc, kterou mohl počítat - smrt!

Lehce, po špičkách, ustoupil. Ze vzdálenosti dvou metrů namířil paprsek bílého světla do kouta skříně. Tam, ve vzdálenějším rohu, ležel počítač.

Byl jeho, měl ho od samého začátku svého pobytu na Zemi. Většina nováčků z Vnějších světů si pořizovala radiační počítače hned první týden, neboť si ještě velmi dobře uvědomovali, že Země je radioaktivní. Prostě cítili potřebu nějak se chránit. Obvykle pak přístroje odprodali dalšímu novému ročníku, ale Biron se toho svého nikdy nezbavil. Teď byl rád, že to neudělal.

Přistoupil ke stolku, kam před spaním odkládal hodinky. Trochu se mu třásla ruka, když na ně posvítíl baterkou.

Náramkový řemínek byl vyroben z pružného plastu a původně měl téměř mléčně bílou barvu. I teď byl bílý. Prohlédl si ho ze všech stran. Byl bílý.

I tento řemínek patní do výbavy nováčků. Po zasažení tvrdým zářením totiž měnil barvu do modra - a to byla na Zemi barva smrti. Pokud člověk neopatrně zabloudil, snadno se mohl dostat na nebezpečné území. Vláda sice oplotila tolik zamořených oblastí, kolik mohla, a k těmto „plochám smrti“, které začínaly už několik mil za městem, se pochopitelně nikdo vědomě neodvážil ani přiblížit, ale řemínek byl pojistkou.

Kdyby jen trochu zmodral, musel se jeho majitel bezodkladně dostavit do nemocnice na ošetření. Materiál řemínku reagoval na radio-

- 7 -

aktivní záření stejně citlivě jako člověk, proto mohla být závažnost případu okamžitě stanovena jednoduchým změřením modré barvy příslušnými fotoelektrickými přístroji.

Jasná berlínská modř znamenala konec. Tmavá barva řemínku se již nedala změnit, stejně jako se už nikdy nemohl změnit člověk, který ho nosil na ruce. Pak už nebyla žádná léčba, žádná šance, žádná naděje. Člověku potom nezbyvalo než čekat, možná den, možná týden, a jediné, v co mohl doufat, že pro něho v nemocnici udělají, bylo zařízení veškerých náležitostí potřebných ke kremaci.

Řemínek však byl dosud bílý - a něco málo z poplašného řinčení, které se ozývalo v Bironově mozku, vymizelo.

Nejednalo se tedy o silnou radioaktivitu. Šlo o pokračování studentského vtípku? Biron se zamyslel, ale nakonec usoudil, že ne. Něco takového by přece nikdo nikomu neudělal. Aspoň ne na Zemi, kde se ilegální manipulace s radioaktivním materiálem velmi přísně trestala. Tady, na Zemi, brali radioaktivitu vážně. Protože museli. Proto by to nikdo neudělal bez dostatečně silného motivu.

Zamyslel se nad tím, důkladně a soustředěně. Dostatečně silný motiv byl jedinou možností. Motiv a patřičná odvaha. Jenže tak silným motivem by mohla být jen touha vraždit. Ale proč? Neexistoval přece žádný důvod! Za třidvacet let svého života si neudělal žádné skutečně vážné nepřátele. Ne tak vážné. Ne na život a na smrt.

Vjel si rukou do nakrátko při střížených vlasů. Podobné úvahy byly směšné, ale nemohl se jim vyhnout. Opatrně se vrátil ke skříni. Muselo v ní být něco, z čeho záření vycházelo. Něco, co tu před pár hodinami ještě nebylo.

Malé krychlové pouzdro o hraně dlouhé asi patnáct centimetrů spatřil téměř okamžitě. Biron, přestože nikdy předtím žádné neviděl, jen o tom slyšel, je poznal a spodní ret se mu zachvěl. Vytáhl radiační počítač ze skříně. Tiché broukání ochablo, skoro ustalo. A znovu začalo, jakmile namířil okénko ze slídy, přes které záření procházelo, na pouzdro. Už nepochyboval. Byla to radiační bomba.

Záření, jež vydávala, samo o sobě nezabíjelo. Bylo jen rozbuškou malé nukleární bomby, která dřímala uvnitř pouzdra. Částice vyzařované umělým radioizotopem s krátkým poločasem rozpadu procházely obalem a pomalu ho zahřívaly. Teprve při dosažení kritické hustoty

částic a tepla mělo dojít k reakci, při níž by se pouzdro roztavilo na loužičku kovu. Většinou nemuselo dojít k explozi, ale strašlivý gejzír záření by zabil všechno živé v okruhu šesti stop až šesti mil podle velikosti bomby.

Neexistoval způsob, jak zjistit, kdy kritický okamžik nastane. Možná za hodinu, možná za chvíli. Biron zůstal bezmocně stát, dlaně mu zvlhly, paže klesly. Když ho před půl hodinou probudil vizifon, cítil se naprosto skvěle. Teď věděl, že zemře.

Nechtělo se mu zemřít, ale byl bezmocný. Byl v místnosti uvězněn a neměl se kde skrýt.

Znal polohu svého pokoje. Nacházel se na konci chodby, takže susedil pouze s jedním dalším pokojem. A samozřejmě s pokoji nad ním a pod ním. S horním pokojem nemohl počítat. Místnost vedle byla koupelna přiléhající k jeho koupelně. Pochyboval, že by ho někdo uslyšel.

Zbýval jenom pokoj dole.

Rozhlédl se. Měl několik skládacích židlí pro případnou návštěvu. Udeřil jednou do podlahy, ale ozvalo se jen nepříliš silné plácnutí. Otočil ji na hranu a zvuk byl hned tvrdší a hlasitější.

Po každém úderu okamžik vyčkal, a zatímco naslouchal, ptal se sám sebe, zda se mu podaří vzbudit spáče o poschodí níž a vyburcovat ho natolik, aby ohlásil rušení nočního klidu.

Náhle ztuhl s roztržštěnou židlí nad hlavou, protože měl dojem, že něco zaslechl. Ten zvuk se ozval znovu - něco jako slabý výkřik. Přicházel ode dveří na chodbu.

Odhodil židli a rovněž vykřikl. Přitiskl ucho k místu, kde dveře zapadaly do stěny, ale těsnění bylo kvalitní a hlas, který slyšel, byl velmi tlumený.

Rozpoznal však, že někdo volá jeho jméno.

Několikrát se ozvalo: "Farrille! Farrille!" A ještě něco navíc, snad... "Jsi tam?" nebo "Jsi v pořádku?"...

Zařval: "Otevřete dveře!" Zakřičel to třikrát nebo čtyřikrát. Zalil ho horký pot. Najednou začal být až nepříčetně netrpělivý. Bomba mohla každou chvíli explodovat.

Zdálo se, že ho uslyšeli, jak usoudil podle tlumeného zvolání: "Pozor, bouchne to!" Pochopil a rychle odstoupil bokem.

- 9 -

Ozvalo se několik ostrých úderů a nehybnou atmosféru místnosti rozčeřil závan vzduchu. Pak se dveře rozletěly. Pokoj zalilo světlo z chodby.

Biron vyběhl ven s rozpraženými rukama. "Nechod'te dovnitř!" volal. "Pro lásku k Zemi, nechod'te tam! Je tam radiální bomba!"

Ocitl se tvář v tvář dvěma mužům, jedním z nich byl Jonti. Druhý, oděný pouze částečně, zakoktal: "Ra-radiální bomba?" Byl to Es-bak, správce koleje.

Jonti se rychle zeptal: "Jak velká je ta bomba?" Destruktor, který držel v ruce, příliš neladil s jeho šviháckým oblečením. Biron naznačil velikost rukama, na víc se nezmohl.

"Rozumím," řekl Jonti, který si zachoval chladnou hlavu. Otočil se ke správci: "Vyklid'te všechny pokoje v této části koleje. A dejte sem rychle přinést všechny olovené desky, které máte, a obložte jimi chodbu. Být vámi, do rána sem nikoho nepustím."

Bironovi řekl: "Odhaduji, že bude mít poloměr dosahu asi tak dvanáct až osmnáct stop. Kde se tu vzala?"

"Nevím," odvětil Biron a otřel si čelo hřbetem ruky. "Pokud by to nevadilo, rád bych si někde na chvíli sedl." Mrkl na zápěstí, ale pak si vzpomněl, že hodinky nechal v pokoji. Ucítil silné nutkání vrátit se pro ně.

Na chodbě začalo být živo. První studenti už opouštěli své pokoje.

"Tak pojď," řekl Jonti. "Někde se posadíme."

Biron se zeptal: "Co vás ke mně přivedlo? Ne že bych vám za to nebyl vděčný..."

"Volal jsem ti, ale neozýval ses. Musel jsem tě vidět."

"Vidět?" Biron se snažil zklidnit svůj přerývaný dech. "Proč?"

"Abych tě varoval. Hrozi ti smrtelné nebezpečí."

"Na to jsem už přišel sám," zasmál se Biron sarkasticky.

"To byl první pokus. Zkusí to znovu."

"Ale kdo!"

"Tady ne, Farrille," ztišil hlas Jonti. "Na to potřebujeme trochu soukromí. Uvědom si, že po tobě jdou. A pravděpodobně jsem se teď už i já vystavil nebezpečí."

- 10 -

2. SIT NAPRIC VESMÍREM

Společenská místnost byla prázdná a tmavá. O půl páté ráno tomu těžko mohlo být jinak. Přesto ale Jonti váhal, chvíli držel pootevřené dveře a naslouchal, zda uvnitř náhodou někdo není.

"Nerozsvěcuj," zašeptal. "Světlo by nás prozradilo."

"Pro dnešní noc mám tmy až po krk," zabručel Biron.

"Necháme pootevřeno."

Biron neměl sílu odporovat. Klesl do nejbližšího křesla a pozoroval, jak se klín světla mezi křídly dveří zužuje na tenkou štěrbinu. Teď, když bylo po všem, dostával třesavku.

Jonti přivřel dveře a ukázal na proužek světla na podlaze. "Dobře ho sleduj. Ukáže nám, jestli někdo půjde kolem nebo jestli se dveře pohnou."

"Omlouvám se, ale nejsem právě spiklenecky naladěn. Jestli vám to nevádí, ocenil bych, kdybyste mi řekl, co jste mi chtěl říct, pokud možno rychle. Vím, že jste mi zachránil život. Patříčně vám poděkuji, ale nejspíš až zítra, protože teď bych potřeboval pořádného panáka a ještě si trochu zdřímnout."

"Dovedu si představit, jak ti je," uznal Jonti. "Naštěstí pro tebe je to zdřímnutí, z kterého by ses už neprobudil, pro tuto chvíli zažehnáno. A doufáme, že nejen pro tuto chvíli. - Víš o tom, že znám tvého otce?"

Otázka zazněla naprosto nečekaně a Biron udiveně zvedl obočí, což bylo v šeru místnosti zbytečné. "Nikdy se o vás nezmínil."

"Pod jménem, které zde používám, mě sotva může znát. Máš od něj nějaké zprávy z poslední doby?"

"Proč se ptáte?"

"Protože mu hrozí velké nebezpečí."

"Nebezpečí?"

Jontiho ruka nahnatá Bironovo rameno a pevně je stiskla. "Tiše! Mluv stejně hlasitě jako dosud." Biron si až nyní uvědomil, že hovořili šeptem.

Jonti pokračoval: "Vyjádřím se jasněji. Tvůj otec byl zatčen. Chápeš, co to znamená?"

- 11 -

"Ne, vůbec tomu nerozumím. Co se stalo! Kdo ho zatkl a proč? Co o tom víte?" Bironovi začalo bušit ve spáncích. Skutečnost, že o vlasek unikl jistě smrti, způsobila navzdory účinkům hypnitu, že nedokázal zůstat stejně klidný jako muž, který seděl tak blízko, že mu jeho šepot připadal téměř jako řev.

"Máš vůbec ponětí o tom, co tvůj otec dělá?"

"Jestli znáte mého otce, pak víte, že je rančerem z Widemosu. To je jeho práce."

"Nemáš důvod mi věřit, ale uvědom si, že pro tebe riskuji život. Vím mnohem víc, než co j si ochoten přiznat. Například vím, že se tvůj otec spíkl proti Tyrantům."

"To popírám," řekl napjatě Biron. "To, že jste mi dnes v noci pomohl, vám nedává právo říkat o mém otci takové věci."

"Vyhýbáš se přímé odpovědi, mladíku, a plýtváš mým časem. Copak nechápeš, že za dané situace nemůžeme šermovat slovy? Řeknu to otevřeně. Protože tvého otce zatkl Tyranti, je pravděpodobně již mrtev."

Biron vyskočil. "To není pravda! Jak to můžete vědět?"

"V mém postavení člověk o jistých věcech zkrátka... ví."

"Nechme toho, Jonti. Nemám zrovna náladu na záhady a opovrhuji vaší snahou -"

"Co si myslíš, že získám tím, že o tom s tebou mluvím?" Z Jonti-ho hlasu se rázem vytratila uhlazenost. "Mám informace, o nichž ty ovšem pochybuješ, že se tě budou snažit zabít. Udělej si svůj vlastní názor na základě toho, co se stalo, Farrille."

"Rekněte mi to, prosím, ještě jednou. Poslouchám," ustoupil Biron.

"No tak dobrá. Předpokládám, Farrille, že víš, že ačkoli se vydávám za Vegana, pocházím z Nebuly."

"Všiml jsem si vašeho přízvuku a napadlo mne, že by to mohlo být pravděpodobné, ale nikdy jsem to nepovažoval za důležité."

"To tedy důležité je, příteli. Jsem tady, protože nemám rád Tyranty stejně jako tvůj otec. Utiskují naše lidi už padesát let. A to je dlouhá doba."

"Nejsem politik."

Do Jontiho hlasu se opět vloudilo podráždění. "A já nejsem žád-

- 12 -

ný jejich agent, který se tě pokouší zatáhnout do malém. Říkám ti pravdu. Stejně jako teď chytili tvého otce, chytili před rokem mě. Podařilo se mi však uprchnout. Domníval jsem se, že na Zemi budu v bezpečí až do svého návratu. To je vše, co o mně potřebuješ vědět."

"To je víc, než co jsem po vás chtěl." Biron nedokázal potlačit nepřátelský tón. Jontiho přespříliš uhlazené chování mu připadalo falešné.

"Zajisté. Ale bylo nutné, abys to věděl, protože tak jsem se vlastně setkal s tvým otcem. Pracoval se mnou, lépe řečeno já s ním. Na Nefelosu však nikdo neznal můj skutečný šlechtický původ ani politické postavení."

Biron přikývl a vydechl: "Chápu."

"Není třeba dál to rozebírat. I tady mám své zdroje, a proto vím, že byl uvězněn. Zkrátka to vím. I kdyby to bylo pouhé podezření, ten pokus o vraždu je dostatečným důkazem."

"Důkazem čeho?"

"Když mají Tyranti otce, nechali by syna na svobodě?"

"Chcete naznačit, že tu radiační bombu dali do mého pokoje Tyranti? To snad ne."

"Proč ne? Copak nechápeš jejich situaci? Vládou padesáti světům, jejichž převaha je sto ku jedné. V takové situaci pouhá síla nestačí. Metody, které užívají, nejsou právě nejčistší. Specializují se na intriky a atentáty. Vesmírná síť, kterou rozprostřeli, je velmi široká a hustá. Věřím, že docela dobře dosáhne i na vzdálenost pěti set světelných roků až sem, k Zemi."

Biron byl dosud pod vlivem své noční mýry. Z chodby bylo slyšet zvuky přemísťování olověných štítů. Geigerův počítač v jeho pokoji určitě ještě tiše broukal.

"To je nesmysl," řekl náhle Biron. "Tento týden se vracím na Ne-felos, a oni to vědí. Proč by mě zabijeli tady? Stačilo chvíli počkat, aby mě dostali doma." Ulevilo se mu, že našel trhlínu. Přál si uvěřit svému logickému vysvětlení.

Jonti se k němu ještě víc naklonil. "Tvůj otec je významná osobnost. Jeho smrt - neboť s jeho popravou musíme počítat, když už byl zatčen - budou Tyrantům všichni zazlívát, všichni ti zbabělí otroci, které se z lidí snaží vychovat. Jako nový rančer z Widemosu bys tako-

- 13 -

vé nálady mohl využít. A kdyby popravili i tebe, představovalo by to pro ně dvojnásobné nebezpečí. Nepotřebují mučedníky. Pokud bys však jakoby náhodou zahynul na vzdálené planetě, vypadalo by to mnohem lépe, nemyslíš?"

"Nevěřím vám," řekl Biron, na nic jiného se nezmohl. Jonti se zvedl a navlékl si tenké rukavice. "Přeháníš, Farrille."

Kdyby ses tolik nesnažil předstírat, že nic nevíš, vypadalo by to přesvědčivěji. Kvůli tvému osobnímu bezpečí ti otec zřejmě bránil pochopit význam skutečných událostí, ale pochybuji, že tě jeho názory ani v nejmenším neovlivnily. Tvá nenávisť k Tyrantům je pouhým zrcadlem jeho nenávisti, chceš-li však s nimi otevřeně bojovat, k ničemu to nebude."

Potom pokračoval: "Tvůj otec tě poslal na Zem studovat a získávat vědomosti, dokud nebudeš dospělý a připravený pokračovat v jeho poslání. Proto tě Tyranti chtějí zabít."

"To je poněkud hloupé melodrama."

"Myslíš? Tak na to zapomeň. Když mi nevěříš, přesvědčí tě další události. Opět se tě pokusí zabít. A příští pokus už může být úspěšný. Od této chvíle jsi, Farrille, mrtvý muž."

Biron vzhlédl: "Tak počkat! Jaký máte na celé záležitosti zájem vy?"

"Jsem vlastenec. Chtěl bych se dožít toho, že naše světy budou svobodné."

"Mám na mysli váš osobní zájem. Idealistickým řečem, aniž bych vás chtěl urazit, ve vašem případě zkrátka nevěřím," pronesl Biron zatvrzele.

Jonti se znovu posadil. "Moje pozemky byly zabaveny. Než jsem odešel do exilu, nebylo dvakrát příjemné poslouchat rozkazy těch dobyvačných trpaslíků. A od té doby jsem toužil stále naléhavěji než kdykoli předtím stát se právě takovým svobodným mužem, jakým byl můj děd, než přišli Tyranti. Není to dostatečně pádný důvod pro podporu revoluce, kterou připravoval tvůj otec? Chceš ho snad zklamat?"

"Já? Proč já! Mně je třidvacet a o ničem nevím. Proč jste si nevybral někoho jiného?"

"Bohužel, nikdo jiný není synem tvého otce. Je-li tvůj otec mrtev, jsi rančerem z Widemosu ty, i kdyby ti bylo jenom dvanáct. Potřebuji tě ze stejného důvodu, z jakého se tě Tyranti snaží zbavit. A jestli tě

- 14 -

mé důvody nepřesvědčily, pak ty jejich určitě ano. V tvém pokoji byla přece radiační bomba, která tě měla odstranit. Kdo jiný by na tom měl zájem?"

Jonti trpělivě čekal, než konečně zaslechl tichou odpověď.

"Nikdo," uznal Biron. "Nikdo, koho znám. Zdá se, že mi o mém otci říkáte pravdu."

"Je to pravda. Považuj ho za padlého bojovníka. Nemluví se mi o tom snadno." Jeho hlas se zachvěl. "Možná mu jednou postaví pomník, takový ten s radiačním nápisem viditelným na deset tisíc mil z kosmu, kdo ví?"

"Tím mě chcete utěšit?"

Jonti čekal, ale Biron už nic nedodal. Zeptal se: "Co teď hodláš dělat?"

"Vrátím se domů."

"Je vidět, že dosud nechápeš, v jaké situaci ses ocitl."

"Řekl jsem, že se vrátím domů. Co jiného mohu udělat? Jestliže je otec živý, pomohu mu. Je-li mrtev..."

"Jen klid!" Hlas staršího muže zněl chladně a rozzlobeně. "Vyvádíš jako malé dítě. Na Nefelos nemůžeš. Copak nechápeš, že to nejde? Domníval jsem se, že mluvím s rozumným mladým mužem!"

Biron zamumlal: "Co navrhuje?"

"Znáš direktora JAhodie?"

"Přítele Tyrantů? Víš, kdo to je. Každý v Královstvích ví, kdo je Hinrik V."

"Setkal ses s ním někdy?"

"Ne."

"To jsem si myslel. Protože ses s ním nesetkal, neznáš ho. Je to imbecil, Farrille. Doslova. Až bude raně Widemosu zabaven Tyranty - a to bude, stejně jako byly zabaveny moje pozemky - případně Hinri-kovi. Tyranti si tam budou připadat bezpeční, proto budeš muset za nimi právě tam."

"Proč?"

"Protože Hinrik, i když je to patolízalská figurka, by mohl zařídít, aby tě znovu dosadili."

"To si nemyslím. Spíš by mě vydal."

"Pokud budeš ve střehu, máš šanci se tomu vyhnout. Pamatuj, že

- 15 -

titul, který nosíš, je sice významný, ale to nestačí. Ve světě konspirace musí člověk jednat prakticky. Muži půjdou za tebou už z pouhého sentimentu a respektu k tvému jménu, ale na udržení jejich přízně budeš potřebovat peníze."

Biron uvažoval: "Potřebuji čas na rozmyšlenou."

"Ten nemáš. Vypršel ve chvíli, kdy ti do pokoje nastražili bombu. Důvěřuj mi. Dám ti doporučující dopis pro Hinrika z Rhodie."

"To ho tak dobře znáte?"

"Copak s tím podezíráním nepřestaneš? Kdysi jsem na Hinrikův dvůr vedl misi jménem autarcha z Linganu. Jeho slepičí mozek si mě pravděpodobně nebude pamatovat, ale neodváží se to dát najevo. Pro začátek to bude stačit, dál budeš muset improvizovat. Ráno budu pro tebe mít ten dopis. Loď na Rhodii letí v poledne. Dám ti letenku. Poletím jinou trasou. Nemá smysl se tu zdržovat. Tady již už skončil."

"A co diplom?"

"Záleží ti snad na kusu papíru?"

"Vlastně ne."

"Máš peníze?"

"Nic moc."

"Výborně. Příliš mnoho peněz by vzbudilo podezření." Náhle ostře sykl: "Farrille!"

Strnulý Biron sebou trhl. "Ano?"

"Teď se vrať zpátky k ostatním. Nikomu neříkej, že odjíždíš. Ať za tebe promluví tvé činy."

Biron tupě přikývl. Někde hluboko v jeho mysli dřímala obava, že nezavrší poslání svého otce, že zklame. Zalila ho marná hořkost. Dosud žil v bezpečí a nevědomosti, aniž mohl otci pomáhat. Nyní však, když poznal, jak velkou roli jeho otec hrál v připravovaném spiknutí, pochopil důležitost dokumentů, které měl obstarat ze zemských archivů. Ale na jejich získání už nebyl čas.

Najednou nebyl čas na nic, na přemýšlení, ani na záchranu otce, snad ani na život.

Odpověděl: "Udělám, co říkáte, Jonti."

Sander Jonti se na chvíli zastavil na schodech koleje a pohledem,

- 16 -

v němž se nezračil sebemenší obdiv, přelétl budovy univerzity. Když sestoupil na chodník dlážděný cihlami, vinoucí se rádobí venkovskou atmosférou, kterou se pokoušejí napodobit snad všechny univerzity už od dob antiky, uviděl přímo před sebou jedinou hlavní ulici města. Za ní, utopená v časném svítání, ale přesto stále viditelná, doutnala věčná radioaktivní modř horizontu, němý svědek prehistorických válek.

Jontiho zrak na chvíli spočinul na obloze. Od té doby, co do Nebuly přišli Tyranti a nastolením tvrdého míru rázně ukončili nezávislost dvou tuctů vzájemně soupeřících planet, uplynulo už více než padesát let. Z hromové bouře tohoto nájezdu se žádná z planet doposud nevzpamatovala, jen čas od času se tu a tam objevila jakási křeč, která zachvátí ojedinelý svět.

Registrovat tyto záchvěvy, organizovat a řadit je do jediného dobře načasovaného výboje byl obtížný a dlouhodobý

úkol. Ale co, už na Zemi odpočíval dost dlouho. Byl čas vrátit se.

Třeba se s ním právě teď snažili z domova navázat spojení. Přidal trochu do kroku.

Vstoupil do pokoje a ihned zachytil osobní komunikační paprsek, o jehož bezpečném utajení neměl pochyb. K příjmu nepatrného kmitání elektronových svazků šepotavých pulzů, které připluly hyperpro-storem z planety vzdálené pět set světelných let, nepotřeboval žádný viditelný přístroj z kovu a drátů.

Struktura jeho pokoje byla zbavena jakékoli nespořádanosti, byla polarizována a připravena k příjmu, což se nedalo zjistit jinak, pouze tím, že příjem fungoval. Přijímačem byl výhradně jeho mozek, neboť elektrická charakteristika systému jeho nervových buněk rezonovala souhlasně s vibracemi nosného paprsku. Zpráva, kterou přinášel, byla navýsost soukromá, stejně jako byly soukromé jeho vlastní mozkové vlny. Pravděpodobnost, že ze všech lidských bytostí obývajících celý vesmír zachytí jeho osobní vlnu někdo jiný, vyjadřoval poměr zhruba jedné ku dvacetimístnému číslu. Jontiho mozek zarezoval voláním, které přiletělo nekonečně prázdnou nepochopitelností hyperprostoru.

"...spojení... Navažte spojení... Navažte spojení..."

- 17 -

Vysílání už nebylo zdaleka tak jednoduché jako příjem. Nosná vlna, která přenesla signál zpátky k Nebule, se nastavovala zařízením umístěným v ozdobném knoflíku na Jontiho pravém rameni. Vysílač se aktivoval zcela automaticky, jakmile vstoupil do svého polarizovaného prostoru, a pak už jen stačilo soustředěně se zamyslet: "Tady jsem!" Další specifickou identifikaci nepotřeboval.

Stereotypní opakování volacího signálu ustalo a v jeho mozku začala vznikat slova: "Budte zdrav, pane. Widemos byl popraven. Tato zpráva nebyla dosud zveřejněna..."

"To mne nepřekvapuje. Potkalo to ještě někoho jiného?"

"Ne, pane. Rančer nikoho neprozradil. Byl to statečný a loajální muž..."

"Zajisté. Jenže obyčejné hrdinství a loajalita nestačí, protože jinak by ho nechytily. Trochu víc opatrnosti by neškodilo, ale co se dá dělat, stalo se. Mluvil jsem s jeho synem, novým rančerem, který už také okusil dotek smrti. Můžeme ho využít."

"Mohu se zeptat jak, pane...?"

"Na to nám odpoví příští události. V této rané fázi nemohu nic předvídat. Zítřka se vydá na návštěvu Hinrika z Rhodie."

"Hinrika! Ten mladý muž se vystavuje strašnému nebezpečí. Uvědomuje si, že..."

"Řekl jsem mu pouze tolik, kolik jsem považoval za nezbytné," pospíšil si Jonti. "Do té doby, než se osvědčí, mu nesmíme příliš důvěřovat. Za současných okolností na něj budeme pohlížet jako na člověka, kterého můžeme obětovat stejně jako kohokoli jiného. Je nahraditelný. Ano, zcela nahraditelný. Už mi sem nevolejte, protože opouštím Zemi."

Jonti rozhodným gestem ukončil mentální spojení.

V tichém zamyšlení probíral znovu všechno, co se za předchozí den a noc přihodilo, každou událost zvažoval zvlášť.

Začal se usmívat. Všechno bylo perfektně připraveno, komedie mohla začít.

Nic nebylo ponecháno náhodě.

- 18 -

3. NÁRAMKOVÉ HODINKY

Jakmile se kosmická loď vymaní ze sevření planety, nastane velmi prozaická hodina letu. Kolem startu panuje v podstatě stejné vzrušení jako kdysi při prvním odstrčení vydlaného kmene od břehu na prehistorickou řeku. Ale konečně máte svoji kajutu a je postaráno o vaše zavazadla. Na chvíli vás zaplaví úleva, že jste unikli ze všeho toho zbytečného zmatku, že utichla poslední důvěrná slůvka na rozloučenou a že už se vzduchové uzávěry otáčejí v závitech jako obrovské vrtáky.

A nastane zlověstné ticho. Ve všech kajutách na všech palubách se rozblikají rudé nápisy: "Připravte si gravitační obleky! Připravte si gravitační obleky!"

Stevardi pobíhají chodbami a nahlíží do kajut - "Promiňte, prosím, nepotřebujete pomoci s oblékáním?" - zatímco marně zápasíte se studeným, těsným a nepohodlným oblekem, jehož hydraulický systém má absorbovat nepříjemné přetížení.

Pak uslyšíte vzdálené hučení nukleárních motorů, prozatím pracujících na minimální výkon nutný pro manévrování v atmosféře, udělá se vám špatně a jste pozvolna vtlačeni do olejové kolébky, z níž se vynoříte, teprve až zrychlení poklesne. A pokud se vám podaří nevolnost překonat, můžete si gratulovat, protože už máte na nějaký čas od vesmírné nemoci pokoj.

První tři hodiny letu nebyla vyhlídková paluba pro cestující otevřena, sotva však loď nechala atmosféru za sebou a dvojité dveře se měly každou chvíli otevřít, vytvořila se před nimi dlouhá řada zájemců. Nečekalo zde jen obvyklých sto procent planetanů, jinak řečeno těch, co nikdy předtím ve vesmíru nebyli, ale také značný počet mnohem zkušenějších cestovatelů. Pohled na Zem z vesmíru se zkrátka musí vidět.

Vyhlídková paluba tvořila na lodním plášti jakousi bublinu vyrobenou z ocelově tvrdého průhledného plastu. Příklop z iridiové oceli, který ji chránil před atmosférickým třením a prachovými částicemi,

- 19 -

byl odklopen. Světla uvnitř sálu zhasla, ochoz se zaplnil zvědavými lidmi.

Země pod nimi, zalitá sluncem, připomínala obrovský žhnoucí míč posetý různobarevnými skvrnami. Mezi mraky byly vidět kontinenty, na nichž se střídaly oranžové pouště s úzkými pásy zeleně, a modré oceány. A vůkol z bezedné černi vesmíru zářily hvězdy.

Pozorovatelům však pohled na sluncem ozářenou zemskou polokouli dlouho nevydržel. Loď opustila rovinu ekliptiky, oslnivě bělostná čepička jižního pólu se přesunula do horní části zorného pole. Obrovské ostrovy světa Eurázie a Afriky, které mezitím ovládly jeviště, halil závoj noci. Nemocná, mrtvá půda kontinentů náhle zazářila jako dýmky, zapěnila jako nekonečně měňavé moře radioaktivní modří a zajiskřila podivnými girlandami světýlek v místech, kam kdysi dopadly nukleární bomby. Teprve celou generaci poté bylo proti bombám vyvinuto ochranné silové pole, aby už žádný jiný svět nemohl tímto způsobem spáchat sebevraždu...

A jak hodiny ubíhaly. Země se proměnila v malý zářící bod.

Mezi diváky byl i Biron Farrill. Seděl zadumán sám v první řadě, rukama se opíral o zábradlí. Tímhle způsobem - na nesprávné lodi a nesprávným směrem - Zemi opouštět nechtěl.

Opáleným předloktím si přejel po strništi na bradě a uvědomil si, že se ráno neholil. Za chvíli si zajde do kajuty a napraví to. Zatím ale s odchodem váhal. Tady byli lidé. V kajutě bude sám.

Nebo právě proto by měl odejít?

Nelíbil se mu ten nezvyklý pocit, zeje pronásledován. Zeje sám a bez přátel.

Všechny přátelské vztahy vzaly za své vlastně už v okamžiku, kdy ho před necelými čtyřicetihodinami probudil vizifon.

Stal se nepohodlným. Pochopil to již na koleji. Když se po rozhovoru s Jontim vracel ze společenské místnosti, padl do rukou správci Esbakovi, který byl tak zmaten, až mu přeskakoval hlas.

"Hledám vás, pane Farrille. Je to velmi nešťastná událost. Vůbec tomu nerozumím. Máte nějaké vysvětlení?"

"Ne!" téměř zařval. "Nemám. Kdy budu moci jít do svého pokoje a odnést si věci?"

"Ráno, ráno určitě. Ve vašem pokoji už není po radioaktivitě ani

- 20 -

stopy, tedy nad přípustnou hranici. Právě jsme to proměřili. Měl jste velké štěstí, že jste vyvázl. Unikl jste jen... o pár minut."

"Zřejmě ano. Kdyby vám to nevadilo, rád bych si ještě lehl."

"Beze všeho, můžete si na těch pár dnů vzít jiný pokoj. Jestli se neurazíte, pane Farrille, mám ještě něco," řekl až příliš zdvořile. "Nemáte podezření, kdo to na vás mohl nastražit?"

"Nastražit? Vy víte, že ne."

"A co hodláte podniknout? Vedení školy samozřejmě nemá zájem, aby se tato... nešťastná událost dostala na veřejnost."

Biron suše odvětil: "Rozumím vám. Ale nemusíte si dělat těžkou hlavu. Nemám zájem o policejní vyšetřování. Brzy opustím Zemi, proto žádné obvinění nevznese. Koneckonců, stále ještě jsem naživu."

Esbakovi se ulevilo, dal to najevo téměř až neslušně. Nic víc nechtěl.

Do svého pokoje se Biron dostal v sedm hodin ráno. Bylo tam ticho, žádné broukání ze šatníku se neozývalo. Bomba i Geigerův počítač zmizely. Tohle zahlazování stop měla na svědomí škola, byl to koneckonců její problém. Povšiml si, že světla a vizifon opět fungují. Události uplynulé noci připomínaly už jen pokřivené dveře a roztavený zámek. Naházel své věci do kufru a zavolal na recepci.

Objednal si jiný pokoj, aby každého, kdo mohl rozhovor vyslechnout, utvrdil v myšlence, že zůstává. Potom si z haly přivolal aerotaxi. Nikdo ho neviděl. Jak škola vysvětlí jeho zmizení, rovněž nebyl jeho problém.

Na letišti spatřil Jontiho. Minuli se, aniž by na sebe promluvili, Jonti však Bironovi nenápadně vsunul do ruky černé kulaté pouzdro a cestovní lístek na JAhodii.

Chvilí pouzdro zkoumal. Nebylo zatavené. Později si v soukromí kajuty přečetl stručný vzkaz.

A zatímco z vyhlídkové paluby pozoroval zmenšující se Zemi, na okamžik se nad Sanderem Jontim zamyslel. Než vtrhl do jeho života - nejprve aby ho zachránil a poté nasměroval někam do neznáma - znal ho pouze povrchně. Když se potkali, kývli si na pozdrav a příležitostně si vyměnili pár zdvořilostí, to bylo všechno. Neměl rád jeho chlad, vybrané oblečení ani přehnané způsoby vystupování. Ale nic z toho nesouviselo se současnou situací.

- 21 -

Biron si dlaní přihladil vlasy a povzdychl si. Uvědomil si, že vlastně po Jontiho přítomnosti touží. Jonti věděl, co dělat, věděl by, co má udělat Biron, a přiměl by ho, aby to udělal. Teď byl sám a cítil se příliš mladý, bezmocný a bez přátel. A skoro se bál.

Myšlenkám na svého otce se úzkostlivě vyhýbal.

Nepomohly by mu.

"Pan Malaine?"

Jméno bylo dvakrát nebo třikrát zopakováno, než Biron ucítil zdvořilý dotek na rameni.

Robot pronesl znovu: "Pan Malaine?" Biron dalších pět vteřin nechápavě zíral, než se rozpomněl, že Malaine je jeho nové jméno. Našel je napsané tužkou na letence, kterou dostal od Jontiho, neboť na toto jméno byla rezervována kajuta.

"Ano, co se děje? Já jsem Malaine."

Robotův hlas slabě syčel: "Mám vás informovat, že vám byla přidělena jiná kajuta; také vaše zavazadla již byla přenesena. Lodní pokladník vám vydá nový klíč. Věříme, že jsme vám tím nezpůsobili zbytečné nepříjemnosti."

Biron se na židli prudce otočil. "Co to má znamenat?" řekl natolik ostře, až několik cestujících ze stále se zmenšující skupinky diváků vzhledlo. "Co se děje?"

Nemělo pochopitelně smysl hádat se se strojem, který pouze plnil svoji povinnost. Robot, na jehož kovové tváři vězela

strnulá karikatura lidského úsměvu, se uctivě uklonil a odešel.

Biron opustil vyhlídkovou palubu a s důrazem o trochu větším, než měl v úmyslu, oslovil důstojníka u dveří.

"Poslyšte, chci mluvit s kapitánem."

Důstojník nedal najevo žádné překvapení: "Je to důležité, pane?"

"Tak jako sám vesmír! Právě mi bez mého souhlasu vyměnili kajutu. Rád bych věděl, co to má znamenat!"

Biron cítil, že se zbytečně vzteká. Bezmála přišel o život a byl donucen opustit Zemi jako zločinec na útěku.

Uvědomoval si, že vlastně neví, kam jde a co bude dělat. Jonti by na jeho místě jednal jinak, určitě klidněji. Jenže on nebyl Jonti.

- 22 -

Důstojník odpověděl: "Zavolám lodního pokladníka."

"Chci mluvit s kapitánem," trval na svém Biron.

"Jak si přejete." Důstojník pronesl několik slov do malé palubní vysílačky, kterou měl připevněnu na klopě uniformy, a pak mu stručně oznámil: "Počkejte okamžik, prosím."

Kapitán Hirm Gordell byl podsaditý muž. Zdvořile se zvedl a naklonil se nad stolem, aby mohl potřást Bironovi rukou.

"Pane Malaine," řekl, "omlouvám se, že jsme vás museli obtěžovat."

Měl hranatou tvář, ocelově šedé vlasy a malý, dobře udržovaný černý knírek; přehnaně se usmíval.

"Rovněž se omlouvám," odvětil Biron. "Domnívám se však, že ani vy, pane, nemáte právo mě bez mého svolení přestěhovat z kajuty -"

"Zajisté, pane Malaine, ale pochopte, nastala nouzová situace. Významný pasažér, který nastoupil na poslední chvíli, trval na tom, aby byl ubytován blíže ke gravitačnímu centru lodi. Má jisté potíže se srdcem. Neměli jsme jinou možnost."

"Chápu, ale proč jste si vybrali zrovna mě?"

"Cestujete sám a jste mladý. Domnívali jsme se, že vám trochu vyšší přitažlivost žádné potíže nezpůsobí." Očima automaticky přeletěl Bironovu šest stop a dva palce vysokou svalnatou postavu. "A mimo to, vaše nová kajuta je mnohem lépe vybavena. Výměnou jste si nijak nepohoršil, opravdu ne." Kapitán vstal. "Mohu vám kajutu ukázat osobně?"

Bironovi připadalo těžké zůstat rozzlobený, přestože se mu celá záležitost nelíbila.

Ve dveřích kapitán prohodil: "Mohu vás pozvat na večeři? Zítra v době prvního skoku."

Biron se slyšel, jak odpovídá: "Bude mi ctí. Děkuji."

Nicméně považoval toto pozvání za podivné. Kapitán se ho možná pokoušel pouze uklidnit, ale zdálo se mu to přehnané.

Kapitánův stůl zabíral celou délku stěny jídelny. Biron se ocitl téměř uprostřed na místě, které bylo podle jeho soudu až příliš vý-

- 23 -

znamné. Měl však před sebou vizitku se svým jménem, rovněž stevard se k němu choval tak, že určitě nešlo o omyl.

Jako synu rančera z Widemosu by Bironovi taková pocta příslušela. Avšak Bironu Malainemu, obyčejnému člověku, nikoli.

Kapitán měl naprostou pravdu, jeho nová kajuta první třídy byla oproti původní, která odpovídala letence druhé třídy, mnohem lépe zařízena. Patřila k ní soukromá koupelna se sprchovým koutem a horkovzdušným vysoušečem.

Oběd mu naservírovali na stříbře přímo do kajuty, těsně před večeří se dostavil holič. Jakkoli tohle všechno samozřejmě patřilo k cestování vesmírem luxusní první třídou, pro Birona Malaina to byl nepřiměřený přepych.

Biron se právě vrátil z odpolední procházky chodbami. Ať se pohnul kam chtěl, všude narážel na zdvořilé příslušníky posádky. Tolik uniforem dosud neviděl. Když se jich pracně zbavil, dostal se až ke své původní kajutě číslo 140 D, v níž však nikdy nespál.

Zastavil se, aby si zapálil cigaretu. Zahlédl jen jednoho cestujícího, který odbočil za roh. Stiskl tlačítko na dveřích, jež se však neotevřely.

Vzpomněl si, že dosud pokladníkovi nevrátil starý klíč. Našel v kapse tenký obdélníkový plátek kovu a vložil ho do zámku; specifický kód aktivoval malou fotobuňku. Dveře se otevřely a Biron vstoupil. Stačil mu jediný pohled, otočil se a vyšel ven. Dveře se za ním automaticky zavřely.

Na první pohled bylo patrné, že v jeho původní kajutě nikdo nebydlí.

K čemu měl sloužit luxus, kterým ho obklopili? Oč vlastně šlo, proč se ho pokoušeli podplatit? Co bylo na té kajutě tak důležitého? Nebo vůbec nešlo o kajutu, ale přímo o něho?

S těmito dosud nezodpovězenými otázkami nyní seděl u jídelního stolu, a když kapitán vstoupil, společně s ostatními hosty povstal a čekal, dokud nezaujme své místo.

Proč ho přestěhovali...?

Lodními chodbami se linula hudba, stěny oddělující jídelnu od

- 24 -

vyhlídkové paluby byly roztaženy. Tlumená světla měla oranžovočervený odstín. Kosmická nemoc, která mohla nastat během počátečního zrychlení nebo později v důsledku nerovnoměrné přitažlivosti jednotlivých částí lodi, už většině cestujících nehrozila. V jídelně bylo plno.

Kapitán se mírně předklonil a pravit: "Dobrý večer, pane Malai-ne. Jak se vám líbí nová kajuta?"

"Vzhledem k mému postavení mi připadá až příliš přepychová, pane," odpověděl. Zazdalo se mu, že se kapitánovou tvář mihl výraz úžasu.

Při moučniku se poklop nad vyhlídkovou palubou odsunul a světla téměř pohasla. Slunce, Země ani žádná jiná planeta už nebyla na tom gigantickém tmavém promítacím plátně vidět. Celý prostor zabíral šikmý pruh Mléčné dráhy jasně zářící mezi hvězdami.

Konverzace okamžitě utichla a cestující si posunovali židle, aby lépe viděli.

Hudba se ztišila a z reproduktorů zazněl jasný a zřetelný hlas.

"Dámy a pánové! Jsme připraveni k prvnímu skoku. Předpokládám, že většina z vás alespoň teoreticky ví, co to skok je. Nicméně mnozí jste ho dosud neprožili a právě k vám teď hovořím.

Název skok přesně vystihuje význam tohoto slova. Samotnou strukturou časoprostoru je dáno, že nelze cestovat rychleji, než je rychlost světla. To je přírodní zákon, popsáný jedním z našich moudrých prapředků, Einsteinem. Ale i při rychlosti světla by nám trvalo celé roky, než bychom dorazili ke hvězdám. Proto člověk opouští časoprostor, aby mohl vstoupit do málo známé sféry hyperprostoru, kde čas a vzdálenost nic neznamenají. Místo toho, abychom při cestě z jednoho moře do druhého obeplouvali celý kontinent, zkrátíme si cestu průplavem.

Abychom mohli vstoupit do tohoto prostoru v prostoru, jak to někteří lidé nazývají, je potřeba velkého množství energie a důmyslných výpočtů, které nám umožní dostat se na požadované místo normálního časoprostoru. Proto mohou být nepředstavitelné vesmírné vzdálenosti překonány v nulovém čase.

Skok, ke kterému se právě chystáme, se uskuteční asi za deset minut. Upozorníme vás na něj. U slabších povah může vyvolat nevýznamnou chvilkovou nevolnost. Doufám, že všichni zachováte klid.

- 25 -

Děkuji vám."

Palubní světla zhasla, zářily jen hvězdy.

Jako by trvalo celou věčnost, než konečně uslyšeli: "Ke skoku dojde přesně za minutu." A pak začal tentýž hlas odpočítávat vteřiny: "Padesát... čtyřicet... třicet... dvacet... deset... pět... tři... dva... jedna."

Zdalo se, jako by na chvíli vše přestalo existovat a kdesi hluboko v člověku se něco pohnulo.

V tomto nezměřitelném zlomku vteřiny uplynulo sto světelných let, a loď, která byla předtím na samém okraji Sluneční soustavy, se nyní ocitla v hlubinách mezihvězdného prostoru.

Někdo blízko Birona řekl roztřeseným hlasem: "Podívejte se na hvězdy!"

Celá místnost náhle ožila a kolem stolu se ozývalo: "Hvězdy! Pohledte na hvězdy!"

Hvězdná obloha se zcela proměnila. Střed Galaxie, rozprostírající se do šířky třiceti tisíc světelných roků, se přiblížil a počet jejích viditelných hvězd na černém pozadí sametového prázdna se znásobil.

Biron si sentimentálně vybavil začátek básně, kterou napsal při svém prvním vesmírném letu v devatenácti letech. Letěl na Zemi, kterou nyní opouštěl. Jeho rty se tiše pohybovaly:

Hvězdy jako prach mne halí

V světelném plášti živoucím

Až září mocnou očí bolí

Jsou jediné co vůkol zřím

Světla se opět rozsvítila a Biron se od svých myšlenek vrátil zpět do jídelny kosmické lodi. Večeře se pomalu chýlila ke konci, šum konverzace opět dosahoval obvyklé hlasitosti.

Zběžně pohlédl na hodinky. A pak na nich znovu spočinul pohledem. Zíral na ně celou dlouhou minutu. Tyto hodinky přece zapomněl přes noc ve svém kolejním pokoji, kde byly vystaveny smrticím záření radiační bomby. A ráno, když si balil věci, si je bezmyšlenkovitě nasadil na ruku. Kolikrát se na ně od té doby díval? Kolikrát si přečetl pouze časový údaj, ale nikoli informaci, kterou mu tak nápadně nabízely!

- 26 -

Plastový náramek byl bílý, ne modrý. Byl bílý!

Události toho večera do sebe pomalu zapadaly. Zvláštní věc, jak jeden jediný fakt může všechny ostatní objasnit.

Rázně vstal a zamumlal: "Promiňte." Odejít dříve než kapitán znamenalo porušit etiketu, ale to pro něj bylo v tuto chvíli bezvýznamné.

Ani nepočkal na výtah, dlouhými kroky spěchal po lodních schůdcích do své kajuty. Zamkl za sebou dveře a rychle prohlédl koupelnu a šatnu. Ve skutečnosti nedoufal, že někoho přistihne. Co potřebovali, udělali už před pár hodinami. Pečlivě prohledával zavazadla. Odvedli dokonalou práci. Přišli a odešli téměř beze stopy. Jeho doklady, svazek dopisů od otce a dokonce i doporučující dopis Hinrikovi z Rhodie zmizely.

Ted' znal důvod, proč ho přestěhovali. Vůbec nešlo o kajuty, ale jen a jen o stěhování, během něhož se mohli - do kosmu! - v naprostém klidu zabývat jeho zavazadly.

Klesl na postel a usilovně přemýšlel. Past byla dokonalá. Všechno bylo naplánováno. Nebýt náhody, že nechal v ložnici náramkové hodinky, doposud by si ani neuvedomil, jak je tyrantská síť hustá. Jak se rozprostírá celým vesmírem.

Ode dveří se ozval melodický signál.

"Vstupte," řekl.

Vešel stevard a zdvořile oznámil: "Kapitán by rád věděl, zda vám nemůže nějak pomoci. Nevypadal jste příliš dobře, když jste odcházel od stolu."

"Jsem v pořádku," odvětil Biron.

Hlídají mne, uvědomil si. A v tom okamžiku pochopil, že není úniku, že ho vesmírná loď veze vstříc jisté smrti.

4. NA SVOBODĚ

Sander Jonti se podíval Rizzettovi chladně do očí. "Říkáš, že zmizel?"

"Nevím." Rizzett si přešel nikou po ruměné tváři. „JJěco zmizelo, ale nevíme, co to bylo. Mohl by to být dokument, po kterém jdeme, to je fakt. Bylo to datováno někdy mezi patnáctým až jedenadvacátým stoletím podle starého pozemského kalendáře, víc ne. A že by to mohlo být nebezpečné."

"Jaký máme důvod věřit, že to, co chybí, je právě ten dokument?"

"Je to pouze logický dohad. Příliš bedlivě ho střežili."

"Musíme to brát s rezervou. Pozemšťané zacházejí uctivě s každým dokumentem, který se týká předgalaktické éry, až je to směšné."

"Ale tenhle byl ukraden, a přesto to nikdy nezveřejnili. Proč potom hlídají prázdnou schránku?"

"Dovedu si představit, že raději volí tuto cestu, než by přiznali, že jejich posvátná relikvie byla ukradena. Nemohu však uvěřit, že ji přece jen získal mladý Farrill. Myslil jsem si, žeš ho hlídal."

Rizzett se pousmál. "Ten ji nemá."

"Jak to víš?"

Jontiho agent vytasil svůj trumf: "Protože ten dokument je už dvacet let pryč."

"Cože?"

"Už dvacet let ho nikdo neviděl."

"Pak to nemůže být ten pravý. Rančer se o něm dozvěděl před šesti měsíci."

"Někdo jej předběhl o devatenáct a půl roku."

Jonti se zamyslel. "Hra, nevádí. To nemůže vadit."

"Proč ne?"

"Jsem už na Zemi několik měsíců. Předtím jsem věřil, že by mohlo jít o nějakou velice cennou informaci o této planetě. Jenže tehdy, když byla Země jediným obydleným světem v Galaxii, byla z vojenského hlediska zaostalá. Jediná zbraň, kterou zde vynalezli a která stojí za řeč, byla primitivní a neúčinná nukleární bomba, proti níž ani neměli dostatečnou obranu." Ukázal rukou na tlustou betonovou stěnu

- 28 -

pokoje, za níž doutnal radioaktivní modrý horizont.

"Bylo by směšné předpokládat, že se člověk něco dozví od civilizace s tak mizernou úrovní vojenské technologie," pokračoval Jonti. "Stalo se módou tvrdit, že existují ztracená umění a vědní obory. Vždy se najdou lidé, kteří si budou o prehistorické civilizaci Země vymýšlet všelijaká nepodložená tvrzení."

Rizzett namítl: "Ale rančer byl moudrý muž. Řekl výslovně, žeje to nejnebezpečnější dokument, o jakém ví. Mohu ho citovat: 'Ta věc je smrtící pro Tyranty stejně jako pro nás. Pro Galaxii však bude znamenat život.'"

"Rančer, ostatně jako všichni lidé, se mohl mýlit."

"Uvažte, pane, že o obsahu toho dokumentu nic nevíme. Mohly to být například nikdy nezveřejněné laboratorní poznámky. Mohlo by to být něco, co má vztah ke zbraním. Třeba to pozemšťané za zbraň nepovažovali - něco, co ani zbraň být nemusí..."

"Nesmysl. Jako voják bys měl mít rozum. Jestliže existuje nějaká věda, které se člověk nepřetržitě a s úspěchem věnoval, pak je to vojenská technologie. Žádná potenciální zbraň by nezůstala nevyzkoušená deset tisíc let. Myslím si, Rizzette, že bychom se měli vrátit na Lingan."

Rizzett pokrčil rameny. Nebyl o tom přesvědčen. Ostatně Jonti také ne. Rozhodující bylo, že to někdo ukradl. A někde, neznámo kde v Galaxii, mohl teď tou věcí disponovat.

Jonti si neochotně připustil myšlenku, že by to mohli mít Tyranti. Rančer se vyjadřoval velmi mlhavě. Nikomu nedůvěřoval. Zmínil se jen, že jde o smrtonosnou věc. Jonti pevně sevřel rty. Ten starý blázen a jeho dvojznačné narážky! A ke všemu ho teď Tyranti dostali.

Co když se toto tajemství dostalo do rukou Aratapovi? Nevypočítatelnému Aratapovi, nejnebezpečnějšímu ze všech Tyrantů.

Podsaditou postavou s tlustými končetinami, typickou pro rasu Tyrantů, připomínal Simek Aratap pařez na křivých nožkách, ale přesto se dokázal, i když se ocitl tváří v tvář výjimečně velkému a mohutným svaly vybavenému exempláři z porobeného světa, tvářit nadmíru sebevědomě. Patřil ke druhé generaci útočníků, kteří opustili své neú-

- 29 -

rodné světy, vydali se prázdnotou vesmíru a podmanili si bohaté planety regionů Nebuly.

Jeho otec vedl eskadru malých lodí, která nečekaně udeřila a rychle zmizela, a pak znovu, dokud neproměnila nemotorná, velká plavidla obránců v hromadu šrotu.

Světy Nebuly bojovaly starým způsobem, ale Tyranti se naučili novému. Když se obrovské, nablýskané koráby pokoušely o individuální akce, útočily do prázdna a zbytečně plývaly zásobami energie. Tyranti naopak nespořádkali pouze na údernou sílu, ale na rychlost a kooperaci. Království, která zpoza hradeb zdánlivě neporazitelných ocelových lodí škodolibě přihlížela porážkám svých sousedů, padala jedno za druhým, když na ně přišla řada.

Jenže tyto války se odehrály před padesáti lety. Z regionů Nebuly se staly protektoráty, na něž se vztahoval okupační status a povinnost platit daně. Dříve existovaly světy, které jsme mohli dobývat a pokořovat, pomyslel si Aratap

unaveně, dnes se člověk musí spokojit s jednotlivci.

Podíval se na vysokého, ramenatého mladého muže s vlasy ostříhanými směšně nakrátko, nepochybně podle poslední univerzitní módy, jemně se na tváři zračil nerozhodný výraz. Aratap ho v duchu politoval. Očividně byl vystrašený. Biron však neměl strach. Kdyby se ho někdo zeptal, definoval by své pocity spíše jako napětí. Věděl, že Tyranti jsou absolutními vládci, učili ho to celý život. Jeho otec, jakkoli byl ve svém postavení a pro svoji sílu a temperament ostatními respektován, se v přítomnosti Ty-rantů choval téměř ponížene.

Tyranti přilétali na Nefelos jednou za rok na takzvané zdvořilostní návštěvy, jak nazývali vybírání daní, za jejichž odvod z celé planety rančer z Widemosu zodpovídal. Tyranti jen kontrolovali účetní knihy.

Rančer je pokaždé osobně uvítal. Při jídle sedávali v čele stolu a byli obsluhováni jako první. Když promluvili, veškerý jiný hovor okamžitě ustal.

Jako chlapec se Biron divil, že se s takovými malými ošklivci musí jednat v rukavičkách, ale postupně zjistil, že pro jeho otce znamenají totéž co otec pro své podřízené. Nezbylo mu, než naučit se mluvit s nimi zdvořile a oslovovat je 'Vaše Excellence'.

- 30 -

Naučil se to tak dobře, že nyní, když stál tvář v tvář jednomu z těchto despotických Tyrantů, cítil, že se chvěje napětím.

Domněnka, že loď, na níž letěl na Rhodii, je ve skutečnosti jeho vězením, se naplnila v okamžiku přistání. Když po cinknutí signálu otevřel dveře, vnikli do kajuty dva robustní členové posádky a postavili se vedle něho, každý z jedné strany. Následoval je kapitán Gor-dell, který mu monotónním hlasem oznámil: "Birone Farrille, zatýkám vás na základě zmocnění, které mi bylo uděleno jakožto kapitánovi této lodi. Odvedu vás k výsledku ke komisaři Velkého khana." Komisařem byl tento malý Tyrant, který před ním nyní seděl zdánlivě nesoustředěně a bez zájmu. Velký khan, o němž se kapitán zmiňoval, byl králem všech dobytých planet, který stále žil v legendárním kamenném paláci na rodném Tyrantu.

Biron se kolem sebe nenápadně rozhlédl. Zatím s ním nezacházeli nijak hrubě, ale čtyři ozbrojení strážci v šedomodrých uniformách Tyrantské kosmopolicie se mu neustále drželi po boku. Pátý, s hodností majora, seděl vedle komisařova stolu.

Komisař upíral své vybledlé oči na Birona. Zdálo se, že v nich není nic jiného než úlisnost.

Konečně promluvil: "Možná víte," řekl vysokým a tenkým hlasem, "že starý rančer z Widemosu, váš otec, byl popraven za vlasti-zradu."

Biron zůstal netečný. Trápilo ho, že nemůže nic dělat.

Mnohem víc by ho uspokojilo, kdyby se na ně mohl vrhnout a porvat se s nimi, ale jeho otce by to k životu nepřivedlo.

Domyslel si, proč komisař začal těmito slovy. Chtěl ho zlomit a přimět, aby se prozradil. To se mu nepodařilo.

Klidně pravil: "Jsem Biron Malaine ze Země. Pochybujete-li o mé totožnosti, rád bych se spojil s pozemským konzulem."

"Ach ano, to pochopitelně můžete, ale tohle je naprosto neformální rozhovor. Říkáte, že jste Biron Malaine ze Země."

Aratap ukázal na papíry před sebou. "Mám tady však dopisy, které Widemos napsal svému synovi. Dále je tu potvrzení o zaplacení zápisného a vstupenky na slavnostní zakončení akademického roku na jméno Biron Farrill. To vše se našlo ve vašich zavazadlech." Biron pocítil nával zoufalství, ale nechtěl je dát najevo. "Zavazadla mi byla prohlédnuta

- 31 -

tajně, proto odmítám brát tyto věci jako důkaz."

"Tady nejsme u soudu, pane Farrille nebo Malaine. Jak to vysvětlíte?"

"Jestliže jste ty věci našli v mých zavazadlech, pak je tam někdo podstrčil."

Komisař to přešel mlčením. Bironovi připadala jeho vlastní tvrzení chabá a hloupá. Ani komisař je nekomentoval, jenom poklepal ukazovákem na černé pouzdro. "A co toto doporučení pro direktora Rhodie? Také není vaše?"

"To patří mně." Biron to měl promyšlené. V doporučujícím listě nebylo jeho jméno uvedeno. "Existuje totiž plán atentátu na direktora..."

Polekaně se odmlčel. Slova, která si předem pečlivě připravil, vyzněla zcela nepřesvědčivě. Komisař se mu teď zcela určitě cynicky vysmívá.

Ale Aratap se ani nepousmál. Jenom si povzdechl, pak si rychlým pohybem vyňal z očí kontaktní čočky a odložil je do sklenice s fyziologickým roztokem, která stála před ním na stole. Jeho obnažené oční bulvy byly trochu vodnaté.

"A vy jste se o tom plánu dozvěděli?" řekl pochybovačně. "Dokonce až na Zemi, pět set světelných let daleko?"

Zvláštní, že naše policie o tom nic neslyšela."

"Policie sídlí tady, na Rhodii. A plán byl vypracován na Zemi."

"Aha. A vy - jste jejich agent? Nebo máte v úmyslu Hinrika před atentátem varovat?"

"To druhé, samozřejmě."

"Opravdu? A proč to chcete udělat?"

"Očekávám... bohatou odměnu."

Teď se Aratap usmál. "Tohle už zní pravdivěji a do jisté míry to podporuje vaše předchozí tvrzení. Jaké jsou podrobnosti atentátu, o němž hovoříte?"

"Sdělím je pouze direktorovi."

Okamžik zaváhání, potom pokrčení rameny. "Budiž. Tyrant se o místní politiku nezajímá ani do ní nezasahuje. Zařídíme

vám rozhovor s direktorem, což bude náš malý příspěvek pro jeho bezpečnost. Moji muži vás doprovodí a postarají se, abyste dostal svá zavazadla. Jste

- 32 -

volný. Můžete jít."

Ozbrojenci odešli z místnosti spolu s Bironem. Aratap si znovu nasadil kontaktní čočky a jeho vzhled se rázem změnil. Bez č oček vypadal jako neschopný hlupák.

Obrátil se na majora, který zůstal sedět. "Zřejmě budete chtít mladého Farrilla sledovat."

Důstojník krátce přikývl. "Na chvíli jsem si pomyslel, že jste mu uvěřil. Mně ta historka připadala nesourodá."

"To také byla. Ale díky ní s ním můžeme chvíli manipulovat. Všichni tihle mladí hlupáci, kteří mají hlavy plné romantických představ o mezihvězdných intrikách jako vystřižených ze špionážních thrillerů, se dají lehce ovládat. Je to samozřejmě syn bývalého rančera."

"Jste si tím jist?" Major zaváhal. "Máme proti němu jen neurčité a neuspokojivé obvinění."

"Myslíte, že tyto důkazy mohly být přece jen podstrčeny? Z jakého důvodu?"

"Tehle mladík by mohl být jen nastrčenou figurkou. Mohla by to být návnada, která má naši pozornost odvést od skutečného Farrilla někam jinam."

"Ne, to je nepravděpodobné, zbytečně to dramatizujete. Kromě toho - máme fotografii."

"Toho mládence?"

"Rančerova syna. Chtěl byste ji vidět?"

"Samozřejmě."

Aratap zvedl ze stolu těžítka, jednoduchou skleněnou krychli, jejíž hrany byly dlouhé asi tři palce, černou a neprůhlednou. "Původně jsem měl v úmyslu ho s touto fotografií konfrontovat, ale došel jsem k názoru, že by to nebylo vhodné. Je to chytrá věcička, majore. Nevím, zda ji znáte. Vyvinuli ji nedávno ve Vnitřních světech. Navenek vypadá jako obyčejná fotokrychle, ale když ji otočíte spodní stranou vzhůru, automaticky nastane molekulární přeskupení, které ji učiní dokonale neprůhlednou. Je to skvělý nápad."

Když krychli otočil, neprůhledná čern její stěn se jakoby zachvěla, pak se v líných chomáčcích začala rozptylovat jako temná mlha rozháněná větrem. Aratap si zkřížil paže na prsou a s vážným

- 33 -

výrazem j i pozoroval.

Najednou krychle zprůzračněla a jako z vodní hladiny se z ní vynořila veselá mladá tvář.

"Věcička z majetku bývalého rančera," poznamenal Aratap. "Co tomu říkáte?"

"Je to ten mladík, o tom není pochyb."

"Ano." Tyrantský komisař krychli zamyšleně studoval. "Víte, nechápu, proč by při použití stejné techniky nemohlo být v jedné krychli šest fotografií, jestliže má šest stran. Střídavým postavením na různé strany by se pokaždé vyvolalo nové molekulární přeskupení." Do jeho hlasu se vkrádalo vzrůstající nadšení. "Šestice spojených fotografií by se mohla otáčením prolínat, takže by se statické zobrazení změnilo na dynamické a tím dostalo novou šířku a rozměry. Mohl by vzniknout nový druh umění, majore, nemyslíte?"

Ale major mlčel a tvářil se pohrdavě, a proto Aratap přešel od uměleckých úvah k náhlé otázce: "Budete tedy sledovat Farrilla?"

"Zajisté."

"Sledujte také Hinrika."

"HinrikaV

"Ovšem. To byl jediný důvod, proč jsme toho hocha pustili na svobodu. Rád bych našel odpovědi na několik otázek. Proč se má Farrill setkat s Hinrikem? Co mají společného? Mrtvý rančer nejednal na vlastní pěst. V pozadí bylo - muselo být - organizované spiknutí. Zatím jsme totiž neodhalili, kde má kořeny."

"Jenže Hinrik v něm určitě není namočený. I kdyby měl dost odvahy, chybí mu inteligence."

"To rozhodně. Ale právě proto, že je to poloviční idiot, může někomu posloužit jako nástroj. Je-li tomu tak, představuje slabé místo v našem plánu. Tuto možnost si pochopitelně nemůžeme dovolit přehlédnout."

Pokynul neurčitě rukou, major se zvedl, zasalutoval, otočil se na podpatku a odešel.

Aratap si povzdychl, zamyšleně otáčel skleněnou krychli v ruce a pozoroval čern, která zalévala její stěny jako příliv tuše.

Za časů jeho otce byl život jednodušší. Dobývání planet a rozdrčení odporu v sobě mělo jakousi velkolepou krutost, zatímco promyš-

- 34 -

lene manipulování jedním nevědomým mladým mužem bylo pouze kruté.

A přesto nutné.

- 35 -

5. NEJISTÉ SPOCIVA HLAVA

Direktoriát Rhodie nemá v porovnání se Zemí, kolébkou Homo sapiens, nikterak dlouhou historii. Není nijak zvlášť starý ani v porovnání s Centaurem nebo Siriem, dokonce i planety kolem Arkturu byly osídleny dvě stě let před tím, než první kosmické koráby obletěly mlhovinu Koňská hlava, aby přímo za ní našly stovky planet oplývajících kyslíkem

a vodou. Jejich husté seskupení představovalo skutečný objev, protože i když je ve vesmíru pevných těles habaděj, málokteré vyhovuje svým chemickým složením potřebám lidského organismu.

V Galaxii se nachází přibližně půl druhé stovky miliard hvězd a asi pět set miliard planet. Mnohé z nich mají přitažlivost o sto dvacet procent vyšší nebo naopak o šedesát procent nižší než Země, a proto jsou pro člověka nevyhovující. Na některých je příliš horko, na jiných přílišná zima. A většinou mají jedovaté ovzduší. Našly se planety, jejichž atmosféru tvořil částečně nebo převážně neon, metan, jindy čpavek, chlor a dokonce i fluorid křemičitý. Některé planety postrádaly vodu, nejednou zas byly nalezeny oceány téměř čistého oxidu siřičitého. A jiné neměly vůbec žádný uhlík. Každý z těchto nedostatků představuje pro člověka dostatečně závažnou překážku, takže ze statisíce těchto světů vyhovuje stěží jeden. Přesto v Mléčné dráze zůstávají asi čtyři miliony světů, na kterých se víceméně žít dá.

Přesný počet skutečně obydlených planet je sporný. Podle Galaktického almanachu, jenž vychází z nepřesných záznamů, byla Rhodie tisícím devadesátým osmým světem osídleným člověkem.

Je ironií, že Tyrant, dobyvatel Rhodie, byl až tisícím devadesátým devátým.

Historie vývoje a rozmachu Transnebulárního regionu se znepokojivě podobala obvyklému modelu. Planetární republiky vznikaly v rychlém sledu jedna za druhou, každá vláda se však uzavřela do vlastního světa. Pokud se někde podařilo dostatečně rozvinout ekonomický potenciál, byly sousední planety kolonizovány a integrovány do domovské společnosti. Vznikala malá impéria, mezi nimiž nevyhnutelně docházelo k potyčkám. Nadvládu nad rozrůstajícími se regiony získá-

- 36 -

vála postupně jedna, pak zas jiná z místních vlád, podle toho, na čí stranu se přiklonila válečná štěstěna.

Pouze Rhodie si pod vládou schopné dynastie Hinriadů udržela dlouhodobou stabilitu. Snad byla na dobré cestě vybudovat zajedno či dvě poklidná století transnebulární impérium. Pak však přišli Tyranti a uskutečnili totéž za deset let.

Paradoxní bylo, že se to podařilo právě lidem z Tyrantu. V průběhu předchozích sedmi staletí totiž dokázali sotva víc, než jen udržet svoji vratkou autonomii, a to především díky naprostému nezájmu jiných dobyvatelů o pustý pouštní povrch jejich planety, která trpěla naprostým nedostatkem vody.

Direktoriát Rhodie pokračoval ve správě regionu i po příchodu Tyrantu, jeho vliv dokonce zesílil. Dynastie Hinriadů byla mezi obyvateli populární. Tyrantům bylo jedno, kdo vládne, jen když panoval pořádek a když dostali své daně. Jistě, direktory už nebyli stan Hinriadové, kteří byli voleni na základě svých schopností, pročež mnohé rody nejspokojnější jedince adoptovaly. Teď mohli Tyranti výsledky voleb ovlivňovat - a tak byl před dvaceti lety vybrán za direktora Hinrik (pátý téhož jména). Tyrantům připadala tato volba užitečná.

V době svého dosazení na trůn byl Hinrik V. dosud hezký muž, a když promlouval před Rhodijským sněmem, byl jeho zjev dostatečně působivý. Od té doby již značně prošeďověl, ale jeho hustý knír zůstal překvapivě černý, stejně černý jako oči jeho dcery.

Právě teď stála před ním a sršela hněvem. Byla vysoká jako on, chyběly jí nanejvýš dva palce - sám mění bez jednoho palce šest stop. A když chtěla, dovedla se tato černovláška s tmavými očima tvářit hrozivě.

"Nemohu to udělat!" opakovala. "A neudělám to!" A dupla nohou.

Hinrik naléhal: "Ale Arto, to není rozumné. Co mám dělat? Řekni, co mohu dělat? Jakou mám ve svém postavení jinou možnost?"

"Kdyby byla matka naživu, určitě by nějaké řešení našla!" zvolala Artemisie. Toto královské jméno nosila v každé generaci nejméně jedna příslušnice něžného pohlaví rodu Hinriadů.

"Ale ano, nepochybně. Bůh buď milostiv mě - totiž její duši. Jsi

- 37 -

celá ona! Ano, někdy jsi úplně jako ona a vůbec ne jako já, Arto. Vždyť jsi mu nedala žádnou šanci. Copak sis nevšimla jeho, ehm, lepších stránek?"

"A které to jsou?"

"Přece..." Neurčitě mávl rukou, na chvíli se zamyslel, ale vzdal to. Přistoupil k ní a chtěl jí chlácholivě položit ruku na rameno. Výsmekla se mu tak prudce, až se její purpurový plášť rozevlál.

"Strávila jsem s ním večer," řekla hořce. "Neustále se mne snažil líbat. Bylo to odporné!"

"Všichni se přece to... líbají, drahoušku. To není jako za časů tvé babičky. Bůh mi dej - totiž jí dej věčnou slávu. Polibky nic neznamenají, a málokterý muž se dokáže ovládnout, má-li v žilách mladou krev, Arto."

"Mladou krev? Tenhle tvůj slavný trpaslík měl mladou krev možná tak před patnácti roky! A to musel být těsně po transfúzi! Je o čtyři palce menší než já, táti. Copak se mohu objevit na veřejnosti s trpaslíkem?"

"Je to důležitý člověk. Velmi důležitý."

"To mu na výšce nepřidá. Taky má křivé nohy, ostatně jako všichni tihle pidimužáci, jenom možná o něco křivější. A ke všemu mu páchne z úst."

"Rozuměl jsem dobře? Páchne mu z úst?"

Artemisie ohrnula nos. "Ano, přesně. Páchne. A nepříjemně. Nelíbilo se mi to, a taky jsem mu to řekla."

Hinrikovi na chvíli poklesla brada, pak se chraptivě zeptal:

"Tys... mu to řekla? Tys mu naznačila, že vysoký úředník královského dvora Tyrantů nemusí zrovna příjemně vonět?"

"Smděl! Já mám totiž čich, tatíčku, víš? A když mu nestačilo ani to, že jsem se držela za nos, prostě jsem ho takhle odstrčila." Její gestikulace, již svá slova doprovázela, byla zbytečná, neboť Hinrik s hlubokým povzdechem svěsil ramena a zakryl si tvář. "Měls ho vidět, skutečně chlap hodný obdivu! Přepadl na záda, nožky nahoru, jak dlouhý tak

široký."

Nešťastně na ni vykoul mezi dvěma prsty: "A co bude teď? Jak ses mohla takhle chovat...!"

"Stejně to k ničemu nebylo. Víš, co mi řekl? To byla poslední

- 38 -

kapka! Absolutní vrchol. V tu chvíli jsem pochopila, že bych takového člověka nesnesla, ani kdyby měl deset stop!"

"Ale... co vlastně řekl?"

"Tomu bys nevěřil, táti, mluvil jako zloduch z videa. „Hle, jaká to divoká larvička!“ A dva sloužící mu zatím pomáhali na nohy. „Takové mám ještě raději!“ Ale už si dával pozor, aby mi nedýchal do tváře."

Hinrik se zhroutil do křesla a s nefalšovaným zoufalstvím v očích na Artemisii pohlédl. "Tos mu aspoň nemohla naznačit, že... že si ho vezmeš? Vždyť to přece nemusíš myslet vážně. Je to v politickém zájmu -"

"Co tím chceš říct, že to nemusím myslet vážně? Mám si snad levou rukou držet nos, zatímco pravou budu podepisovat svatební smlouvu?"

Hinrik se zatvářil zmateně. "Ne, samozřejmě že ne. K čemu by bylo dobré držet si rukou to..? Jak by to mohlo změnit platnost smlouvy? Skutečně, Arto, někdy mne tvoje hloupost překvapuje."

Rezignovaně si povzddechla. "A cos tím tedy myslel?"

"Myslel? Já že jsem něco myslel? Čím myslel? Tak vidíš, jak všechno překroutíš. Vůbec jsem nemyslel! Nemohu se pořádně soustředit, když se se mnou hádáš. Co jsem říkal?"

"Měla jsem předstírat, že se chci vdát. Už víš?"

"Ano, myslel jsem..., totiž chtěl jsem jen říct, že to nemusíš myslet nijak vážně, víš?"

"Nijak vážně? Mám se vdát a mít milence - tohle jsi myslel?"

Hinrik ztuhl a zamačkal se. "Arto! Vychovával j sem tě jako hrdou, avšak zdvořilou dívku, stejnou jako byla tvoje matka. Ano, hrdou a zdvořilou. Jak můžeš něco takového vypustit z úst? Že se nestydíš!"

"A neříkal jsi snad právě tohle?"

"Jsem muž, proto to mohu vyslovit. Ano, jsem muž, dospělý muž. Ale dívka jako ty by to po mně neměla opakovat."

"No tak jsem to opakovala! Mně milenci v zásadě nevaří. Asi si je budu muset pořídít, mám-li se vdát v zájmu státu."

Ale všechno má své meze." Dala si ruce v bok, široké rukávce šatů se rozevřely a odhalily její opálené paže. "Jenže co s milenci, jestliže bude tohleto mým manželem! A to se mi právě nelíbí."

"Je už starý, drahoušku. Nebudeš s ním muset žít dlouho."

- 39 -

"Ale ne dost krátce, děkuji. Před pěti minutami měl mladou krev, nevzpomínáš si?"

Hinrik prudce rozhodil ruce a nechal je klesnout na opěradla křesla. "Arto, ten chlap je Tyranů A navíc má moc, na khanově dvoře je dobře zapsán. A navíc..."

"Khan si o něm může myslet, co chce, že je kdovíjak skvělý. Pravděpodobně sám páchne také."

Hinrik v hrůze stiskl ústa a podvědomě se ohlédl přes rameno. Pak chraptivě zašeptal: "Nic takového už nevypouštěj z úst."

"Vypustím, kdykoli se mi bude chtít. Mimochodem, co jeho tři manželky?" A upřesnila: "Nemyslím khana, ale toho trpaslíka, co si mne chce vzít."

"Již nežijí, Arto," vydechl Hinrik a naléhavě zaúpěl. "Nemysli na to. Jak tě může napadnout, že bych dovolil, aby sis vzala ženatého muže? Přimějeme ho, aby nám ukázal doklady, to uděláme. Určitě se ženil postupně, ne najednou. Ty ženy už všechny nejspíš zemřely."

"Není divu."

"Bože všemohoucí, porad' mi, co mám dělat?" Naposled seji pokusil přesvědčit. "Arto, je to cena za to, že jsi z rodu Hinriadů a direktorova dcera!"

"Já si to nevybrala, být Hinriadovou dcerou."

"To spolu nesouvisí, Arto. Historie celé Galaxie nás učí, že státní zájmy..., bezpečnost planet a... ano, nejspíš i blaho lidu vyžadují, aby... tedy..."

"Aby se jedna ubohá dívka prodala."

"Provdala, Arto, provdala."

"Slyšels dobře - prodala!"

"Ach, jaká vulgárnost! Bojím se, že jednoho dne řekneš něco takového na veřejnosti."

"Taková je pravda. Ale nenechám se zneužít. To raději zemřu! Raději udělám cokoli. To si piš."

Direktor se zvedl a vztáhl k ní ruce. Mlčel, avšak rty se mu chvěly. Rozběhla se k němu v náhlé záplavě slz a zoufale se k němu přitiskla. "Já nemohu, táti. Nemohu. Nenut' mě."

"Dovedeš si představit, co se stane, když to neuděláš?" Nemotorně ji pohládl. "Jestli to Tyranty roztrpčí, sesadí mě, uvězní, možná i

- 40 -

popraví..." Zarazil se. "Časy jsou velmi zlé, Arto. Velmi zlé. Rančera z Widemosu minulý týden zatkli. Domnívám se, že už nežije... Pamatuješ se na něj, Arto? Byl před půl rokem u dvora. Velký chlap s kulatou hlavou a vpadlýma očima. Na první pohled ses ho bála."

"Pamatuji si."

"Víš, asi ho popravili. Teď jsem možná na řadě já. Tvůj ubohý, neškodný starý otec. Doba je zlá. Už to je podezřelé, že

ten Tyrant navštívil náš dvůr."

Odtáhla se od něho na délku paží. "Proč by to mělo být podezřelé? Přece s ním nemáš nic společného, nebo snad ano?"

"Já? Ne. Ale když otevřeně urazíme khana z Tyrantu tím, že odmítneme svazek s jedním z jeho oblíbenců, mohlo by je leccos napadnout a -"

Hinrikova slova přerušilo tlumené zvonění. Neochotně se pohnul. "Vezmu to ve svém pokoji. Odpočiň si. Hned ti bude líp, uvidíš. Jsi jenom trochu podrážděná..."

Artemisie za ním nehybně hleděla, pouze lehký pohyb řader prozrazoval, že dosud žije. Její tvář vypadala velmi zamyšleně.

Znovu zaslechla otcovy klopýtavé kroky. "Kdo to byl?" Tón jejího hlasu zazněl ostřeji než zamýšlela.

Hinrik byl zsilaný strachem. "Volal major Andros."

"Ten z kosmopolicie?"

Zmohl se na pouhé přikývnutí.

Vyjekla. Málem vyjádřila tu hroznou myšlenku slovy, ale váhavě se zarazila a dlouho čekala na vysvětlení.

"Prý je tu nějaký mladý muž, který žádá, abych ho přijal. Proč?" Hinrik lapal po dechu a během řeči se kolébal, jako by jeho tělo chtělo následovat zmatený pohyb mysli. "Neznám ho. Je z planety Země..."

Dívka k němu přiběhla. "Sedni si, táti." Stiskla mu loket a jeho vyděšený výraz se o něco zmírnil. "Pověz, co se stalo."

"Nevím to přesně," zašeptal. "Jakýsi mladý muž sem přichází s podrobnostmi o spiknutí. Jde o život! O můj život. A já ho mám vyslechnout." Přihloupě se usmál. "Lidé mě přece mají rádi. Nenajde se nikdo, kdo by mne chtěl zabít. Nebo snad ano? Ano?"

Dychtivě se na ni zadíval a oddychl si úlevou, když odpověděla: "Samozřejmě, že tě nikdo nechce zabít."

- 41 -

Pak se ho opět zmocnilo napětí. "Myslíš, že by to mohli být oni?"

"Kdo?"

Naklonil se k ní a zašeptal: "Tyranti. Rančer z Widemosu tu včera byl - a oni ho zabili." Hlas mu přeskočil do vyšší polohy. "A teď sem poslali někoho, aby zabil mě!"

Artemisie mu sevřela rameno takovou silou, že nemohl myslet na nic jiného než na bolest.

"Táti! Poslouchej mě. Slyšíš? Nikdo tě nezabije. Už je to šest měsíců, co tu byl rančer. Vzpomínáš si? Šest měsíců!"

"Tak dlouho? Šest?" zašeptal. "Ano, ano. Vlastně je to tak. Už šest."

"Teď tu zůstaneš a odpočineš si. Nebudeš na nic myslet, rozumíš? Setkám se s tím mladíkem sama. Přivedu ti ho pouze v případě, že to bude bezpečné, souhlasíš?"

"Uděláš to, Arto? Opravdu to uděláš? Ženě neublíží. Ženě určitě neublíží... Už šest..."

Artemisie náhle podlehla citům, sehnula se a políbila otce na tvář.

"Dej na sebe pozor," zamumlal a zavřel oči.

- 42 -

6. USKOKY KORUNOVANÝCH

Biron Farrill neklidně čekal v jedné z vnějších budov areálu paláce Hinriadů. Poprvé v životě si připadal jako obyčejný venkovan.

Budovy ve Widemosu, kde vyrůstal a které kdysi považoval za nádherné, mu teď připadaly jako pouhé barbarské pozlátko. Jejich křivky, jemné propracování, tepané věžičky a umělecky ztvárněná nepravá okna... Ta vzpomínka byla tak mučivá, až sebou trhl.

Tohle, tohle bylo zcela jiné.

Areál paláce nebyl pouhým nakupením okázalostí jako stavby rančerů, které prozrazovaly, jak si teď uvědomoval, že jejich budovatelé jsou jen bezvýznamnými magnáty z jakéhosi zanedbatelného království dobytky. Nebyla to však ani dětinská představa dohasínajícího a umírajícího světa. Palác dynastie Hinriadů byl přímo vrcholem kamenné krásy.

Budovy se vyznačovaly mohutností a velebným tichem. Přísně pravoúhlé linie se směrem ke středu zvedaly do stále větší výšky. Byly sice strohé, ale v pozorovateli vzbuzovaly impozantní dojem, aniž by pouhým pohledem zjistil, proč. Působily zdrženlivě, uzavřeně a pyšně.

Vnitřní palác tento velkolepý dojem jen podtrhoval. Posledních pár ornamentů rhodijského robustního stylu se vytratilo do nenávratna. I ta krásná falešná okna, tolik ceněná jako dekorace, neboť v budově s umělým osvětlením a ventilací byla jinak nepotřebná, zmizela, aniž by někomu chyběla.

Zůstaly pouze linie a plochy. Geometrická abstrakce přitahující zrak vzhůru do oblak.

"Budete přijat direktorem," pravil tyrantský důstojník, než předal Birona opálenému muži v šarlatové uniformě.

Najednou ho napadlo, že ti, kteří mají skutečnou moc, nepotřebují křiklavě barevné uniformy, ale postačí jim obyčejná šedomodrá. Vzpomněl si na přehnanou okázalost života ve Widemosu a kousl se do rtu, když si uvědomil, jak byl život jeho otce marný.

"Biron Malaine?" zeptal se rhodijský strážce a cvakl podpatky. "Následujte mne."

- 43 -

Lesklé vozidlo se vznášelo nad jedinou narudlou kolejnicí pomocí diamagnetických sil. Biron dosud nic podobného neviděl. Před nástupem se na okamžik zastavil.

Kabina, dostatečně velká, aby pojala pět až šest osob, se zachví -vala ve větní. Její půvabně kapkovitý tvar odrážel záři

nádherného rhodijského slunce. Jednokolejová dráha byla úzká, jen o málo silnější než kabel. Vedla pod vozítkem, aniž se ho dotýkala. Když se Biron sklonil, spatřil nad kolejí proužek modré oblohy. Náhlý poryv větru nadzvedl kabinu o celý palec, takže se zdálo, že se už nemůže dočkat, až se vznese, a že se snaží překonat neviditelnou sílu, která ji drží. Potom kolísavě dosedala zpátky ke kolejnici, ale nedotkla se jí.

"Nastupte," řekl netrpělivě strážce, a Biron vstoupil po dvou schůdcích do vozidla.

Strážce nastoupil za ním, schody se plynulým pohybem tiše zvedly a bez viditelné stopy se zasunuly do boku kabiny. Biron zjistil, že stěny jsou neprůhledné jen zvenčí. Jakmile se ocitl uvnitř, připadalo mu, že sedí v průzračné bublině.

Vozidlo zareagovalo na nepatrný pohyb ovladače a rozjelo se. Rychle šplhalo do výšky a hvízdavě rozráželo vzduch.

Na vrcholu dráhy se Bironovi na chvíli podařilo zahlédnout panoráma areálu paláce.

Stavby, ozdobené měděnými nitěmi, podél nichž tu a tam klouzaly půvabné bubliny vozítek, se spojily do nádherného celku, jako by byly od samého počátku koncipovány pro pohled shora.

Pak pocítil, jak ho setrvačnost postrčila dopředu, a kabina dotančila nad kolejnicí až k úplnému zastavení. Celá cesta trvala necelé dvě minuty.

Dveře se otevřely, a když vstoupil, zase se za ním zavřely. V malém, nevybaveném pokoji nikdo nebyl. Přestože ho v tuto chvíli už nikdo nepostrkoval, necítil se uvolněně. Nedělal si žádné iluze. Od té proklaté noci určovali jeho kroky jiní.

Jonti jej posadil do lodi. Tyrantský komisař ho zas poslal sem. A každý z těchto kroků zvětšoval jeho zoufalství.

Biron si nedělal iluze, že Tyranty oklamal. Dostal se na svobodu

- 44 -

až příliš snadno. Komisař přece mohl zavolat pozemskému konzulovi. Mohl Bironovi sejmout vzorek oční sítnice a spojit se hypervlnami se Zemí. Tohle se běžně dělalo, sotva na to mohli náhodou zapomenout.

Vzpomněl si na Jontiho rozbor událostí. Něco z toho snad ještě platilo. Tyranti ho nezabijí rovnou, aby se nestal dalším mučedníkem. Ale Hinrik byl jejich loutkou, proto mohl na jejich příkaz nařídít, aby byl popraven. V tom případě by byl zabít svými vlastními lidmi - a Tyrantům by zůstala jen úloha nezúčastněných diváků.

Biron zaťal pěsti. Byl vysoký a silný, ale neozbrojený. Muži, kteří pro něho přijdou, budou mít dezintegrátory a nervové dűtky. Přistihl se, že se bezděky tiskne ke zdi.

Nevýrazný zvuk otvíraných dveří po levé straně ho přiměl, aby se rychle otočil. Muž, který vstoupil, na sobě měl uniformu a v rukou zbraně. Doprovázela ho nějaká dívka. Trochu se mu ulevilo. Jindy by si ji pozorně prohlédl, zda by stála za hřích, ale v této chvíli mu stačilo vědomí, že to je žena.

Zatímco Biron nespustil oči z dezintegrátoru v rukou strážce, přistoupili k němu na vzdálenost šesti stop.

Dívka řekla strážci: "Nejprve si s ním promluvíím já, poručíku."

Biron si všiml, že má mezi obočím svislou rýhu.

"To vy přicházíte s tím příběhem o jakémsi spiknutí proti direktorovi?"

Biron odvětil: "Řekli mi, že budu mluvit se samotným direktorem."

"Není to možné. Jestliže máte co říci, povězte to mně. Budou-li vaše informace pravdivé a použitelné, dostane se vám slyšení."

"Mohu se zeptat, kdo j ste? Jak mám vědět, zda j ste oprávněna mluvit za direktora?"

Dívka se zatvářila znechuceně. "Jsem jeho dcera. Odpovězte na mé otázky, prosím. Odkud přicházíte, jestliže nejste z Nebuly?"

"Jsem ze Země." Biron se odmlčel, pak dodal: "Výsosti."

Tento dodatek ji zjevně potěšil. "Kde je to?"

"Je to malá planeta v sektoru Siria, Vaše Výsosti."

"Jak se jmenujete?"

"Biron Malaine, Vaše Výsosti."

Zamyšleně jej pozorovala. "Ze Země? A dokážete pilotovat kos-

- 45 -

mickou lod'?"

Téměř ho to rozesmálo. Zkoušela ho. Věděla velice dobře, že vesmírná navigace je na všech světech ovládaných Tyranty jednou ze zakázaných věd.

Odpověděl: "Ano, Výsosti." Mohl to dokázat, kdyby ho zkoušeli, pokud zůstane tak dlouho naživu. Vesmírná navigace na Zemi zakázaná nebyla; za čtyři roky se člověk mohl hodně naučit.

Řekla: "Dobrá. A ten váš příběh?"

Okamžitě se rozhodl. Žádnému důstojníkovi by se nesvěřil. Jenomže zde byla tato dívka, a pokud nelhala a byla opravdu direktorovou dcerou, pak by ho mohla podpořit.

"Žádné spiknutí neexistuje. Výsosti."

To ji natolik ohromilo, že se netrpělivě obrátila ke svému průvodci. "Pokračujte, poručíku. Dostaňte z něj pravdu."

Biron udělal krok vpřed, ale setkal se s chladným ústím strážcovy zbraně. Výhrkl chvatně: "Výsosti, počkejte!

Vyslechněte mě! Jenom tímhle způsobem jsem se mohl k direktorovi dostat. Copak to nechápete?"

Avšak dívka už odcházela.

Zavolal za ní zvýšeným hlasem: "Mohla byste alespoň říci Jeho Excelenci, že jsem Biron Farrill a že uplatňuji své právo na azyl?"

Bylo to poslední stěblo, jehož se mohl chytit. Staré feudální zákony pomalu, generaci za generací, pozbývaly na

účinnosti ještě před příchodem Tyrantů. Teď se staly archaismem. Ale nic jiného mu nezbyvalo. Vůbec nic. Otočila se k němu se zdviženým obočím. "A teď dokonce tvrdíte, že jste aristokratického původu? Před chvílí, nemýlím-li se, jste se jmenoval Biron Malaine." Neočekávaně zazněl nový hlas: "Je to opravdu Biron Farrill, dobrotivý bože! Samozřejmě, je to on. Ta podobaje nezaměnitelná."

Ve dveřích stál menší usměvavý muž, který si se zjevným pobavením prohlížel detaily Bironovy tváře. "Copak jej, Artemisie, nepoznáváš?"

Artemisie se k němu rozběhla a s obavou v hlase řekla: "Co tu děláš, strýčku Gille?"

"Starám se o svoje zájmy, holčičko. Pamatuj si, že kdyby skuteč-

- 46 -

ně existovalo nějaké spiknutí či atentát, byl bych prvním z Hinriadů, jenž by se mohl stát nástupcem tvého otce."

Gillbret z Hinriadů na ni spiklenecky zamrkal a dodal: "Pošli poručíka pryč. Žádné nebezpečí nehrozí."

Nevzala jeho slova na vědomí a řekla; "Takže jsi odposlouchával náš rozhovor?"

"Pochopitelně. Přece bys mě nepřipravila o tohle potěšení. Dělá mi radost, mohu-li naslouchat."

"Ale kdyby tě Tyranti chytili, moc velkou radost bys neměl."

"Nebezpečí je součástí hry, tou zábavnější. Tyranti nás také odposlouchávají, má drahá, celý palác. Moc toho dělat nemůžeme, aniž by o tom věděli. - Nechtěla bys mě představit?"

"Ne, nechtěla," odsekla. "Do toho ti nic není."

"Pak tedy představím já tebe. Když jsem zaslechl jeho jméno, nechal jsem naslouchání a rychle přišel sem." Proklouzl kolem Artemisie a s neosobním úsměvem zamířil k Bironovi. "Je to Biron Farrill."

"To už jsem řekl," pospíšil si Biron. Většinu pozornosti dosud věnoval strážci, který na něho mini dezintegrátorem.

"Ale neslyšel jsem, že bys dodal, že jsi synem rančera z Widemo-su"

"Dodal bych, ale vy jste mě přerušil. V každém případě to teď víte. Kdybych řekl Tyrantům své pravé jméno, nedostal bych se z jejich rukou." Biron čekal. Ulevilo se mu. Jestli ho v příštím okamžiku neuvězní, má ještě nějakou naději.

Artemisie pronesla: "Takže tohle je ta pravá záležitost. Určitě nejde o žádné spiknutí?"

"Ne, Výsosti."

"Dobrá. Strýčku Gille, mohl bys zůstat s panem Farrillem? Musím informovat otce. - Poručíku, šel byste laskavě se mnou?"

Biron pocítil únavu. Rád by se posadil, ale Gillbret, který si ho dál prohlížel s téměř lékařským zájmem, ho k tomu nevybídl.

"Není to směšné? Rančérův syn!"

Biron se poněkud přestával kontrolovat. Už ho unavovalo to neustálé soustředění pozornosti na každé slůvko. Vyhrkl:

"Ano, samozřejmě, jsem rančérův syn. Co ještě chcete vědět?"

Gillbret nedal najevo sebemenší vzrušení. Když roztáhl ústa do

- 47 -

toho nejširšího úsměvu, jaký se na jeho úzkou tvář vešel, vrásky se mu prohloubily. "Třeba ukojíš mou zvědavost.

Skutečnější přišel žádat o azyl? A zrovna sem?"

"Tohle bych probral raději s direktorem, pane."

"Zadrž, mladíku! Zadrž, neboť sám brzy uvidíš, že s direktorem není rozumná řeč. Proč si myslíš, žeš doposud jednal s jeho dcerou? Nepřipadá ti to docela zábavné?"

"Vy, pane, shledáváte všechno zábavným?"

"Proč ne? Přístup k životu by měl být zábavný. Je to jediný možný způsob. Za tímto účelem pozoruji vesmír. Jestliže z něj nevymáčk-neš žádnou zábavu, mladíku, klidně si můžeš otevřít žíly, protože jinak v něm není nic dobrého. Ale dosud jsem se nepředstavil. Jsem direktorův bratranec."

"Gratuluji," pronesl Biron chladně.

Gillbret pokrčil rameny: "Máš pravdu. Chápu, že jsem na tebe neudělal zrovna velký dojem. Asi tím bratrancem zůstanu navždy, protože ani z toho tvého atentátu nakonec zřejmě nic nebude."

"Mohl byste nějaký zesnovat sám."

"Mladíku, ty ale máš smysl pro humor! Měl by sis však rychle zvyknout na to, že mne a mé cynické, nicméně vtipné poznámky nikdo nebere vážně. Snad si nemyslíš, že být direktorem dnes něco znamená! Ale Hinrik nebyl vždycky takový. Nikdy mu to sice moc oslnivě nemyslelo, jenže s přibývajícimi roky je stále neschopnější. Promiň, zapomněl jsem, vždyť jsi ho ještě neviděl. Ale až se setkáte a budete spolu hovořit, vzpomeň si, zeje vládcem největšího z transne-bulámích království. Určitě se budeš obrovsky bavit!"

Na veřejnosti se Hinrik V. snadno vžíval do role vznešeného vladaře. Bironovu přehnaně obřadnou poklonu vzal na vědomí s patřičným stupněm blahosklonnosti, načež poněkud stroze pravil: "Co vás k nám přivádí, pane?"

Artemisie stála vedle otce a Biron si teprve nyní překvapeně povšiml, že je docela hezká. Odpověděl: "Vaše Excellence, přišel jsem, abych obhájil dobré jméno svého otce. Určitě víte, že jeho poprava byla nespravedlivá."

- 48 -

Hinrik odvrátil pohled. "Znal jsem vašeho otce jen povrchně. Na Rhodii zavítal nejvýš jednou či dvakrát." Odmlčel se a hlas se mu trochu zachvěl. "Jste mu velmi podobný, pane. Velmi. Jenže on byl souzen podle zákona. Alespoň si myslím, že byl. Nic bližšího mi není známo."

"Přesto bych se rád nějaké podrobnosti dozvěděl. Vaše Excelence. Jsem si jist, že můj otec nebyl zrádce."

Hinrik rychle odpověděl: "Jako syn pochopitelně hájíte svého otce, aleje opravdu obtížné hovořit o těchto státních věcech právě teď a tady. Obtížné a velmi neobvyklé. Proč nezajdete za Aratapem?"

"Já ho neznám. Vaše Excelence."

"Aratapa, tyrantského komisaře?"

"Viděl jsem ho, nic víc. Právě on mě poslal za vámi. Jistě chápete, že se neodvážuji žádat Tyranty..."

Hinrik ztuhl. Ruka mu vylétla ke rtům, jako by chtěl zabránit, aby se mu nechvěly, a proto jeho další slova zněla tlumeně. "JAíkáte, že vás sem poslal Aratap?"

"Považoval jsem za nezbytné mu říct -"

"Neopakujte, co jste mu řekl. Je mi to známo," přerušil ho Hinrik. "Nemohu pro vás nic udělat, rančere, totiž pane Farrille. Tato věc nespočívá pouze v mé pravomoci. Výkonná rada - co se děje, Arto? Jak se mohu soustředit, odvádíš-li moji pozornost? Výkonná rada se nejprve musí sejít. - Gillbrete! Dohlédli bys laskavě na to, aby bylo o pana Farrilla postaráno? Uvidím, co se dá dělat. Ano, poradím se s Výkonnou radou. Musíme postupovat podle zákona. To je důležité. Velmi důležité."

Otočil se na podpatku a něco si pro sebe brumlal.

Artemisie zaváhala, než se dotkla Bironova rukávu: "Poslyšte, pane... Opravdu umíte pilotovat kosmickou loď?"

"Umím." Usmál se na ni. Po krátkém váhání mu úsměv oplatil.

"Gillbrete," řekla potom, "chtěla bych s tebou mluvit." A spěšně se vzdálila. Biron se za ní díval, dokud ho Gillbret nezatahal za rukáv.

"Předpokládám, že obvykle míváš jako každý jiný mladý muž žízeň a hlad a že se občas potřebuješ i umýt," řekl Gillbret.

"Myslím, že tyhle normální věci potřebuješ i teď."

"Děkuji, pane, ano," odpověděl Biron. Napětí z něj již téměř vy-

- 49 -

prchalo. Najednou se cítil uvolněně a báječně. Byla hezká. Velmi hezká.

Hinrik se však necítil uvolněně ani co by se za nehet vešlo. Když se ocitl zpět ve svých pokojích, hlavou se mu o překot rozběhly horečnaté myšlenky. Ať je převracel jak chtěl, vše směřovalo k jedinému závěru. Byla to past!

Stiskl si hlavu v dlaních, aby ztišil a zmínil tep, jenž mu pulzoval ve spáncích. Pochopil, co musí udělat.

- 50 -

7. HUDBA V MYSLI

Čas od času se snese noc na všechny obydlené světy. Ne však vždy ve stejnou dobu, protože intervaly otáčení planet kolísají od patnácti do padesáti dvou hodin. Proto se meziplanetární cestovatelé podrobují speciální psychologické přípravě.

Pro pobyt na některých planetách vyvstává nutnost přizpůsobit střídání spánku a bdění tannímu cyklu. Na mnoha dalších se vesměs používá upravené ovzduší a umělé osvětlení, proto je otázka dne a noci podružná s výjimkou zemědělství. Na několika planetách - jde však o extrémní případy - zas byly stanoveny libovolné zóny bez ohledu na přirozené periody světla a tmy.

Avšak vždy, ať jsou společenské normy jakékoli, má příchod noci pro člověka hluboký a nezaměnitelný význam, který ho provází už od prehistorických dob. Noc je a provždy zůstane časem strachu a nejistoty a lidská odvaha zmizí současně se zapadajícím sluncem. -

Uvnitř centrálního paláce nebyl umístěn žádný citlivý mechanismus, podle kterého by člověk rozpoznal příchod tmy, ale Biron vycítil nástup noci neurčitým instinktem ukrytým v neprobádaných hlubinách lidského mozku. Věděl, že kdyby stál pod noční oblohou, nepatrné mihotání hvězd by jen pramálo zmírnilo její propastnou temnotu. Věděl také, že kdyby byla ta správná roční doba, pak by mlhovina Koňská hlava - tak důvěrně známá všem transnebulárním královstvím - překryla polovinu jinak viditelných hvězd.

A znovu propadl beznaději.

Artemisii neviděl od okamžiku, kdy chvíli hovořil s direktorem, a přistihl se, že má vztek sám na sebe. Těšil se na večeri, při níž se mu snad naskytne příležitost trochu si s ní promluvit, ale nakonec pojedl sám, zatímco za jeho dveřmi postávali dva nasupení strážci. Opustil ho i Gillbret, který pravděpodobně večerel někde v paláci Hinriadů uprostřed zábavnější společnosti.

Proto Biron ožil až nápadným zájmem, když se Gillbret vrátil a řekl: "Mluvil jsem o tobě s Artemisii."

Biron zpozorněl, ale Gillbret úmyslně odbočil na jinou kolej: "Nejprve ti ukáži svoji laboratoř." Pokynul a oba strážci zmizeli.

- 51 -

Bironův zájem se rázem rozplynul, nicméně řekl zdvořile: "Jakou laboratoř?"

"Sestavuji různé věcičky," zněla neurčitá odpověď, "prostě si tak hraji. Uvidíš."

Na první pohled se laboratoř podobala spíše knihovně než vědeckému pracovišti. V rohu stál zdobený psací stůl.

Biron se pomalu rozhlédl. "Tak mi konečně prozradte, čím se zabýváte."

"Tohle je například speciální odposlouchávací zařízení, které lze zcela novým způsobem napojit na tyrantský špionážní paprsek," pochlubil se Gillbret. "Nedá se nijak zjistit. Tak jsem se dozvěděl o tvé návštěvě, když se o tobě Aratap poprvé zmínil. Počkej, mám ještě další zajímavé věci. Třeba vizisonor. Máš rád hudbu?"

"Podle toho jakou."

"Vynalezl jsem... no, říkejme tomu hudební nástroj, i když sám nevím, jestli se tak dá ještě nazvat." Na pouhý dotek ruky se police s filmknihami odsunula stranou. "Jako skryš to za moc nestojí, ale stejně mě nikdo nebere vážně, takže tady nic hledat nebudou. Směšné, že? Ach, zapomněl jsem, že ty zrovna legraci nefandíš..."

Objevil se neforemný předmět tvarem připomínající jednoduchou krabici, jehož hrubé opracování prozrazovalo domácí výrobu. Na horní straně byl pokryt malými lesklými knoflíky.

"Žádná krása," poznamenal Gillbret, "ale koho to zajímá? Zhasni světla. Ne, ne! Žádné vypínače. Jenom si přeji, aby světla zhasla. Moc si to přeji! Poruč jim zhasnout."

Světla se ztlumila s výjimkou mdlého svitu stropu, ve kterém vypadaly jejich tváře poněkud strašidelně. Gillbret se tiše zasmál, když Biron vykřikl údivem.

"To je jeden z triků mého vizisonoru. Je naladěný na mozek podobně jako osobní pouzdra na dokumenty. Chápeš, co tím chci říct?"

"Chcete-li to slyšet, tak nechápu."

Gillbret začal vysvětlovat: "Podívej se na to takhle... Elektrické pole tvého mozku nastaví indukované pole uvnitř přístroje. Matematicky je to velmi jednoduché, ale pokud vím, doposud nikdo nevtěsnil

- 52 -

všechny potřebné obvody do krabice této velikosti. Obvykle jek tomu zapotřebí pětioschodová elektrárna. Můj přístroj však funguje i opačně. Mohu zapojit určité obvody a vyslat ti elektrické proudy přímo do mozku, takže budeš vidět a slyšet, aniž bys použil oči a uši -pohled! "

Nejprve nebylo na co hledět. Potom něco neurčitěho, z čeho vznikla vznášející se modrofialová koule, nesměle pošimralo koutky Bironových očí. Když se otočil, koule ho následovala a zůstala stejná, i když zavřel oči. Doprovázel ji čistý jasný tón, který nikde nevznikal, ale byl její součástí. Zkrátka byl přítomen.

Barevná skvrna se zvětšovala a rostla. Biron si vzrušeně uvědomil, že existuje uvnitř jeho lebky, ale nebyla to ani tak barva, spíš barevný zvuk, avšak neslyšitelný.

Koule začala rotovat a světélkovat, tón stoupal, vznášela se nad ním lehce jako hedvábí. Potom se rozprskla do vějíře barev a zanechala v mysli chvilkový palčivý dotek, který se zanedlouho ztratil.

Pak se s tichým a měkkým stonem zvedla clona deštěm zmáčené zeleně. Biron po ní zmateně sáhl a uvědomil si, že nevidí ani necítí své ruce. Mозek měl plný barevných bublinek.

Nehlasně vykřikl a představa zmizela. Stál opět v tlumeně osvětleném pokoji. Gillbret se usmíval. Biron náhle pocítil závrat a roztráseně si otřel studený pot z čela. Klesl na židli.

"Co to bylo?" promluvil tím nejpevnějším hlasem, jakého byl schopen.

Gillbret odpověděl: "Nevím, já u toho nebyl. Ještě pořád to nechápeš? Bylo to něco, co tvůj mozek dosud nikdy takhle nezprostředkovaně nezažil a co si nedovedl vysvětlit. Dokud ses soustředil pouze na pocity, bezvýsledně se pokoušel fungovat ve starých kolejích a snažil se ten vjem rozložit na zrak, sluch a hmat. Mimořádně, uvědomil sis tu vůni?"

Někdy mám dojem, že mne úplně prostupuje, takže si dovedu celkem lehce představit, že psi vnímají svět téměř výhradně čichem. Rád bych to někdy na zvířatech vyzkoušel.

Ale na druhé straně, budeš-li tento jev ignorovat, nebudeš-li si ho všimnout, vytratí se. Tak to dělám, když chci pozorovat, jaký má vizisonor účinek na jiné. Není to obtížné."

Položil na přístroj svou malou žilnatou ruku a bezmyšlenkovitě

- 53 -

točil knoflíky. "Myslím si, že by se tímto způsobem daly skládat celé symfonie, jaké člověk dosud nepoznal, jen kdyby se našel někdo, kdo by se takové tvorbě věnoval. Obávám se, že na tohle já nemám."

"Rád bych se na něco zeptal," vyhrkl Biron. "Proč nevyužíváte svých schopností k účelům, které mají nějakou cenu, místo abyste s nimi..."

"Plýtváš na neužitečné hračky? Nevím. Možná že tak úplně neužitečné nejsou. Ale především jsou nezákonné."

"Cože?"

"Ano, jsou nezákonné - vizisonor právě tak jako špionážní zařízení. Kdyby se to Tyranti dozvěděli, znamenalo by to trest smrti."

"Určitě si děláte legraci."

"Vůbec ne. Očividně jsi byl vychován na malém ranči. Chápu, mladí lidé si přece nemohou pamatovat, jaké to bylo za starých časů." Náhle naklonil hlavu na stranu a oči se mu zúžily v úzké štěrby. Zeptal se: "Ty souhlasíš s nadvládou Tyrantů? Mluv otevřeně. Upřímně ti říkám, že jsem proti. A mohu ti říct, že tvůj otec byl také proti."

Biron rozvážně odpověděl: "Ano, já jsem také proti."

"Proč?"

"Jsou to vetřelci, cizáci. Kdo jim dal právo vládnout Nefelosu nebo Rhodii?"

"Smýšlels takhle vždycky?"

Biron neodpověděl.

Gillbret se zhluboka nadechl. "Jinak řečeno, rozhodl ses, že jsou to vetřelci a cizáci až poté, co ti popravili otce. Ale to bylo jejich právo - no tak, uklidni se a rozumně to zvaž. Věř mi, že stojím na tvé straně. Ale zamysli se! Tvůj otec byl rančer. Jaká práva měli jeho ho-náci? Kdyby jeden z nich ukradl dobytce, ať už pro sebe nebo na prodej, jaký by ho potkal trest? Zavřeli by ho jako zloděje. Kdyby připravoval spiknutí proti tvému otci, ať už z jakéhokoli důvodu - a možná by to byl z jeho pohledu dostatečně pádný důvod - co by následovalo? Nepochybně poprava. Kde však vzal tvůj otec právo vnucovat spoluobčanům své vlastní zákony a spravedlnost? Ve skutečnosti byl jejich Tyrantem.

Na věci nic nemění, že pro tebe i pro mne byl tvůj otec patriotem. Pro Tyranty byl zrádce, a proto ho zlikvidovali. Ty se snad nebojíš o

- 54 -

život? Blahé paměti také mnozí z Hinriadů prolili dost a dost krve. Prostuduj si dějiny, mladíku. Není vlády, která by neužívala násilí, je to součást historie.

Takže si budeš muset najít lepší důvod, proč nenávidíš Tyranty. Nemysli si, že stačí vyměnit jednu garnituru vládců za druhou a že tato změna přinese svobodu."

Biron udeřil sevřenou pěstí do dlaně druhé ruky. "Celé tohle takzvaně nestranné filozofování se může zamlouvat jen tomu, koho se to konkrétně netýká. Co kdyby to byl váš otec, koho zabili?"

"A nezabili snad? Můj otec byl direktorem před Hinrikem. Odpravili ho. Velice rafinovaně. Zlomili jeho ducha zrovna tak, jak se teď snaží zlomit Hinrika. Ze mě direktora neudělali, byl jsem pro ně trochu moc nevypočitatelný. Hinrik se líbil lidem, ale především byl tvárný. Zprvu ale ne dost tvárný, tak z něho udělali loutku, která se bez jejich svolení neodvážá ani poškrábat. Viděls ho. Chátrá měsíc od měsíce, protože má strach. Má ustavičný strach... Ale nic z toho není ten pravý důvod, proč mám zájem na svržení nadvlády Tyrantů."

"Ne?" řekl Biron. "Máte nějaký nový důvod?"

"Spíš úplně starý. Tyranti potlačují právo dvaceti miliard lidských bytostí na samostatný vývoj. Chodils do škol, učil ses o ekonomickém cyklu. Nová planeta je osídlena," a Gillbret začal ukazovat jednotlivé body na prstech, "a její první starostí je uživit se. Stane se tedy zemědělským světem. Potom vyveze potravinářské přebytky a nerostné suroviny do ciziny a smění je za luxusní zboží a stroje. To je druhý krok. A jak roste populace a investice zahraničního kapitálu, začne se rozvíjet průmyslová civilizace, což je třetí krok. Nakonec se svět stane plně mechanizovaným, bude dovážet potraviny a vyvážet stroje, začne investovat do rozvoje primitivních světů a tak dále - a to je čtvrtý krok.

Mechanizované světy mají vždy nejpočetnější stav obyvatel, ale jsou nejmocnější i vojensky, protože stroje slouží válce, a obvykle jsou obklopeny věncem závislých zemědělských světů.

Co se však stalo nám? Dostali jsme se na třetí stupeň, kdy se začal rozrůstat průmysl. Jenže náš růst byl Tyranty zastaven a zmrazen, takže začal upadat, protože se jim naše nezávislost a soběstačnost nelíbila. Z jejich strany je to krátkodobá investice, protože nakonec se i

- 55 -

pro ně staneme ztrátovými. Ale zatím sbírají smetanu.

Ale především, kdybychom se průmyslově rozvinuli, mohli bychom vyvinout mocné válečné prostředky. Proto se industrializace musela zastavit a vědecký výzkum zakázat. Nakonec si na to lidé tak zvykli, že si už ani neuvědomují, že jim něco chybí. A tebe překvapí, když se dozvíš, že bych mohl být za vynález vizionoru popraven.

Samozřejmě, jednoho dne Tyranty porazíme. To je nevyhnutelné. Nemohou vládnout věčně. Nikdo nikdy nemůže vládnout věčně. Ztratí říz, změknou a zleniví. Postupně přestanou uzavírat sňatky sami mezi sebou a pozbudou většinu svých tradic. Převládne korupce... Jenže to všechno může trvat staletí, protože dějiny nemají naspěch. A po několika staletích budeme stále ještě zemědělskými planetami bez průmyslového a vědeckého dědictví, zatímco naši sousedé na všech stranách, kteří se nedostali pod tyrantskou nadvládu, si vybudují silné státy. Naše království zůstanou navždy polokoloniálními regiony. Nikdy nedoženou vývoj a stanou se pouze pozorovateli velkého dramatu pokroku lidstva."

Biron pravil: "Tohle všechno mi není tak úplně cizí."

"Přirozeně, dostalo se ti pozemského vzdělání. Společenské vědy byly na Zemi vždy na vysokém stupni odbornosti, protože se na této planetě odjakživa odehrával výjimečný sociální vývoj."

"Opravdu?"

"Uvažuj! Od objevu mezihvězdného cestování se obydlené zóny Galaxie nepřetržitě rozrůstají, ale žádné planetární společenství dosud nestačilo vyžrát. Je zřejmé, že lidstvo dosáhlo dospělosti pouze na jednom místě a pouze v jedné době - na Zemi těsně před katastrofou. Pozemšťané tehdy neměli možnost vesmírné expanze, museli čelit přelidnění, vyčerpání zdrojů a všemožným dalším problémům, kterým žádná jiná část Galaxie čelit nemusela. Proto intenzivně studovali sociální vědy, z nichž většinu my už neznáme, což je škoda.

Ale teď se konečně dostáváme k něčemu zábavnému! Zamlada byl Hinrik nadšeným primí ti vistou. Měl rozsáhlou knihovnu o pozemských věcech, jaká neměla v Galaxii obdoby, ale když se stal direktorem, tato nejzajímavější část téměř celá zmizela. Něco málo jsem však získal. Některé fragmenty jsou fascinující. Je v nich něco tajemného, co v naší extrovertní civilizaci nemáme. Je to velice zábavné."

- 56 -

"To jsem si oddychl," ozval se Biron. "Byl jste tak dlouho vážný, až jsem se lekl, že jste ztratil smysl pro humor."

Gillbret pokrčil rameny. "Nemusím nic předstírat, a to je báječná věc, poprvé za celé měsíce. Dokážeš si představit, kolik energie člověka stojí tohle divadýlko? Jak ho ničí, když musí rozpoltit svoji osobnost na dvacet čtyři hodin denně? A nejen mezi lidmi, ale i když je sám, aby se někdy náhodou nespletl? Víš ty, co to je, hrát věčně pobaveného diletanta? Aby tě nikdo nebral vážně? Být přihlouplý a mírně směšný, abys všechny kolem přesvědčil o tom, že jsi bezvýznamný? A to jen proto, abys mohl žít v bezpečí, i když takový život nemá žádnou cenu. Ale přesto..., jednou za čas se mi podaří na Tyran-ty vyžrát."

Vzhlédl, jeho hlas zněl upřímně, téměř prosebně. "Umíš řídit kosmickou loď. Já ne. Není to zábavné? Mluvíš o mých vědeckých schopnostech, jenže já neumím řídit ani obyčejný jednomístný člun. Z toho vyplývá, že ten, kdo musí opustit Rhodii, jsi ty."

Vyznělo to jako prosba. Biron se zamračil. "Proč?"

Gillbret rychle pokračoval: "Jak jsem již řekl, Artemisie a já jsme o tobě mluvili a vše jsme připravili. Jdi přímo do jejího pokoje, už na tebe čeká. Nakreslil jsem ti plán, takže nezabloudíš." Přistrčil Bironovi malý kousek metalenu. "Kdyby se tě někdo ptal, nezastavuj se, jen řekni, že tě předvolal direktor. Nepředpokládám žádné problémy, pokud se budeš chovat sebejistě..."

"Počkejte!" zvolal Biron. Nechtěl to podstupovat znovu. Jonti ho nasměroval na Rhodii a Tyrantům rovnou pod nos. Tyrantský komisař ho poslal do centrálního paláce tak rychle, že neměl čas vymyslet, jak by dovnitř proklouzl tajně. Ale to už stačí! Jeho další kroky mohou být značně omezeny, bude však rozhodovat sám za sebe. V tom se nenechá zvíkat. "Jsem zde kvůli záležitosti, která je pro mě nadmíru důležitá, pane. Nikam nepůjdu."

"Nebud' hlupák, mladíku!" Starý Gillbret se na chvíli neovládl. "Copak si myslíš, že tady něčeho dosáhneš? Že se dostaneš z paláce živý, počkáš-li do svítání? Hinrik zavolá Tyranty a do čtyřadvaceti hodin budeš za mřížemi. Ještě máš chvíli čas, protože mu dlouho trvá, než se k něčemu rozhodne. Nezapomeň, že je to můj bratranec, znám ho."

- 57 -

"Dejme tomu, ale co je vám do toho?" Biron se právě rozhodl, že už nebude poskakovat, jak druzí pískají. "Proč byste se měl zrovna vy o mne starat?"

Gillbret se mu upřeně díval do očí. "Chci, abys mne vzal s sebou. Mám strach sám o sebe. Život pod nadvládou Tyrantů už nemohu snést. Kdybychom já nebo Artemisie uměli pilotovat kosmickou loď, byli bychom dávno pryč. Jde o naše životy."

Biron ucítil, že se jeho čerstvé rozhodnutí začíná viklat. "Co s tím má co dělat direktorova dcera?"

"Arta by to asi odnesla nejhůř. Direktorovu dceru, mladou, hezkou a svobodnou čeká takový zvláštní druh smrti. Zajímá tě, kdo se má stát jejím rozkošným ženichem? Starý a chlípý hodnostář tyrant-ského dvora, který už pohřbil tři manželky a kterému se zachtělo náručí ohnivě dívky."

"To přece direktor nedovolí."

"Najeho svolení nezáleží."

Biron si vybavil Artemisii, jak ji viděl naposledy. Vlasy sčesané do týla s volnou vlnou ve výši ramen. Čistá, bílá plet', černé oči a rudé rty. Takovému popisu by asi odpovídaly stovky milionů dívek v Galaxii. Bylo by směšné právě kvůli ní měnit své rozhodnutí.

Nicméně pravil: "Vyhledli jste si nějakou loď?"

Gillbretova ústa se roztáhla v náhlém úsměvu. Než však stačil promluvit, ozvalo se autoritativní zabušení na dveře.

Když se opakovalo, Gillbret řekl: "Raději otevři."

Biron poslechl a do místnosti vpadli dva uniformovaní muži. První z nich řízně zsalutoval Gillbretovi a otočil se k Bironovi: "Bi-rone Farrille, jménem zastupujícího komisaře Tyrantu a direktora Rhodie vás zatýkám!"

"Čím jsem se provinil?" zeptal se Biron.

"Vlastizradou."

Výraz naprosté beznaděje na chvíli zbrázdil Gillbretovu tvář. Odvrátil pohled. "Směšné... Hinrik byl tentokrát rychlý.

Rychlejší, než by mě napadlo. Jak zábavné!"

Byl to opět ten starý Gillbret, usměvavý a lhostejný, který mírně pozvedl obočí, jako kdyby s lehkým nádechem výčitky pozoroval něco nepří stožného.

- 58 -

"Prosím, následujte mě," řekl strážce.

Biron spatřil, že si i druhý strážce pnpravil nervové důtky.

- 59 -

8. MEZI SUKNĚMI

Bironovi vyschlo v krku. Věděl, že by v čestném souboji oba strážce porazil. Lákal ho, aby to zkusil. Měli však důtky, což mu dávali okatě najevo, takže si nemohl dovolit pohnout ani prstem. Vzdal to. Nedalo se nic dělat.

Znenadání se ozval Gillbret: "Nechtě ho, pánové, ať si vezme plášť."

Překvapený Biron, který žádný plášť neměl, krátce pohlédl na malého muže a okamžitě přistoupil na jeho hru.

Strážce srazil podpatky a kývl tasenou zbraní na Birona:

"Slyšel jste, pane. Vezměte si plášť, rychle!"

Biron pomalu ustoupil ke knihovně, sklonil se a předstíral, že za židlí hledá neexistující plášť. Napjatě čekal, co udělá Gillbret.

Strážci vizisonor neznali a nepovažovali ho za nebezpečný předmět, proto zůstali klidní, když se Gillbret dotkl jeho tlačítek. Biron napjatě hleděl na zakončení důtek a snažil se nic jiného nevnímat. Věděl, že si žádný jiný smyslový vjem nesmí připustit.

Ale jak dlouho to může vydržet?

Strážce netrpělivě opakoval: "Vezměte si plášť, pane!" Pokročil vpřed, ale náhle se zastavil. Oči se mu zúžily údivem a prudce otočil hlavu doleva.

To byla ta pravá chvíle! Biron skočil, sevřel strážcova kolena a trhl. Muž těžce dopadl na podlahu a Biron mu vyškubl nervové důtky.

Ani druhému strážci nebyla v tuto chvíli zbraň k ničemu. Volnou rukou si divoce mával před očima.

Ozval se Gillbretův pronikavý smích: "Máš nějaké problémy, Farrille?"

"Teď už ne," zavrčel Biron, "když tyhle dűtky drůím jř."

"Vůborně, tak běž. Nemohou tě zastavit, dokud mají v hlavřch vřr obrazů a zvuků."

Gillbret uskočil před svřjejcím se tělem, ale Biron už nestačil. Upadl. Udeřil strřžného pod řebra. Muřova tvřř se zkřřvila bolestř a tělo se křřečovitě prohnulo. Biron se zvedal s dűtkami přřipravenřmi v ruce.

- 60 -

"Pozor!" zvolal Gillbret.

Ale Biron se neotočil dostatečně rychle. Druhř strřžce ůtočil naslepo. Těžko řřř, co si myslel, ře chytil, neboť o Bironovi nemohl v tomto okamřiku vřdět vřbec nic. Vydřval jen nesrozumitelně mručení. Jeho prřzdně oči musely vidět něco strašného, co nikdo jinř neviděl.

Biron se zapřel nohama a přesunul vřhu těla, aby se uvolnil ze sevření a mohl pouřít zřskanou zbraň, ale marně. Strřžce chraplavě vykřřkl: "Dostanu vřs vřechny!"

V drřze energetického paprsku, kterř vyřlehl z dűtek, se objevil sotva viditelnř zřblesk ionizovaného vzduchu. Vřboj se rozptřřil a zasřhl Bironovo chodidlo.

Ta bolest byla strařlivř. Bylo mu, jako by řlřpl do vany s vřoucřm olejem, nebo jako by mu na nohu spadl řulovř kvřdr. Nebo jako kdyby mu chodidlo utrhl řralok. Ve skutečnosti se jeho noze fyzicky vřbec nic nestalo. Bolest byla vyvolřna extrēmřm podřřžděním konečků nervů. Roztaveně olovo by nebolelo vřc.

Biron vykřřkl tak silně, řř ho zabolelo v krku, a zhroutil se. Ani si neuvřdomil, ře strřžcův stisk povolil a zřpas skončil. Nesmřrnř bolest vřechny ostatnř vřemy zastřnila.

O několik minut pozdějř, kdyř se přřnul zvednout vřřka a potlačit slzy, zjistil, ře jeden strřžce sedř opřenř o zeď, oběma rukama od sebe odstrřkuje něco neviditelného a sřm pro sebe se směje. Druhř muř leřel na zřdech, ůdy dořřiroka rozhozeně. Vřdomř ho zřjřmě opouřtřlo, bezhlesně tķkal oči, jak se pokouřel sledovat pohyb řehosř pomyslného, a tělo se mu lehce zachvřřvalo. Rty měl pokrytř pěnou.

Biron se přřnul vřtřt, nemotorně kulhal. Konečně pouřil dűtky. Strřžce sebou řkubl a sesul se po zdi. Oči toho druhého prozrazovaly, ře pomalu upadř do bezvřdomř.

Biron se znovu posadil, aby si prohlědl zraněnou nohu. Sundal si botu i ponořku a přřkvapeně se zadřval na neporuřenou kůři. Promnul si chodidlo, aby zmřnil intenzivnř přlenř, kterě dosud cítil. Gillbret ůř odlořil vizisonor a nynř se zamyřleně řkrřbal na bradě.

"Děkujř vřm za pomoc, kterou jřte mř svřm přřstrojem poskytl," řekl mladřk.

- 61 -

Gillbret pokrřil rameny a odvřřil: "Teď si pospěř do Artermisiina pokoje, neř se stane něco horřřho."

Biron si uvřdomil vřznam jeho slov. Bolest v chodidle se poněkud zmřmila, ale měl pocit, jako by bylo otekłé. Natřhl si ponořku a botu strřřil pod paři. Jednř dűtky ůř měl, ale vzal si pro jistotu i ty druhě a zasunul si je za opasek.

Ve dveřřch se jeřtě otočil a s jistou nechutř se zeptřl: "Co jřte je přřnul vidět, pane?"

"Nevřm, nemohl jsem to ovlivnit. Jen jsem to pustil naplno, vřechno ostatnř ůř zřleřelo na jejich podvřdomř. Neztratils ten plřnek, kudy se dostaneř do Artermisiina pokoje? Tak ůř tady zbytečně nestřj a běž."

Biron se vydřl prřzdnou chodbou. Nemohl jřt rychle; kdyř se o to pokusil, zřal kulhat.

Podřval se na hodinky, ale potom si vzpomněl, ře si je jeřtě nenastřvil podle mřstnřho řasu. Střle ukazovaly univerzřlnř mezihvřzdnř řas, jakř se pouřřvř na kosmickřch lodřch, jehoř hodina mř sto minut a tisřc minut dřvř den. Čřslo 876, kterě narůřovřle blikalo na kovovém ciferniku, teď neznamenalo vřbec nic.

Musela vřřk břt noc, nebo prostě doba, kdy se lidě uklřdřj ke spřnku (pokud se oba řasy neshodovaly), neboť haly byly prřzdně a drahocenně svřtělujřř obrazy na zdech zřstřly bez dozoru. Cestou se dotkl jednoho z nich, na němř byla zobrazenř scřna z korunovace - zjistil, ře je dvojrozmrřnř. Iluze prostorovřho provedenř byla dokonalř. Bylo to tak neobvyklě, ře se zastřvil, aby ten efekt prozkoumal. Pak se vzpamatoval a rychle pokrařoval v cestě.

Skutečnost, ře chodba zela prřzdnou, byla nepochybně dalřř znřmkou ůpadku Rhodie. Nynř, kdyř se z něho stal psanec, si vřechny tyto přřznaky velmi dobře uvřdomoval. Dokud palřc břval centrem nezřvislě moci, nemohlo se střt, aby nad nočnřm tichem nebđřly ostrřžitě hlřdky.

Nahlědl do Gillbretova neumřlěho plřnku a zabočil po řiroké střčejřř se rampě doprava. Mořnř přřvř tudy chodřvala honosnř procesř, ale teď ůř ty doby nic nepřřpomřnřlo.

Nařel sprřvně dveřř a dotkl se signřlnř fotobuňky. Nejprve se ve dveřřch objevila řtřrbina, potom se otevřřly dokořřn.

- 62 -

"Vstupte, pane," vyzvala ho Artemisie.

Biron vklouzl dovnřtř a dveřř se za nřm nehluchě zasunuly. Beze slova na dřvku hleděl. Sklesle si uvřdomoval, ře mř rukřv kořřle řř po rameno roztrřenř, ře mř uřpiněně řaty a na tvřřř podlitiny. Vzpomněl si na botu, kterou střle drřel v podpařř, a rychle si ji nazul.

Zeptřl se: "Nevřdř, kdyř si sednu?"

Neochotně mu nabřdla řidli. "Co se stalo? Co mřte s nohou?"

"Zranil jsem se," řekl strřčně. "Jřte přřpravena k odchodu?"

Rozzřřřla se: "Vezmete nřs s sebou?"

Biron neměl zrovna nejlepřř nřladu. Třel si nohu, kterř ho jeřtě pořřad bolela. "Dovedřte mř k lodi. Chci z tēto zatraceně planety vypadnout. Mřte-li zřjem, mřřete letět taky. Vezmu vřs."

Zamračila se. "Nemohl byste se vyjadřovat příjemněji? Vy jste se rval."

"Ano, rval. Přejete si vědět s kým? Se strážci vašeho otce, kteří mě chtěli uvěznit za vlastizradu! Tak hájíte právo na azyl."

"To je mi líto."

"Mně také. Není divu, že Tyranti mohou vládnout tolika světům s malou hrstkou mužů, když jim v tom sami pomáháme. Lidé jako váš otec udělají všechno, jen aby si udrželi své postavení, a klidně zapomenou na čest a slušnost."

"Už jsem se omluvila, pane rančere." Vyslovila jeho titul s ledovým klidem. "Prosím, nestavte se do role soudce mého otce. Neznáte... všechna fakta."

"Nemáme čas o tom mluvit. Musíme si pospíšet, než se tu objeví další nepostradatelní hlídači vašeho otce. V žádném případě jsem se nechtěl dotknout vašich citů." Bironův nevrlý tón však způsobil, že jeho slova nevyzněla jako omluva. Jenže dostal ránu nervovými dťkami, což nebylo nic příjemného. A ke všemu - do kosmu - mu dlužili azyl, když už nic jiného.

Artemisie se rozhněvala. Ne na svého otce, ale na tohoto mladého hlupáka. Vypadá jako kluk, usoudila, sotva bude starší než já.

Zacinkal komunikátor. Nepříjemně ostře řekla Bironovi:

"Počkejte minutu, hned jdeme."

Ozval se Gillbretův unylý hlas: "Arto? Je všechno v pořádku?"

"Je tady," odpověděla šeptem.

- 63 -

"Nic neříkej, jenom poslouchej. Neodcházej ze svého pokoje. Chystají se prohledat palác, tomu se nedá zabránit.

Pokusím se něco vymyslet, ale zatím nesmíš nikam ani na krok!" Nečekal na odpověď. Spojení se přerušilo.

"Mám zůstat a způsobit vám potíže, nebo se mám vzdát?" zeptal se Biron, který rozhovor vyslechl. "Na Rhodii zřejmě nemáte ve zvyku poskytovat azyl."

Zareagovala hněvivým pohledem a šeptem na něho vychrlila: "Mlčte už konečně, vy naivní hlupáku!"

Upřeně na sebe hleděli. Biron ji nechápal. Vždyť se ji snažil ochránit před problémy. Neměla žádný důvod ho urážet.

"Nezlobte se," omluvila se a odvrátila pohled.

"Nic se nestalo," odpověděl zdrženlivě. "Máte přece právo na svůj názor."

"Neměl byste o mém otci říkat takové věci. Nemáte ani ponětí, co znamená být direktorem. Jedná v zájmu svých lidí, ať už si myslíte cokoli."

"Pochopitelně! Je v zájmu lidu, aby mne prodal Tyrantům. Vždycky se všechno děje v zájmu lidu."

"Svým způsobem ano. Musí dokázat, že je loajální. Jinak by ho mohli Tyranti sesadit a sami převzít vládu nad Rhodií - to by snad bylo lepší?"

"Za tu cenu, že u vás nemůže šlechtic najít azyl?"

"Přece nemůžete tak sobecky myslet pouze na sebe."

"Myslím, že není nijak sobecké, když se člověku nechce zbytečně zemřít. Ještě musím něco dokázat. Můj otec s Tyranty bojoval." Věděl, že začíná být melodramatický, nicméně bylo to její vinou, že se ocitl v takovém rozpoložení.

"A co dobrého to vašemu otci přineslo?"

"Asi nic. Zabili ho."

Artemisie se zasmušila. "Opakuji, že je mi to líto, a myslím to skutečně upřímně. Opravdu je mi to líto." A pak dodala, jako by se bránila: "Mám také svoje problémy."

Biron se vzpamatoval. "Dobře, začneme znovu," a pokusil se o úsměv. Noha už přestávala bolet.

Nečekaně řekla: "Vlastně se mi docela líbíte."

- 64 -

Zrozpačitěl.

Náhle si Artemisie přiložila prst k ústům. Současně otočili hlavy ke dveřím.

Z chodby se ozval dusot spousty vojenských bot nedokonale tlumený pružnou mozaikou. Většina se přehnala kolem, ale pak přímo za dveřmi slabě cvakly podpatky a zabzučel signál.

Gillbret jednal rychle. Nejdřív ukryl vizisonor. Potřeboval lepší skryš. Zatracený Hinrik! Tentokrát si pospíšil. Proč nepočkal do rána! Musím okamžitě odtud. Další taková příležitost už nebude.

Potom zavolal kapitána stráže, aby mu oznámil, že v jeho pokoji leží dva strážci v bezvědomí a že vězeň uprchl.

Kapitánovi se situace nelíbila. Strážci byli pro svá zranění mimo podezření. Obrátil se na Gillbreta.

"Pane, není mi jasné, co se vlastně stalo."

"Jen to, co vidíte," odpověděl Gillbret. "Přišli zatknout toho mladíka, ale ten se nedal. Je pryč, kdoví kde."

"To se dozvíme velmi brzy, pane," usoudil kapitán. "Protože tu máme významnou návštěvu, jsou u bran stráže, přestože je již pokročilá hodina. Uprchlík se v žádném případě nedostane ven. Prohledáme celý palác. Vysvětlíte mi, jak se mu podařilo utéct? Moji muži byli na rozdíl od něho ozbrojeni."

"Bojoval jako lev. Schoval jsem se za tuhle židli..."

"Skoda, pane, že jste mým mužům nemohl pomoci."

Gillbret se zatvářil pohrdavě. "Jaká to zábavná myšlenka, kapitáne. Jestliže vaši strážci, kteří měli dvojnásobnou převahu co do počtu i zbraní, potřebují pomoc ode mne, je nejvyšší čas, abyste je vyměnil."

"Máte pravdu, pane. Prohledáme palác a najdeme ho. Potom uvidíme, jestli bude schopen svůj výkon zopakovat."

"Doprovodím vás, kapitáne."

Ted' byla řada na důstojníkovi, aby zvedl obočí. "To bych vám, pane, neradil. Mohlo by to být nebezpečné." Něco takového se Hiritiadům neříká. Ale Gillbret se jen usmál, až mu vrásky pokryly hubenou tvář. "Vím," řekl, "ale občas mi i nebezpečí připadá zábavné."

- 65 -

Trvalo pět minut, než se oddíl strážců shromáždil. Gillbret, který byl během té doby ve svém pokoji sám, měl čas zavolat Artemisii.

Když zabzučel signál, Biron a Artemisie strnuli. Bzučák zazněl ještě jednou, potom se ozvalo opatrné klepání na dveře. Pak se ozval Gillbretův hlas: "Dovolíte, kapitáne?" A hlasitěji:

"Artemisie!"

Biron se úlevou pousmál a udělal krok vpřed, ale dívka mu položila ruku na ústa. Zavolala: "Moment, strýčku Gille!" Naléhavě ukázala ke zdi.

Biron se nechápavě otočil ke zcela prázdné stěně. Artemisie kolem něj rychle prošla, část stěny se nehlučně odsunula a odkryla šatnu. Tichounce šeptla: "Rychle dovnitř!"

Stiskla ozdobný špendlík na svém pravém rameni, čímž se zrušilo slabé silové pole neviditelného zdrhovadla, které drželo pohromadě její jasné červené šaty, jež nechala padnout k zemi jako uvadlý květ.

Biron vstoupil do šatny a otočil se právě včas, aby před tím, než se stěna opět zavřela, uviděl, jak si Artemisie přehodila přes nahá ramena bílý kožešinový župan.

Rozhlédl se kolem sebe a zjistil, že ze šatny nevede žádná jiná cesta kromě té, kterou se sem dostal. Neměl se kde skrýt. Budou-li prohledávat Artemisiin pokoj, bude úplně bezmocný.

Podél stěny visela řada šatů, které se lehce zachvívaly v mírném vánku, jehož účelem, bylo odsávat prach, aby prostor zůstal čistý.

Možná by se mohl ukrýt za tyhle sukně, napadlo ho. A také to udělal. S Gillbretovou pomocí si statečně poradil se dvěma strážci, a teď se tady schovává mezi sukněmi.

Nadechl se a ucítil Artemisiinu vůni. Uvědomil si, že se mu dívka líbí. Má pěknou postavu. Před chvílí se choval dětinsky, vždyť přece za skutky svého otce nemůže.

Čekal, že se stěna každou chvíli rozevře a on pohlédne do ústí namířené zbraně. Tentokrát mu však vizisonor nepomůže.

Sáhl za opasek a v každé ruce pevně sevřel jedny nervové dűtky.

- 66 -

9. HUSARSKY KOUSEK

"Co se děje?" Artemisie nemusela své obavy předstírat. Její slova patřila Gillbretovi, který stál na chodbě hned za dveřmi s kapitánem strážce a s hrstkou uniformovaných mužů. "Stalo se snad něco otci?" vyhrkla.

"Ne, ne," ujistil ji Gillbret, "nestalo se nic znepokojivého. Už jsi spala?"

"Skoro," odpověděla. "I služebnictvo jsem už poslala pryč takže jsem vám musela otevřít sama. Vydělili jste mne k smrti."

Pak se odměřeně obrátila ke kapitánovi. "Co ode mne chcete? Stručně, prosím. Obávám se, že není právě vhodná doba na audienci."

Dříve než kapitán stačil otevřít ústa, ozval se Gillbret: "Je to velice legrační, Arto. Ten mladík - jak se jmenuje? Však víš - uprchl a na útěku přemohl dva strážce. Ted' se ho snažíme chytit, a možná se nám to i podaří, když se celá četa vojáků honí za jedním uprchlíkem. Nezaváhal jsem a také jsem se pustil po čerstvé stopě, abych potěšil našeho kapitána svou nevšední odvahou a nadšením."

Artemisii se podařilo vypadat dokonale zmateně.

Kapitán šeptem zaklel, aniž přitom pohnul rty. Nahlas řekl:

"Když dovolíte, pane, nevysvětlil j ste vše zcela jasně. Krom toho celou záležitost zbytečně protahujeme. Má paní, onen mladý muž, který tvrdí, že je synem bývalého rančera z Widemosu, byl zatčen pro velezradu. Podařilo se mu však utéct, proto prohledáváme palác, místnost za místností."

Artemisie se zamračila. "Včetně mého pokoje?"

"Samozřejmě pokud dovolíte, paní."

"Nedovolím. Určitě bych věděla, kdyby sem vnikl nějaký cizí muž. Naznačuj ete-li, že by se v tuto pozdní hodinu nacházel v mém pokoji jakýkoli muž, je to přinejmenším nevhodné. Prosím, respektujte mé postavení, kapitáne." Zapůsobilo to. Kapitán mírně sklonil hlavu a řekl: "Nic takového jsem nechtěl naznačit, paní. Omlouvám se, že jsme vás obtěžovali. Vaše prohlášení, že jste uprchlíka neviděla, je pochopitelně dostačující. Za dané situace však bylo nutné ujistit se, zda jste v pořádku. Ten

- 67 -

muž je nebezpečný."

"Určitě ne tak nebezpečný, abyste ho nezvládli."

Gillbretův vysoký hlas znovu zasáhl do hovoru: "Pojďme, pojďme, kapitáne. Zatímco si tu vyměňujete s mou neteří zdvořilůstky, náš chlapík měl dostatek času vydrancovat zbrojnici. Navrhuji, abyste u těchto dveří nechal na strážci jednoho muže, aby Artemisii už nikdo nerušil. Ledaže by ses, má drahá," luskl prsty, "obtěžovala k nám připojit."

"Díky, postačí mi," odmítla chladně, "zamknu-li si dveře. Půjdu hned spát."

"Ale nějakého strážného si přece jen vyber," pravil Gillbret hlučně, "třeba tady toho urostlého. Pohled', jakou má

pěknou uniformu! I z dálky poznáš, že patří k naší stráží."

"Pane," řekl netrpělivě kapitán, "nemáme čas." Na jeho pokyn se z čtyř oddělil jeden muž a zasalutoval.

Artemisie zavřela dveře, počkala, až zvuk vojenského kroku na chodbě utichne, a znovu je opatrně pootevřela. Strážce stál na prahu zády k ní, vzpřímeně a s rozkročenýma nohama, v pravé ruce svíral zbraň a levou měl položenou na páce poplašného zařízení. Byl to vysoký muž, stejně mohutný jako Biron z Widemosu, i když neměl tak široká ramena.

V té chvíli ji napadlo, že Biron je sice mladý a v některých věcech dost nerozumný, líbilo se jí však, jak je urostlý a svalnatý. Nezachovala se právě rozumně, když se na něho utrhla.

Zavřela dveře a vykročila k šatně.

Když se dveře začaly odsouvat, Biron strnul. Zadržel dech a napjal svaly.

Na Artemisii mířil pár nervových důtek. "Opatrně s nimi!" vyhrkla.

Ulehčeně vydechl a zastrčil důtky za opasek, což nebylo dvakrát pohodlné, ale neměl k nim závažná pozdrava. Řekl:

"Nevěděl jsem, že jste to vy."

"Tíše, mluvte šeptem."

Dosud na sobě měla župan z hladké tkaniny zdobený stříbrnou

- 68 -

kožešinou, jenž jí lnul k tělu díky slabému statickému náboji, který vylučoval nutnost použití knoflíků, zdrhovadel a přezek. Obrysy Artemisiiny postavy tak byly jen lehce zastřeny.

Biron cítil, že mu rudnou uši. Artemisie zakroužila ukazováčkem a pronesla: "Nevadilo by vám...?"

Pohlédl jí do tváře. "Cože? Aha... Omlouvám se." Toporně se k ní otočil zády a vzrušeně naslouchal slabému šustění látky. Vůbec ho nenapadlo podívat se, proč se při převlékání nezavřela v šatně.

Když se opět otočil, měla na sobě strohý černý kostým, který jí sahal sotva po kolena. "Už jdeme?" vyhrkl bezmyšlenkovitě.

Zavrtěla hlavou. "Nejprve je řada na vás. I vy potřebujete jiné šaty. Postavte se sem, vedle dveří, a já zavolám strážného."

"Jakého strážného?"

Krátce se zasmála. "Byl to nápad strýčka Gilla, aby k mým dveřím postavili stráž."

Dveře na chodbu se nehlučně otevřely. Strážce tam dosud vzpřímeně a nehybně stál.

"Rychle, prosím," zašeptala a zatvářila se vylekaně, "pojdte sem..."

Obyčejný voják neměl důvod neuposlechnout prosby direktorovy dcery. Vkroutil do pootevřených dveří. "K vašim službám -" Pak se jeho chodidla zvedla nad zem a slova mu uvízla v hrdle, takže nestačil ani vykřiknout, když mu Biron stiskl krk.

Artemisie spěšně zavřela dveře. Za celý svůj život, který strávila v bezpečí paláce, nebyla očitým svědkem nějakého násilí, nikdy proto nespatriila modrajícího, dusícího se muže, jehož ústa marně lapala po dechu. Ten pohled v ní vyvolal nevolnost. Odvrátila zrak.

Biron námahou obnažil zuby a znásobil stisk paže, kterou jako v kleštích drtil strážcovu hrdlo a současně zvedal muže do vzduchu. Voják se dobrou minutu snažil vyprostit, ale marně kopal nohama. Biron ho pevně svíral, dokud ruce strážného neklesly volně podél trupu. Když ho pak pustil, bezvládné nohy se podlomily a klesl na podlahu. "Je mrtev?" zašeptala Artemisie s hrůzou.

"Pochybují," odpověděl Biron. "K uškrcení člověka je zapotřebí čtyř až pěti minut. Chvilí bude v bezvědomí. Potřebuji něco, čím bych ho mohl svázat."

- 69 -

Artemisie zavrtěla hlavou. "Nic vhodného nemám." Připadala si zcela bezmocná.

"Punčochy úplně postačí." Zbavil strážce zbraní a uniformy a svázal ho. "Potřebuji se umýt."

Bylo příjemné vstoupit do detergentové mlhy v Artemisiině koupelně. Možná tam bylo na jeho vkus trochu moc vůně, ale doufal, že na čerstvém vzduchu vyvane. Svlékl se a nahý prošel vlahým proudem aerosolu. Ani nepotřeboval sušicí kabinu, protože ven už vystoupil suchý. Tohle neměli ani na Widemosu, ani na Zemi.

Strážcova uniforma byla trochu těsná, nevzhledná vojenská čepice se mu taky dvakrát nezamlouvala. Nespokojeně hleděl na svůj obraz v zrcadle.

"Jak v tom vypadám?" zeptal se Artemisie, když se vrátil do pokoje.

"Úplně jako voják," odvětila.

"Budete si muset vzít jedny důtky. Nemám tři ruce."

Vtlačila důtky do kabelky, která jí držela na širokém pásku kostýmu pomocí mikrosily, aby jí ruce zůstaly volné.

"Raději bychom už měli jít. Jestliže někoho potkáme, nemluvte. Nechtě mluvit mne. Nemáte ten správný přízvuk, a navíc by nebylo zdvořilé mluvit v mé přítomnosti, pokud vás někdo přímo neosloví. Nezapomeňte! Jste jen obyčejný voják."

Strážný na podlaze se začal hýbat a mrkat víčky. Zápěstí a kotníky měl za zády pevně spoutané punčochami z cellitu, které byly pevné jako ocel. Jazykem se marně snažil vytlačit roubík.

Odtáhli ho ode dveří. "Jdeme," vydechla Artemisie.

V prvním ohybu chodby se za nimi ozvaly kroky a nějaká ruka lehce spočinula na Bironově rameni. Mladík ruku chytil, uskočil stranou a rychle sáhl po důtkách. Otočil se.

Byl to Gillbret, který si pospíšil: "Pomalu, mládenče, pomalu!"

Biron uvolnil sevření.

Gillbret si třel paži. "Klidně tady na vás čekám a ty hned začneš lámat kosti. Dovol, abych se pokochal pohledem,

Farrille - ty šaty se na tobě nejspíš srazily, ale ujde to. Docela to ujde. Nikdo si tě nebude dvakrát prohlížet, to je výhoda uniformy. Je přece samozřejmé, že v uniformě není nikdo jiný než voják."

- 70 -

"Strýčku Gille," zašeptala naléhavě Artemisie, "nemluv tolik. Kde jsou strážci?"

"To je řeč pro pár slov," ulevil si rozmrzele. "Ostatní vojáci prohledávají věž. Zjistili, že náš přítel není v žádném z nižších podlaží, proto nechali u vstupních ramp a hlavních bran jen pár mužů. Je však zapnutý poplašný systém. Ale my se přes něj dostaneme."

"Nebudou vás postrádat, pane?" ptal se Biron.

"Mě? Kapitán byl blahem bez sebe, když se mne zbavil. Mohu tě ujistit, že mne hledat nebudou."

Mluvili šeptem, ale hned zmlkli, když spatřili jednoho strážného u paty rampy. Další dva stáli po stranách velkých vyřezávaných vrat vedoucích ven.

"Víte něco nového o tom uprchlém vězni, hoši?" zavolal na ně Gillbret.

"Ne, pane," odpověděl nejbližší z nich, srazil podpatky a zasalutoval.

"Není to směšné? Ale mějte oči otevřené!" Když procházeli kolem strážných, jeden z nich vypnul poplašné zařízení. Venku byla noc. Obloha byla čistá a posetá hvězdami, jejichž světlo nízko nad horizontem zakrývaly tmavé cáry mlhoviny. Zamířili ke kosmodromu vzdálenému méně než půl míle.

Po pěti minutách chůze po tiché cestě začal být Gillbret nervózní.

"Něco se mi nezdá," postěžoval si.

"Strýčku Gille, je loď připravena? Nezapomněls -"

"Samozřejmě!" vyštěkl tak prudce, jak jen lze šeptem vyštěknout. "Proč se na kontrolní věži svítí? Měla by tam být tma."

Ukázal nahoru nad stromy, nad nimiž zářila věž jako plášt plný světla, což znamenalo, že se na kosmodromu pracuje.

Gillbret zabručel: "Na dnešní noc nebylo nic v plánu. Žádné přistání, to vím určitě."

Vysvětlení však přišlo brzy. Gillbret náhle rozpráhl ruce, aby ostatní zadržel.

"Ten blázen Hinrik!" zasmál se téměř hystericky. "Ten nám to ale zamotal! Jsou tu. Nechápete? Tyranti. To je Aratapův obrněný křižník."

Biron spatřil matně lesklý povrch kosmického plavidla, které se

- 71 -

od ostatních rhodijských lodí výrazně lišilo svým hladkým, protáhlým a dravým tvarem.

Gillbret pokračoval: "Kapitán se zmínil, že se má do paláce dostavit významná osobnost, ale bohužel jsem tomu nevěnoval pozornost. Teď už nic nenaděláme. S Tyranty bojovat nemůžeme."

"A proč ne?" řekl divoce Biron, v němž vzpěnila rančerská krev. "Proč bychom s nimi nemohli bojovat? Nečekají, že jim způsobíme problémy! A jsme ozbrojeni. Vezmeme si loď samotného komisaře."

Vykročil ze stínu stromů na nechráněnou plochu kosmodromu. Ostatní jej následovali. Vypadali jako dva členové královské rodiny s doprovodnou stráží. Stejně nemělo smysl se skrývat.

"Tomu říkám husarský kousek!" řekl Gillbret vesele.

Na Simoka Aratapa z Tyrantu udělal areál paláce na Rhodii dojem již v dřívějších letech, ale zklamalo ho, když se ukázalo, že působivá je pouze jeho vnější skořápka. Předě dvěma generacemi se tady scházela Rhodijská zákonodárna komora a sídlil zde mnohý ze správních úřadů. Dnešní vzhled komnat a sálů centrálního paláce, jenž býval srdcem tuctu světů, byl jen omšelým pozůstatkem minulosti.

Zákonodárna komora dosud existovala, neboť khan se zásadně nevměšoval do vnitřních záležitostí světů; scházela se jednou za rok, aby zcela formálně ratifikovala prováděcí nařízení za uplynulých dvanáct měsíců. Výkonný sněm měl zasedat nepřetržitě, avšak v současnosti sestával z tuctu mužů, kteří pobývali na svých farmách devět týdnů z deseti. Různé úřady sice fungovaly, neboť se bez nich nedalo vládnout, ať byl u moci direktor nebo khan, jenomže teď byly roztroušeny po celé planetě a řídili je noví páni, Tyranti.

Pompézního majestátu paláce, té hromady kamene a kovu, za poslední dobu nebylo. I nadále v něm bydlela královská rodina a neúměrně malý sbor služebnictva, zato nepřiměřeně velká vojenská posádka.

Aratap se necítil dobře a byl rozmrzelý. Bylo pozdě, byl unavený a oči ho pálily tak, že by si nejraději vyndal kontaktní čočky. A nejvíce ze všeho ho trápila nespokojenost.

Nic nedávalo smysl!

Občas pohlédl na svého vojenského pobočníka, ale major netečně a lhostejně naslouchal direktorovi. Ani on sám mu nevěnoval příliš pozornosti.

"Widemosův syn? Opravdu?" řekl bezmyšlenkovitě a dodal: "Takže jste ho zatkl? Zcela správně."

Ale nic to pro něho neznamenal, protože události do sebe přestaly zapadat. Aratap vynikal racionálním myšlením, proto se mu přičilo, jestliže byla jednotlivá fakta případu příliš volně slepena dohromady.

Starý Widemos byl zrádce. Widemosův syn se pokusil o schůzku s direktorem Rhodie. Nejprve tajně, a když to nevyšlo, vyzkoušel směšnou historku o atentátu. Nicméně právě odtud se měl celý případ logicky rozvíjet.

A teď se celá skládanka rozsypala. Hinrik toho chlapce zatkl až příliš rychle, jako by se ani nemohl dočkat rána. Tento fakt do ní už vůbec nezapadal. Nebo... nebo mu neposkytli všechny informace, pomyslí si.

Znovu soustředil svou pozornost na direktora, jenž se potil strachy. Pocítil k tomu vystrašenému muži náhlý soucit.

Dokonce už i Tyranti začínali direktora nesnášet, jaký se z něho stal zbabělec. Jenže jinak to nešlo. Jedině strach mohl

zajistit absolutní poslušnost.

Widemos se nebál, a přestože jeho zájmy byly ve všech aspektech svázány s tyrantskou nadvládou, vzbouřil se. Hinrik se bojí, v tom je rozdíl. Proto tu tak vyděšeně dřepí a zamotává se do nesouvislých blábolů, jak marně žadoní o náznak uznání - Aratap viděl, že od majora se ho nedočká. Ten člověk nemá žádnou představivost! Vzdychl si a přál si, aby také žádnou neměl. Politika je svinstvo.

Přiměl se dát najevo aspoň zdání nadšení: "Oceňuji vaše rychlé rozhodnutí a věrnost khanovi. Můžete si být jist, že se o tom dozví."

Hinrik se s očividnou úlevou rozzářil.

Aratap pokračoval: "Nechtě ho přivést. Poslechneme si, co nám náš kohoutek zakokrhá." Potlačil touhu zívnout. Ani v nejmenším ho nezajímalo, co se dozví.

Pak se konečně začalo něco dít, neboť ve chvíli, kdy se Hinrik rozhodl přivolat velitele stráže, stál už kapitán ve dveřích.

"Excelence!" vykřikl a vstoupil, aniž čekal na svolení.

Hinrik soustředěně hleděl na svou ruku, kterou dosud nepozvedl

- 73 -

k pokynu, a v duchu se obdivoval, že pouhá jeho myšlenka má takovou sílu, že není zapotřebí činu.

"Mluvte, kapitáne."

"Vaše Excelence, vězeň utekl."

Aratap ucítil, jak z něho únava spadla. "Podrobnosti, kapitáne!" nařídil a posadil se vzpřímeněji.

Kapitán stručně popsal, k čemu došlo. Nakonec řekl: "Excelence, žádám o svolení vyhlásit všeobecný poplach.

Uprchlík má pouze několikaminutový náskok."

"Ano, určitě," koktal Hinrik, "rozhodně ano. Všeobecný poplach. Rychle! Komisaři, nechápu, jak se to mohlo stát.

Kapitáne, nasadte všechny muže do akce! Bude se vyšetřovat, komisaři, a každého muže, který byl na stráži, zlomíme.

Zlomíme! Zlomíme!" opakoval hystericky.

Kapitán zůstal nepohnutě stát. Bylo vidět, že má něco na srdci.

Aratap se zeptal: "Na co ještě čekáte?"

"Mohl bych hovořit s Jeho Excelencí o samotě?" požádal kapitán.

Hinrik ustrašeně pohlédl na nevzrušeného komisaře a pokusil se naznačit nesouhlas. "Nemáme žádná tajemství před khanovými vojáky, našimi přáteli, našimi..."

"Řekněte, co říct musíte, kapitáne," vmísil se nevtravě Aratap.

Kapitán rázně srazil podpatky a odpověděl: "Excelence, jelikož jste nařídil, abych promluvil, musím vám s politováním oznámit, že... má paní Artemisie a pan Gillbret doprovázejí vězně na útěku."

"Jak se mohl opovážit je unést!" Hinrik vyskočil. "A mé stráže to dovolily!"

"Nebyli uneseni, Excelence. Doprovázejí ho dobrovolně."

"Jak to víte?" Aratap se už úplně probudil. Vývoj situace ho potěšil, všechno do sebe opět zapadalo, dokonce lépe než očekával.

Kapitán odvětil: "Máme svědectví strážce, kterého přemohli, a dalších strážných, kteří je neúmyslně pustili z paláce."

Zaváhal a pak ponuře dodal: "Když jsem hovořil s paní Artemisií u dveří jejích komnat, řekla mi, že už šla spát. Teprve později jsem si vzpomněl, že byla naličená. Když jsem se vrátil, bylo již pozdě. Uznávám svoji chybu a hned zítra ráno předložím Vaší Excelenci rezignaci, avšak nyní žádám o svolení vyhlásit všeobecný poplach. Jinak totiž nemohu

- 74 -

zasahovat do záležitostí královské rodiny."

Jenže Hinrik nereagoval, jen se nepřítomně kýval a hleděl do prázdna.

Aratap se ozval: "Kapitáne, uděláte lépe, postaráte-li se o zdraví svého pána. Radím vám zavolat direktorova lékaře."

"A co poplach?" dotazoval se kapitán.

"Na to zapomeňte. Žádný poplach nebude," odpověděl Aratap. "Rozumíte? Žádný poplach! A žádný hon na vězně!

Incident skončil. Rozkažte svým mužům, ať se vrátí ke svým normálním povinnostem, a dohlédněte na direktora. - Majore, jdeme."

Jakmile za sebou nechali budovy paláce, tyrantský major si odkašlal a poněkud upjatě pravil: "Aratape, předpokládám, že víte, co děláte. Jedině na základě toho jsem držel celou dobu jazyk za zuby."

"Díky, majore." Aratap zhluboka vdechoval vlhý noční vzduch prosycený vůní zeleného rostlinstva. Planeta Tyrant byla svým způsobem krásnější, ale byla to převážně hrůzná krása skal a hor uprostřed pouští.

Ovládl se a hned pokračoval: "Neumíte s Hinrikem jednat, majore Androsi. Je užitečný. Chceme-li však, aby skutečně užitečný byl, je třeba s ním zacházet jemně. Ve vašich rukou by se mohl zlomit."

Major udělal odmítavé gesto. "Víte dobře, co mám na mysli. Proč jste nedovolil vyhlásit poplach? Copak je nechcete mít pod zámek?"

"Vy snad ano?" Aratap se zastavil. "Sedněte si na chvíli tady na tu lavičku, Androsi, což to není dobrý ukryt před špionážními paprsky? Proč vlastně chcete toho mladíka dostat, majore?"

"Ptáte se mne, komisaři, proč chci dostat vlastizrádce a spiklence?"

"Androsi, proč chytat jen malé rybky, když velké ani nezahlednete? Koho ulovíte? Štěně, hloupou holku a senilního hlupáka."

Někde nedaleko slabě šplouchal umělý vodopád. Pro Aratapa to byl učiněný zázrak. Představil si vodu tekoucí po

kamenech. Nikdy se nezabavil pocitu nespravedlnosti.

"Takže teď," namítl major, "nemáme nikoho."

"Ale máme pohromadě celou skládanku. Když se ten mladík po-

- 75 -

prvé objevil, poslali jsme ho za Hinrikem, což nám dělalo starosti, protože Hinrik je jednoduše takový, jaký je, ale ukázalo se, že to bylo to nejlepší, co jsme mohli udělat. Teď víme, že mladý Farrill nehledal Hinrika, ale jeho dceru Artemisii a bratrance Gillbreta. A to už dává mnohem větší smysl."

"Proč nás nezavolał hned? Čekal až do půlnoci."

"Hinrik je nástrojem toho, kdo se k němu dostane dřív. Jsem si jist, že mu toto naše dnešní noční setkání navrhl Gillbret, aby tím dal najevo svou horlivost."

"Chcete říct, že nás sem pozvali proto, abychom byli svědky jejich útěku?"

"Ne, ne z tohoto důvodu. Zeptejte se sám sebe, kam asi mají tito lidé namířeno?"

Major pokrčil rameny. "Rhodie je velká."

"Ano, kdyby se jednalo pouze o mladého Farrilla. Ale kam na Rhodii by mohli jít dva členové královské rodiny, aniž by je kdokoli poznal, především tu dívku?"

"Nejspíš budou muset opustit planetu, máte pravdu."

"Ano, na kosmodrom se dostanou za patnáct minut. Chápete už, proč j sme zde?"

"Naše loď?" napadlo majora.

"Samozřejmě. Tyrantská loď je přece ideální, určitě jim tak musela připadat, neboť jinak měli k dispozici jen nákladní kocábky. Farrill dosáhl vzdělání na Zemi, určitě umí křižník pilotovat."

"Právě o to jde. Proč dovolujeme poddané šlechtě, aby posílala své synky po všech čertech? Proč by měli vědět o kosmu víc, než co jim stačí k obchodu? Sami si vychováváme odpůrce."

"Niméně," navázal Aratap s lhostejnou zdvořilostí, "musíme vycházet z faktu, že Farrill pozemské vzdělání má. Proto nepochybují, že si vzali právě náš křižník."

"Tomu nevěřím."

"Máte přece náramkovou vysílačku. Proč se nespojíte s pilotem?"

Major se o to pokusil, ale marně.

"Zkuste kontrolní věž na kosmodromu," navrhl Aratap.

Major tak učinil a z malého sluchátka se slabě ozval zmatený hlas: "Ale... Excellence, odkud voláte? Nechápu... Došlo k nějakému

- 76 -

nedorozumění. Váš pilot odstartoval před deseti minutami..."

"Vidíte?" Aratap se usmíval. "Sestavíte-li si správně skládanku, můžete sledovat, jak do ní každá bezvýznamná příhoda nevyhnutelně zapadá. Už chápete, co bude následovat?"

Major pochopil a krátce se zasmál.

"Samozřejmě," pokračoval Aratap, "nemohli to vědět. Kdyby se spokojili s nemotornou rhodijskou nákladní lodí, určitě by se jim tenhle husarský kousek povedl. Ale teď už je nic nezachrání. Až je přitáhnou zpátky, a to teprve pak, až se to bude hodit mně," zdůraznil s uspokojením, "budu mít zbytek spiklenců v rukou."

Povzdechl si. "Měli jsme štěstí, majore, ale teď už nemáme naspěch. Zavolejte základnu, ať pro nás pošlou jinou loď."

Přistihl se, že se mu chce zase spát.

- 77 -

10. GILLBRETUV PRÍBEH

Astronautický výcvik, kterým Biron Farrill prošel na Zemi, byl převážně teoretický. Polovina semestru univerzitního kurzu kosmického inženýrství byla věnována teorii hyperatomových motorů, která byla pro praktické létání zbytečná. Nejlepší piloti se svému umění nikdy nenaučili ve školních lavicích.

Bironovi se podařilo vzlétnout bez nehody, protože měl víc štěstí než rozumu. Křižník Nelítostný reagoval na řízení mnohem citlivěji, než Biron předpokládal. Na Zemi několikrát startoval i přistával se starými a těžkopádnými koráby, které byly udržovány v provozu pouze pro potřeby studentů. Byly to mírné a velmi, velmi unavené lodě, jež se zvedaly s obrovskou námahou a neuvěřitelně pomalu šplhaly atmosférou do kosmu.

Nelítostný naopak odstartoval hbitě a vymrštil se vzhůru tak prudce, že se ihned zapnuly brzdicí motory a rozkmitaly loď. Biron vypadl z pilotního křesla a narazil si rameno. Artemisie a Gillbret, kteří se s opatrností nezkušených připoutali, utržili jen pohmožděniny od bezpečnostních pásů. Spoutaný tyrantský pilot ležel přitisknutý ke zdi, prudce trhal pouty a v jednom kuse nadával.

Biron se nejspíš postavil na nohy, nakopl vězně, aby ho umlčel, chytil se zábradlí a krok za krokem se odbelhal zpátky na své místo. Brzdicí impulsy mezitím snížily narůstající rychlost na snesitelný stupeň.

Vletěli do horních vrstev rhodijské atmosféry. Obloha měla temně fialovou barvu. Trup křižníku se natolik rozpálil třením vzduchu, že to bylo poznat až v pilotní kabině.

Trvalo hodinu, než se Bironovi povedlo dostat loď na oběžnou dráhu kolem Rhodie, protože se mu nedaní výpočet rychlosti potřebné k překonání planetární gravitace. Nakonec na to přišel zkusmo. Malými změnami tahu měnil rychlost a pozoroval přístroj, který ukazoval vzdálenost od povrchu planety měřením intenzity gravitačního pole. Naštěstí byl gravitometr nastaven na hmotnost a poloměr Rhodie, ale bez řady experimentů by se to Bironovi nikdy nepovedlo.

Konečně se přístroj ustálil a po dobu dvou hodin nezaznamenal žádnou patrnou
- 78 -

odchylku, takže si Biron mohl dopřát trochu odpočinku.

Artemisie poznamenala: "Nemáte zrovna citlivou ruku, pane rančere."

"Ale letím, má paní," oplatil jí Biron. "Pokud to dokážete lépe, můžete to zkusit, ale já nejdřív vystoupím."

"Klid, prosím, zachovejte klid," řekl Gillbret. "Loď je příliš malá, není tu místo na špičkování. A protože budeme v této poskakující cele namačkání nepříjemně blízko sebe zřejmě nepříjemně dlouho, hodíme přes palubu všechna formální oslovení. Řekjeme si prostě jmény. Já jsem Gillbret, ty Biron a tohle je Artemisie... Proč vlastně nevyužiješ služeb našeho tyrantského přítele, Birone?"

Spoutanému pilotovi bleskla v očích nenávist. Biron Gillbretovi odpověděl: "V žádném případě mu nemůžeme věřit. Důvěřujte mně. Už jsem si řízení trochu osvojil, a bude to ještě lepší, jen co si na loď zvyknu. Způsobil jsem vám snad nějaká zranění?" Jeho vlastní bolest v rameni ho znervózňovala.

"Co s tím pilotem tedy uděláme?" zajímal se Gillbret.

"Nechci ho chladnokrevně zabít," řekl Biron, "stejně by nám to nepomohlo, jen by to Tyranty ještě víc rozzuřilo. Zabít někoho z nadřazené rasy je neodpuštělný hřích."

"Máme nějakou jinou možnost?"

"Vysadíme ho."

"No dobře. Ale kde?"

"NaíUiodii"

"Cože?"

"Je to jediné místo, kde nás nebudou hledat. A stejně budeme muset brzy přistát."

"Proč chceš hned přistávat?"

"Tahle loď patří komisaři, který ji používá především na cesty kolem planety. Není na let vesmírem dostatečně vybavena. Než někam vyrazíme, musíme mít v pořádku zásoby, především dost vody a potravin."

"To je velmi prozíravé," souhlasila Artemisie. "Mně by to nenapadlo, Birone."

Biron naznačil odmítavé gesto, nicméně se cítil potěšen.

Poprvé ho tato půvabná dívka oslovila křestním jménem. Když

- 79 -

chtěla, dokázala být docela příjemná.

Gillbret řekl: "Jenže pilot o nás okamžitě podá zprávu tyrantské-mu velení."

"Nemyslím si," odpověděl Biron, "že to bude okamžitě."

Zprvu, na Rhodii jsou opuštěná místa, nemusíme ho přece vysadit rovnou uprostřed vojenské posádky. Kromě toho se třeba nebude chtít spojit se svými nadřízenými tak rychle, jak by se snad zdálo... Řekni nám, Tyrante, co se stane vojákovi, kterému ukradnou křižník khanova komisaře rovnou pod rukama?"

Vězeň neodpověděl. Pouze stiskl rty, až mu zběhly. Biron by nechtěl být ve vojákově kůži ani za nic na světě. Z čeho mohl být obviněn? Nečekal přece zradu od členů rhodijské královské rodiny! Nikdo sice nesměl vstoupit na palubu bez svolení velícího důstojníka, i kdyby to byl sám direktor Rhodie, ale než se pilot vzpamatoval, mřily do středu jeho hrudi troje nervové důtky.

Avšak ani potom se jen tak lehce nevzdal, zneškodnil ho až malý energetický výboj. Přesto by byl postaven před vojenský soud a shledán vinným, o tom Biron nepochyboval. Tím méně voják sám.

O dva dny později přistáli na okraji Jižního města. Vybrali je schválně, protože leželo daleko od hlavních rhodijských středisek. Předcházelo tomu vylovení tyrantského pilota, jehož připoutali do repulzní jednotky, která se snesla asi padesát mil od nejbližšího městečka směrem na sever.

Přistání na opuštěné pláži se Bironovi podařilo, bylo jen trochu nejisté. Potom šel obstarat vše potřebné, protože pravděpodobnost, že ho někdo pozná, byla minimální. Rhodijské peníze, které Gillbret našel po kapsách, sotva stačily na základní potřeby, protože jejich značnou část Biron vyplýtl na koupi malého vozíku, na němž zásoby přepravil.

"Nemusel jste tolik utrácet za tu nechutnou tyrantskou kaši," postěžovala si Artemisie.

"Nic jiného se nedalo dělat," odsekl našťavaně Biron. "Pro vás je to jen nechutná kaše, ale je velmi výživná a poslouží nám mnohem lépe než cokoli jiného."

- 80 -

Z cesty do města a zpátky byl unavený a znechucený. Podstoupil také značné riziko, protože jiný než tyrantský obchod nenašel. Ted' očekával trošičku vděku.

Musel koupit kaši, neboť neměl jinou možnost. Zásobování ty-rantské armády bylo přizpůsobeno velikosti lodí, které nebyly vybaveny zvláštními skladišti a mrazírnami. Vojáci používali standardní potravinový koncentrát obsahující všechny potřebné kalorie, vitaminy a další složky potravy, který zabral jen dvacetinu objemu běžných potravin a mohl být libovolně skladován v podobě balených cihel.

"Chutná to přišerně," postěžovala si Artemisie.

"Na to si zvyknete, princezno," pravil Biron a napodobil její znechucenou grimasu tak věrně, že se začervenala a odvrátila.

Biron věděl, že jí vadí nedostatek soukromí a vše, co s tím souvisí. Nebyla to pouze otázka jednotvárného jídelníčku, ale šlo především o to, že neměli oddělené kabiny. Strojovna, skladiště a pilotní kabina zabíraly většinu lodi. Malá kabinka

se dvěma řadami postelí po třech nad sebou byla jedinou obytnou místností. Není to koneckonců žádná výletní jachta, pomyslel si Biron, ale válečná loď.

Znamenalo to, že se tam mačkali jako sardinky. Artemisie si bude muset zvyknout na skutečnost, že na palubě nejsou žádná zrcadla ani koupelna a že ona sama bude muset nosit stále stejné šaty.

Biron měl dojem, že pro ni už udělal dost a že jí ustoupil v mnoha věcech. Proč nemůže být příjemnější a občas se usmát? Měla hezký úsměv. Musel si přiznat, že dokáže být docela milá. Až na ty její nála-dy...

Ale proč ztrácet čas tím, že bude myslet jen na ni?

Největší problémy měli s vodou. Na pouštní planetě Tyrant byla voda vzácností, lidé ji platili zlatem. Proto nebyla na palubách lodí používána na mytí; vojáci se myli a prali si své prádlo až po přistání na základnách. Trocha špíny a potu jim nesměla vadit, neboť při delších cestách stačil obsah nádrže sotva na pití. Vodu totiž nelze koncentrovat ani dehydrovat, ale musí se transponovat v plném objemu. Sušené potraviny celý problém ještě více komplikovaly.

Na palubě byly sice zabudovány recyklační přístroje pro opětovné použití vody vyloučené lidským tělem, ale Biron neměl o tomhle chemickém procesu žádné vědomosti. Když se napil a uvědomil si,

- 81 -

odkud tekutina pochází, udělalo se mu nevolno, proto přepnul zařízení tak, aby odpadní produkty byly ihned likvidovány.

Druhý start byl v porovnání s předchozím bravurní ukázkou dokonalosti. Po startu trávil Biron čas tím, že si hrál s řízením. Ovládací pult připomínal řídicí panely lodí, které pilotoval na Zemi, pouze vzdáleně. Byl malý, kompaktní a účelný. Jak Biron postupně přicházel na význam jednotlivých spínačů a ciferníků, zaznamenával si to na proužky metalenu, které pak lepil na příslušná místa.

Když Gillbret vstoupil do pilotní kabiny, Biron se ohlédl přes rameno: "Vyřídíte laskavě Artemisii, že si tady udělám lůžko. Měl byste se zařídit podobně, aby měla kabinu sama pro sebe."

A tiše dodal: "Ta malá rozmazlená princeznička."

"Však i ty máš svoje mouchy, Birone," odvětil Gillbret s úsměvem. "Nezapomeň, na jaký život je zvyklá."

"Nezapomínám na to - a co má být? Na jaký život si myslíš, že jsem zvyklý já? Nenarodil jsem se někde na vystrkově v pásu asteroidů, ale na největším ranči Nefelosu. Umím se však přizpůsobit situaci. Do kosmu, nemohu koráb zvětšit. Vejde se sem sotva tolik potravin a vody, kolik potřebujeme. S tím, že tady není detergentová sprcha, nic nenadělám. Pořád na mě útočí, jako kdybych loď postavil já!"

Ulevilo se mu, že mohl křičet na Gillbreta. Ulevilo by se mu, kdyby mohl křičet na kohokoli.

Otevřely se dveře a v nich stanula Artemisie. Mrazivě řekla: "Nechala bych toho řvaní, pane Farrille. Je vás slyšet po celé lodi."

"To mi nevadí. Ale pokud vám vadí tato loď..., nezapomeňte, že kdyby se váš otec nesnažil mě zabít a vás vdát, ani jeden z nás by tady nebyl!"

"Nemluvte tak o mém otci!"

"Budu mluvit, o kom se mi zachce a jak se mi zachce."

Gillbret si přitiskl dlaně na uši. "Prosím vás!"

Svým gestem na chvíli hádku přerušil, proto rychle pokračoval: "Neměli bychom raději mluvit o cíli naší cesty? Je jasné, že čím dříve budeme někde jinde a mimo tuto loď, tím lépe pro nás."

"Souhlasím s vámi, Gille," uznal Biron. "Hlavně ať jsme někde, kde nebudu muset poslouchat její řeči. Žena na lodi, do kosmu!"

Artemisie ho ignorovala a oslovila pouze Gillbreta: "Proč nezmi-

- 82 -

zíme z oblasti Nebuly?"

"Nevím jak vy," ozval se rychle Biron, "ale já musím dostat nazpět svůj ranč a udělat něco s vraždou mého otce. Já zůstanu v Královstvích."

"Nemyslela jsem odletět navždy. Jen do té doby, než po nás přestanou usilovně pátrat. Nevím, nač svůj ranč potřebujete. Nedostanete ho zpátky, dokud se tyrantské impérium nerozpadne, ale vaší zásluhou, obávám se, k tomu dojít nemůže."

"Do mých plánů vám nic není, to je pouze moje věc."

"Mohl bych něco navrhnout?" zeptal se mírně Gillbret a odmlčel se, dokud nedostal souhlas. "Mám nápad, kam bychom mohli letět a co přesně bychom měli udělat, abychom pomohli zničit impérium, jak Arta naznačila."

"A jak to chcete udělat?" zeptal se Biron posměšně.

Gillbret se usmál: "Drahý chlapče, tvůj postoj je velice zábavný. Cožpak mi nevěříš? Díváš se na mě jako na bláznivého dědka. Ale -nedostal jsem tě snad z paláce?"

"Dostal," uznal Biron. "A strašně rád si vás poslechnu."

"Tak tedy poslouchej. Přes dvacet let čekám na příležitost, abych se dostal pryč. Kdybych byl řadový občan, mohl bych to udělat už dávno, jenže jsem byl pro svůj prokletý původ stále na očích veřejnosti. Ale na druhé straně, nebýt toho, že jsem se narodil jako Hinriad, nebyl bych se zúčastnil korunovace současného khana z Tyrantu a neodhalil bych tajemství, které tohoto khana jednoho dne zničí."

"Pokračujte," řekl Biron.

"Cestovali jsme z Rhodie na Tyrant jejich válečnou lodí a pochopitelně seji i vraceli. Byla to stejná loď jako tahle, ale poněkud větší. Cesta byla klidná a pobyt na Tyrantu byl svým způsobem zábavný, ale proběhl rovněž bez zvláštních

událostí. Na zpáteční cestě jsme se však srazili s meteoritem."

"Cože?"

Gillbret zvedl ruku: "Vím velice dobře, jak je takový případ výjimečný. Výskyt meteoritů v mezihvězdném prostoru je tak malý, že pravděpodobnost srážky je zanedbatelná, ale stává se to. Samozřejmě že každý meteorit, s kterým se loď srazí, i kdyby měl velikost špendlíkové hlavičky, může proděravět jakýkoli trup, kromě opancéřovaných

- 83 -

korábů."

"Hybnost tělesa je dána součinem jeho hmotnosti a rychlosti," přikývl Biron. "Rychlost v tomto případě nahrazuje malou hmotnost." Odříkal to mrzutě jako u zkoušky, ale přistihl se, že po očku pozoruje Artemisiinu tvář.

Artemisie se posadila do křesla vedle Gillbreta. Bironovi připadala z profilu velmi krásná, i když už neměla tak upravené vlasy jako v paláci na Rhodii. Neměla na sobě horní díl kostýmu, ale její bílá blůzka byla stále ještě jakoby nadýchaná a nepomačkána i po dvou dnech. Divil se, jak se jí to podařilo.

Tato cesta, uvažoval, by mohla být skvělá a mohli bychom si báječně užít, jen kdyby se uměla chovat. Potíž je asi v tom, že se jí nikdo náležitě nevěnoval, ani její otec, a proto si zvykla dělat všechno po svém. Kdyby se narodila jako obyčejná dívka, bylo by z ní roztomilé stvoření...

Začal snít o tom, že je to právě on, kdo usměřuje její chování, kdo ji... Vtom otočila hlavu a podívala se mu chladně do očí. Biron uhnul pohledem a soustředil svou pozornost na Gillbreta.

"Nemám nejmenší tušení, proč ochranný štít selhal. Je to jedna z těch otázek, na které člověk nikdy nedostane odpověď, ale prostě selhal. Nicméně meteorit, který nebyl větší než oblázek, proděravěl loď přesně uprostřed přídě, a jak pronikal trupem, jeho rychlost se zpomalila natolik, že už neměl dost energie prorazit si cestu ven. Vlétl do pilotní kabiny, kde ve zlomku vteřiny napáchal nenapravitelné škody, nemluvě o tom, že oba členy posádky zabil. Naštěstí jsem tam v té době nebyl..."

Uslyšel jsem kovové zadunění a hrůzný výkřik. Když jsem doběhl na příď, všude byla krev... Na další události si vzpomínám pouze mlhavě, přestože jsem je v nočních můrách prožíval ještě celá léta.

Svist unikajícího vzduchu mě upozornil na otvor ve stěně, na který jsem rychle přiložil jakýsi kovový disk. Tlak vzduchu otvor dobře utěsnil. Na podlaze jsem našel ležet vesmírný kámen, který se po úderu montážním klíčem rozpadl a okamžitě pokryl námrazou, neboť v sobě dosud skrýval mráz kosmu. To mne přivedlo na myšlenku, abych kolem zápěstí obou mrtvol uvázal šňůru, kterou jsem připevnil k vlečnému magnetu. Vyhodil jsem je pak přechodovou komorou. Magnet

- 84 -

se přichytil k lodnímu plášti, takže zmrazená těla letěla s námi. Věděl jsem, že je budu muset před přistáním nějak vtáhnout dovnitř, abych je mohl na Rhodii předložit jako důkaz, že je zabil meteorit, ale zatím jsem si nelámal hlavu jak. Nejprve jsem se potřeboval vrátit. Byl jsem bezmocný, vůbec jsem si nevěděl rady s řízením, dokonce jsem ani neuměl zapojit sub-terický komunikační systém vysílající SOS. Musel jsem tedy nechat koráb letět dál."

"Ale to jste přece udělat nemohl," odporoval Biron. Říkal si, zda si to všechno Gillbret pouze nevymýšlí, ať už z jakýchkoli důvodů. "Musely se vám podařit skoky hyperprostorem, jinak byste tu s námi nebyl."

"Tyrantský koráb, pokud je správně naprogramován, dělá potřebné skoky naprosto automaticky."

Biron jen nevěřícně zíral. Považuje ho Gillbret za hlupáka? "To si vymýšlíte," vyhrkl.

"V žádném případě, mladíku. Je to jeden z těch jejich prokletých vojenských vynálezů, s jejichž pomocí vyhráli války. Nepodrobili si přece tolik planetárních systémů se stonásobnou převahou obyvatel a zdrojů tím, že s nimi hráli kuličky. Likvidovali sice naše světy jeden po druhém a dovedně využívali služeb zrádců z našich vlastních řad, ale měli výraznou vojenskou převahu. Jejich taktika byla lepší, zejména díky automatickému skoku, který představoval obrovské možnosti manévrování a umožňoval mnohem propracovanější bitevní plány, než jaké jsme byli schopni vypracovat my."

Technika automatického skoku patří mezi jejich nejpřísněji střežená tajemství. Sám jsem se o ní dozvěděl, až když jsem uvízl na Pi-javici, jak se loď jmenovala - Tyranti totiž mají příšerný zlozvyk nazývat své koráby odpudivými názvy, ale i to může být dobrá psychologická zbraň - a viděl jsem na vlastní oči, jak loď udělala skok, aniž by se lidská ruka dotkla řízení."

"Chcete tím říct, že to tahle loď taky dokáže?"

"Nevím. Ale nepřekvapilo by mě to."

Biron se otočil k ovládacímu panelu. Stále ještě tam zbývala spousta spínačů, o jejichž funkcích nic nevěděl; nevadí, dozví se to později.

- 85 -

Otočil se zpátky ke Gillbretovi. "A ta loď vás automaticky přivezla domů?"

"Nepřivezla. Meteorit poškodil i ovládací pult, ciferníky byly rozbité, kryt potlučený a promáčkнутý. Nedalo se poznat, jak byly přístroje předtím nastaveny, ale rozhodně nějak nastaveny být musely, přestože mě loď nepřivezla na Rhodii. Po skoku začala zpomalovat a já doufal, že cesta skončila. Měl jsem štěstí. Nedokázal jsem sice říci, kde jsem, ale podařilo se mi natočit teleskop tak, že jsem na obrazovce uviděl planetu, která se najednou začala zvětšovat, jak k ní loď zamířila."

Bylo by příliš naivní doufat, že loď jde na přistání, nejspíš by proletěla kolem ve vzdálenosti mnoha milionů mil, ale bylo to dost blízko na to, abych použil obyčejné rádio. Teprve později, až tohle všechno skončilo, jsem se začal

zabývat elektronikou. Rozhodl jsem se totiž, že už víckrát nesmím zůstat tak bezmocný a bezradný jako tehdy.

Bezradnost je jednou z věcí, které nejsou vůbec zábavné."

"Takže jste použil rádio," připomněl mu Biron.

Gillbret pokračoval: "A zachytili mě."

"Kdo?"

"Lidé z té planety. Byla obydlená."

"Další šťastná náhoda. Co to bylo za planetu?"

"Nevím."

"Copak ti to neřekli?"

"Zábavné, že? Ne, neřekli. Ale protože věděli, že je to tyrantská loď, muselo to být někde v Královstvích Nebuly!

Poznali koráb na první pohled a málem ho zničili, než jsem je stačil přesvědčit, že jsem jediná živá duše na palubě."

Biron si položil ruce na kolena a začal si je mnout. "Zadržte, tomu nerozumím. Není právě tohle nejlepší důkaz, že ten svět nebyl v Královstvích Nebuly, ale někde jinde, jestliže chtěli zničit tyrantskou loď?"

"Do Galaxie, ne!" Gillbretovi zářily oči a samým nadšením se mu zvýšil hlas. "Bylo to v Královstvích. Vzali mě dolů - to byl ale svět! Podle rozličných dialektů tam museli být lidé snad ze všech koutů Království! Vůbec se Tyrantů nebáli, protože vyráběli obrovské množství zbraní, ale z vesmíru planeta vypadala jako upadající země-

- 86 -

dělský svět, protože život kypěl pod zemí. Někde v Královstvích, mládenče, někde v Královstvích a nikde jinde existuje planeta, která se Tyrantů nebojí a zřejmě se je chystá zničit - aspoň podle toho, co jsem viděl -jako málem zničili mou loď, kdyby byla posádka naživu."

Biron ucítil, jak mu tluče srdce. Chtěl tomu uvěřit. Aspoň na chvíli.

Koneckonců... proč ne? Možné to je. Možná, snad... ?

- 87 -

11. SLOŽITÉ VÝPOČTY

Potom se ho znovu zmocnily pochybnosti. Co když... Možná... ne!

Biron se zeptal: "Jak jste se o jejich výrobě zbraní dozvěděl? Jak dlouho jste tam byl? Co jste tam viděl?"

Gillbret začínal jevit známky netrpělivosti. "Nic takového jsem neviděl, protože vůbec neměli v úmyslu něco mi ukázat."

Potlačil nevrlost. "Podívej, stalo se to takhle: Když mě vytáhli z lodi, byl jsem ve špatném stavu. Měl jsem takový strach, že jsem ani nejedl - je to hrozné, zůstat v lodi sám - a vypadal jsem hůř, než jak jsem se ve skutečnosti cítil, ačkoli jsem se cítil hodně zle.

Myslím, že měli větší zájem o loď než o mě, i když jsem jim řekl, kdo jsem, protože dostali příležitost prostudovat si ukázkou tyrantského kosmického inženýrství. Dopravili mě někam, kde to vypadalo jako v nemocnici."

"A cos tam viděl, strýčku?" zeptala se Artemisie.

Biron se podívil: "Copak vám o tom dosud nikdy nevyprávěl?"

"Ne," odpověděla stručně.

"Dosud nikomu jsem o tom nevyprávěl," řekl Gillbret. "Vzali mě tedy do nemocnice. Vezli mne kolem laboratoří vybavených podivnými přístroji, jinž podobné na Rhodii nenajdeš. I jejich technika zpracování kovů musela být dokonalá, protože ty lodě, které mě zajaly, nepřípomínaly nic, co jsem kdy viděl a o čem jsem kdy slyšel.

Od té chvíle jsem už nepochyboval. Myslel jsem na ně jako na svůj povstalecký svět. Vím, že jednoho dne vyšlou mohutné flotily a zaútočí na Tyranty. A že také vyzvou utlačované planety, aby se k povstání připojily. Rok za rokem jsem čekal, že se to stane, ale zároveň jsem si přál, aby to nebylo příliš brzy, protože jsem doufal, že se mi podaří uprchnout, abych se mohl po jejich boku zúčastnit rozhodujícího útoku. Nechtěl jsem, aby začali beze mne."

Rozechvěle se zasmál: "Předpokládám, že by dost lidí pobavilo, kdyby věděli, co se mi honí hlavou. Mou hlavou. Protože nad tím nikdo nikdy moc nepřemýšlel."

Biron zapochoval: "To všechno se stalo před více než dvaceti

lety - a oni pořád ještě nezaútočili? Nikde se neobjevily žádné stopy cizích korábů? Nedošlo k žádnému náhodnému střetnutí? A vy si pořád myslíte..."

"Ano, myslím," neudržel se Gillbret. "Dvacet let není na přípravu povstání proti planetě, která vládne padesáti soustavám, příliš dlouho. Byl jsem tam, když se teprve začínali připravovat, to vím. Celou tu dobu, celých dvacet let pokračují v podzemních přípravách, zavrtávají se pod povrch planety, kde vyvíjejí nové koráby a zbraně a připravují další a další muže na rozhodný útok.

To jen v krvácích na videu okamžitě, jakmile se objeví hrdina, povstane dost bojeschopných mužů, kteří si první den vymyslí nějakou novou zbraň, druhý den ji vyrobí a třetí den už ji používají v kosmickém měřítku. Jenže to všechno, Biron, ve skutečnosti vyžaduje svůj čas. Skuteční povstalci se musí před akcí důkladně připravit, protože nebudou mít možnost zaútočit podruhé.

A že nedošlo k žádnému náhodnému střetnutí? Čas od času se přece stane, že některé tyrantské křižníky zmizí a už nikdy se neobjeví. Vesmír je velký, řekneš, jednoduše se mohly ztratit. Ale co když je zajali povstalci? Vzpomeň si na případ Neúnavného přede dvěma roky. Z lodi tenkrát ohlásili neznámý objekt, který byl tak blízko, že stimuloval gravitometr, a od té doby se po nich vesmír slehl. Mohl to být meteor, řekneš. Ale opravdu byl?

Hledání Neúnavného trvalo celé měsíce. Nikdy ho nenašli. Myslím si, že v tom mají prsty povstalci, protože to byla nová loď, experimentální model. Něco přesně takového potřebovali."

Biron se zeptal: "Když už jste tam přistál, proč jste tam nezůstal?"

"Myslíš, že jsem nechtěl? Ale nedali mi na vybranou. Na počátku jsem byl v bezvědomí, které jsem předstíral i nadále, dokud to šlo, a právě tehdy jsem se dozvěděl, že byli teprve na začátku. Nemohli si dovolit, aby je někdo našel. Věděli, že jsem Gillbret z Hinriadů, i kdybych jim nic neřekl, neboť na lodi bylo dost průkazných materiálů. Věděli, že nevrátím-li se na Rhodii, bude vyhlášeno pátrání, které jen tak neskončí. To nemohli riskovat. Proto mne dopravili domů."

"Cože!" vykřikl Biron. "To přece bylo mnohem větší riziko! Jak se jim to mohlo podávat?"

- 89 -

"To nevím." Gillbret si hubenými prsty prohrábl prošedivělé vlasy a v jeho očích bylo vidět, že marně prohledává nejzapadlejší kouty své paměti. "Nejspíš mě uspali. Vůbec nic si nepamatuji. Od určitého místa nevím nic. Když jsem otevřel oči, byl jsem zpátky v Pijavici blízko Rhodie."

"Ti dva mrtví byli pořád uvázaní k vlečným magnetům? Copak je povstalcí neodstranili?" zeptal se Biron.

"Nevím, co udělali, ale byli tam."

"Existuje nějaký důkaz, že jste na planetě povstalců skutečně byl?"

"Kromě mých vzpomínek... žádný."

"Jak jste poznal, že jste blízko Rhodie?"

"Nepoznal jsem to, věděl jsem pouze, že jsem blízko nějaké planety. Prozradil mi to gravitometr. Použil jsem opět rádio a tentokrát pro mě přilétla rhodijská loď. Tehdejšímu tyrantskému komisaři jsem samozřejmě řekl jen o tom, jak zahynuli piloti. O planetě povstalců jsem se nezmínil. Řekl jsem, že meteorit do nás narazil zrovna po posledním skoku. Nechtěl jsem, aby se prozradilo, že vím o automatické skoků."

"Myslíte, že povstalcí na tuto přednost tyrantských lodí přišli? Řekl jste jim o ní?"

"Neřekl. Nebyla příležitost, ale nevím, co všechno sami objevili."

Biron se díval na obrazovku. Kdyby soudil podle statického obrazu, jejich loď by se nepohybovala. Nelítostný však letěl rychlostí deseti tisíc mil za hodinu -jenže co to je vůči obrovským vesmírným vzdálenostem? Hvězdy byly jasné a nehybné. Měly v sobě něco, čím člověka téměř hypnotizovaly.

Otázal se: "Kam tedy zamíříme? Mám tomu rozumět tak, že do dnešního dne stále nevíte, kde ta planeta je?"

"Ale vím o někom, kdo by to vědět mohl. Ano, jsem si téměř jistý," vydechl Gillbret dychtivě, "že to ví."

"Kdo?"

"Autarch z Liganu."

"Autarch?" Biron se zamračil. "Z Liganu?" Zdálo se mu, že to jméno už slyšel, ale zapomněl souvislosti. "Proč právě on?"

"Ligan se dostal pod nadvládu Tyrantů jako poslední ze všech"

- 90 -

Království, můžeme proto předpokládat, že dosud není poroben do té míry jako ostatní. Copak to nedává smysl?"

"Částečně."

"Dalším důvodem, proč si to myslím, je tvůj otec."

"Můj otec?" Biron na chvíli zapomněl, že jeho otec je mrtev. V duchu ho uviděl plného života, ale hned se vzpamatoval; pocítil, jak mu útroby sevřel chlad. "Co s tím má společného můj otec?"

"Získal jsem nějaké informace, když byl před šesti měsíci předvolán ke dvoru. Odposlechl jsem jeho hovory s Hinrikem."

"Ach, strýčku," řekla vyčítavě Artemisie.

"Ano, má drahá?"

"Neměls žádné právo odposlouchávat otcovy soukromé hovory."

Gillbret pokrčil rameny: "Samozřejmě že ne, jenže to bylo zábavné i užitečné."

Biron je přerušil: "Počkat, počkat. Říkáte, že to šest měsíců, co byl otec na Rhodii?" Zaplavila ho vlna rozrušení.

"Mohl se dostat k direktorově sbírce primitivismů? Říkal jste přece, že má velkou knihovnu."

"Řekl bych, že mohl. Knihovna Hinriadů je dost proslavená a obvykle přístupná významným návštěvám, pokud mají zájem. Většinou je to však nezajímá, ale tvůj otec byl výjimka - vzpomínám si na to velice dobře, strávil v ní téměř celý den."

To odpovídalo. Před půl rokem otec poprvé požádal Birona o pomoc. "Předpokládám, že knihovnu dobře znáte."

"Samozřejmě."

"Mohlo by v ní být uloženo něco, z čeho by se dalo usoudit, že na Zemi existuje vojensky velice cenný dokument?"

Na Gillbretově rván bylo vidět, že nechápe. Biron pokračoval: "Někdy během posledních staletí prehistorické éry Země musel nějaký takový dokument existovat. Mohu pouze říci, že si můj otec myslel, že je tou nejceněnější a současně nejnebezpečnější věcí v Galaxii. Měl jsem ji obstarat, ale musel jsem opustit Zemi příliš brzy." Selhal mu hlas. "Stejně je už mrtev."

Ale Gillbret stále nechápal. "Nerozumím ti."

"Otec se mi o tom poprvé zmínil právě před šesti měsíci. Musel se něco dozvědět v rhodijské knihovně. Jestliže znáte knihovnu, ne-

- 91 -

můžete mi říct, nač vlastně přišel?"

Gillbret jen zavrtěl hlavou.

"Tak dobře, pokračujte, prosím."

"Tvůj otec a můj bratranec hovořili o autarchovi z Liganu. Přestože tvůj otec, Biron, volil slova velmi opatrně, bylo mi jasné, že hlavou spiknutí je autarch. A když pak přijela výprava z Liganu s autarchem v čele, řekl jsem mu o planetě povstalců."

"Před chvílí jste tvrdil, že jste o tom nikomu neřekl," připomenul Biron.

"S výjimkou autarcha. Musel jsem se dozvědět pravdu."

"A dozvěděl jste se něco?"

"Skoro nic. Jenže musel být opatrný. Mohl mi věřit? Co kdybych pracoval pro Tyranty... Jak to mohl vědět? Ale nezavřel přede mnou tak úplně dveře. Je teď naší jedinou nadějí."

"Skutečně?" odvětil Biron. "Pak tedy vzhůru na Ligan! Tam, nebo někam jinam."

Zmínka o jeho otci ho sklíčila, na nic jiného už neměl myšlenky. Ať je to tedy Ligan.

Vzhůru na Ligan! Řekne se to lehce, ale jak má člověk zamířit loď na skvrnku světla vzdálenou třicet pět světelných let? Nebo dvě stě bilionů mil, což je dvojka se čtrnácti nulami.

Při současné cestovní rychlosti Nelítostného deset tisíc mil za hodinu by cesta trvala nejméně dva miliony roků.

Biron zoufale listoval ve Standardních galaktických efemeridách. Byly tam podrobně uvedeny tisíce hvězd, z nichž každá byla definována třemi koordinátami. Ročenka obsahovala stovky stran čísel symbolizovaných řeckými písmeny ρ , θ a ϕ .

První z nich je vzdálenost od středu Galaxie udaná v parsecích; θ je úhlová odchylka mezi rovinou galaktické čočky a Standardní galaktickou základnou, což je linie spojující střed Galaxie se Sluncem planety Země; ϕ představuje úhlovou odchylku od osy kolmé k rovině galaktické čočky; tyto dva poslední rozměry jsou uváděny v radiánech. Za pomoci tří čísel tedy bylo možno k danému datu přesně najít téměř jakoukoli hvězdu nacházející se v široším vesmíru. Kromě její

- 92 -

polohy ve standardní den, pro který byly všechny údaje vypočítány, musel pilot znát příslušný hvězdný pohyb, rychlost a směr. Tyto korekce byly sice malé, ale nutné, neboť milion mil je sice v mezihvězdných propastech zanedbatelná vzdálenost, ale pro kosmickou loď je to pěkný kousek cesty.

Biron samozřejmě nesměl opomenout vlastní polohu lodí. Vzdálenost od Rhodie se dala zjistit z údajů gravitometru, nebo přesněji ze vzdálenosti od rhodijského slunce, protože hluboko ve vesmíru gravitační pole hvězdy pohlcovalo všechna pole svých planet. Mnohem obtížnější bylo určení směru, kterým letěli, ve vztahu ke Standardní galaktické základně. Biron musel najít dvě jiné známé hvězdy a z jejich zdánlivé polohy a známé vzdálenosti od rhodijského slunce teprve mohl vypočítat jejich současnou polohu.

I když byly výsledky, k nimž dospěl, víceméně přibližné, Biron věřil, že jsou pro tu chvíli dostatečně přesné. Protože vlastní polohu a polohu linganského slunce znal, zbývalo mu pouze nastavit tah hyper-atomových motorů a patřičný směr.

Cítil se osamělý a nejistý. Ale nebál se. Výraz strach odmítal. Poněkud nejistý však rozhodně byl, když pečlivě propočítával skok, na který chtěl loď navést až za šest hodin, protože chtěl mít na kontrolu výpočtů dostatek času. A snad si i chvílku zdřímne na lůžku, které si už přichystal.

Artemisie a Gillbret již zřejmě spali ve své kabině. Říkal si, že udělal dobře, chtěl-li být sám, ale když uslyšel tichý krok bosých nohou, zvedl dychtivě hlavu.

"Proč nespíte?" zeptal se.

Artemisie zůstala stát ve dveřích, váhala. Nesměle se zeptala: "Mohla bych na chvíli dál? Nebudu rušit?"

"Záleží na tom, co byste ráda."

"Chtěla bych se usmířit."

Vypadá příliš sklíčeně, pomyslel si podezřívavě Biron, ale pak se ten pravý důvod dozvěděl: "Hrozně se bojím. Vy ne?" řekla.

Chtěl odpovědět, že vůbec ne, ale neodvážil se. Statečně se usmál. "Trochu."

Jeho odpověď ji kupodivu uklidnila. Klekla si na podlahu vedle Bironova křesla a zahleděla se na otevřené tlusté svazky ležící pod

- 93 -

obrazovkou s výpočty.

"Tolik knih...?"

"Bez nich by nemohli pilotovat loď."

"A vy tomu všemu rozumíte?"

"Všemu ne, ale rád bych. Doufám, že tomu rozumím natolik, abychom zvládli skok k Liganu."

"Je to tak složité?"

"Ne, když člověk rozumí těmto číslům a má zkušenosti s řízením, které já nemám. Mělo by se použít několika skoků, ale zkusím to zvládnout jedním, protože tím snížím možné problémy na minimum, i když to znamená plýtvat energií."

Raději to neměl vyslovit. Bylo zbabělé ji zastrašovat, a kdyby se opravdu začala bát a propadla panice, bylo by asi obtížné ji zvládnout. To vše si zatím říkal jen pro sebe, ale potřeboval se s někým o své pocity podělit.

Pokračoval: "Existují totiž věci, které bych měl vědět, ale které neznám. Hustota hmoty mezi námi a Liganem mění kurz skoku, protože ovlivňuje zakřivení naší části vesmíru. Efemeridy - to je tahle kniha - pojednávají o korekcích nutných pro určité typy běžných skoků, podle nichž lze vypočítat vlastní korekce. Stane-li se však, zeje v dosahu deseti

světelných let nějaký supergigant, všechno je ztraceno. Navíc nemám jistotu, jestli jsem dal do počítače přesná data."
"Co se stane, jestliže jste se zmýlil?"
"Mohli bychom vstoupit do prostoru příliš blízko linganskému slunci."
Na chvíli se zamyslela, pak vyhrkla: "Ani nevíte, jak se mi ulevilo."
"Po tom, k čemu jsem se přiznal?"
"Ovšem. Na lůžku, když jsem si uvědomila tu prázdnotu kolem, jsem se cítila bezmocná a ztracená. Teď vím, že někam míříme a že to prázdno vlastně... ovládáme."
Biron byl potěšen. "O tom, že bychom prázdno ovládali, sice nic nevím -"
Přerušila ho: "Ale ano. Víím, že dokážete loď ovládat."
A Biron najednou cítil, že opravdu dokáže.
Artemisie složila své dlouhé obnažené nohy pod sebe a usadila se
- 94 -

do vedlejšího křesla. Neuvedomovala si, že má na sobě jen tenkou košilku, zatímco Biron si tento fakt uvědomoval velmi mocně.
Zaujatě pokračovala: "Víte, jak jsem tak odpočívala, měla jsem velmi divný pocit. Jako bych se vznášela. A to mě vylekalo. Pokaždé, když jsem se obrátila, vznesla jsem se do vzduchu, ale zase jsem se pomalu snesla zpět, jako by mne přitáhla nějaká pružina."
"Neležela jste náhodou na horním kavalci?"
"Ano, protože na spodním lůžku, kde má člověk nad hlavou jen šest palců, jsem poněkud trpěla klaustrofobií."
Biron se smál: "Potom je to jasné. Umělá gravitace je nejsilnější u základny loď, proto jste na horním kavalci vážila o takových dvacet či třicet liber méně než na podlaze. Letěla jste někdy opravdu velkým korábem?"
"Jednou. Když jsme vloni s tátou letěli navštívit Tyrant."
"Na osobních lodích je zas gravitace nejsilnější směrem k venkovnímu plášti, proto je tam podélná osa vždycky nahoře, ať se nacházíte na jakémkoli místě."
"To musí stát spoustu energie, pane rančere, udržovat v chodu umělou přitažlivost."
"Dost na rozsvícení menšího města, má paní."
"Nehrozí nám nebezpečí, že nám dojde palivo?"
"Nemusíte mít strach. Loď jsou poháněny úplnou přeměnou hmoty na energii. Palivo je to poslední, co nám může dojít. Nejprve se třením opotřebuje venkovní plášť..."
Jak tak vedle něj seděla, všiml si, že už není nalíčená. Jak to asi udělala, když měla k dispozici jen trochu pitné vody? Její krása tím rozhodně neutrpěla, neboť čistá bílá pleť překvapivě kontrastovala s černými vlasy a očima, z nichž vyzařovalo teplo.
Ticho se protahovalo. Vyhrkl: "Moc jste toho nenacestovala, totiž... chci říct, že jste letěla osobní lodí jen jednou."
Přikývla: "Jednou to úplně stačilo. Kdybychom nemuseli na Tyrant, ten oplzlý komorník by mě neviděl a vůbec... Nechci o tom mluvit."
Biron to přešel. Pokračoval: "Je obvyklé, že tak málo cestujete?"
"Bohužel ano. Otec je sice pořád na nějakých vládních návštěvách, kde obvykle jen pronese řeč, kterou mu napíše Aratap. Pokud
- 95 -

jde o nás ostatní, čím častěji zůstáváme v paláci, tím víc se to Tyrant-tům zamlouvá. Chudák Gillbret! Jen jednou se mu při korunovaci Velkého khana, na níž zastupoval otce, podařilo opustit Rhodii. Od té doby mu nedovolili vstoupit na žádnou loď."
V očích měla smutek a bezmyšlenkovitě žmolala konec Bironova rukávu. "Birone..."
"Ano, Arto?" Trochu se zadržel, ale vyslovil to.
"Myslíte, že to, co říkal strýček Gill, může být pravda? Nejsou to jenom jeho iluze? Celé roky se zaobírá Tyranty, ale nikdy nebyl schopen cokoli udělat, tedy kromě sestrojení špiónážního paprsku, což je dětinské, jak sám přiznává. Mohl si vymyslet takový sen, kterému potom začal věřit. Rozumíte, já ho znám."
"Možná. Ale na Lingan můžeme letět tak jako tak."
Najednou si byli blíž. Mohl natáhnout ruku a dotknout se jí, držet ji v náručí a líbat.
A také to udělal.
Přišlo to jako blesk z čistého nebe. Ještě před chvílí se bavili o skocích, o gravitaci a Gillbretovi, a najednou mu ležela v náručí, poddajná a hebká...
Nejprve se jí chtěl omluvit, ale když se zkusil odtáhnout, aby mohl promluvit, neudělala nic, aby se mu vymanila, ale naopak - se zavřenými očima mu položila hlavu na ohnutou paži.
Neřekl tedy nic a znovu ji políbil. Pomalu a dlouze. Pochopil, že to je to nejlepší, co může udělat.
Konečně pronesla trochu zasněně: "Nemáš hlad? Přinesu trochu ohřátého koncentrátu. A kdyby sis chtěl zdřímnout, mohla bych tu za tebe hlídat. A - a udělám asi lépe, když se obléknu."
Otočila se, jako by už chtěla odejít. "Ten potravinový koncentrát je docela chutný, když si na něj zvykneš. Díky za to, žeš ho přinesl."
Tímto gestem více než polibky se konečně usmířili.
Když o několik hodin později vešel Gillbret do pilotní kabiny, nedal na sobě znát překvapení, že našel Birona a Artemisii v družném rozhovoru. Nic nepoznamenal, přestože Biron držel jeho neter kolem pasu. Jenom ze zptal: "Tak

kdy proběhne skok, Birone?"

"Za půl hodiny."

- 96 -

Půlhodina uplynula, přístroje byly nastaveny. Konverzace vázla, až ztichla.

V čase nula se Biron zhluboka nadechl a přesunul ovládací páku zleva doprava.

Nebylo to stejné jako na velkém osobním korábu. Nelitostný byl mnohem menší, proto nebyl skok tak plynulý. Na zlomek vteřiny vše zakolísalo. Bironovi se zatočila hlava.

A pak se všechno zase pevně ustálilo.

Hvězdy na obrazovce se změnily. Biron otáčel lodí, takže každá hvězda opisovala na obrazovce oblouk, až se konečně objevila jedna, jasně bílá, větší než pouhý bod. Připomínala kuličku, hořící prachové zrnko. Biron na ni zaměřil teleskop, stabilizoval loď a současně zapojil spektrometr.

Opět se podíval do Efemerid a vyhledal sloupec nadepsaný Spektrální charakteristika. Pak se zvedl z pilotního křesla, protáhl se a řekl: "Je to pořád ještě daleko. Budeme tam muset loď dostrkat. Nicméně, Lingan je právě před námi."

Byl to první skok, který kdy provedl, a podařil se.

- 97 -

12. AUTARCH PŘÍCHÁZÍ

Autarch z Liganu se hluboce zamyslel. Byl znepokojen, ale na jeho chladné, kamenné tváři se nepohnul ani sval. "Tak tys čekal osmačtyřicet hodin, než jsi mi to oznámil," řekl.

Rizzett se odvážil namítnout: "Nebyl důvod ke spěchu. Kdybychom vás pokaždé okamžitě informovali o všech problémech, váš život by se stal nesnesitelný. Říkám vám to až teď, protože to je podezřelé, a v našem postavení si nic podezřelého nemůžeme dovolit."

"Zopakuj mi to." Autarch si opřel nohy o rozšiřující se okenní parapet a zamýšleně se zadíval ven. "Rád si to ještě jednou vyslechnu."

Okno samo o sobě představovalo největší zvláštnost linganské architektury. Bylo poměrně malé, zasazené do pět stop hlubokého, mírně se zužujícího výklenku, a přestože sklo bylo tlusté, bylo naprosto průzračné a zakřivením připomínalo konvexní čočku, takže když se jím člověk díval ven, uviděl miniaturní panorama.

Výhled z každého okna autarchova hradu zabíral polovinu horizontu od zenitu až po nadir. Na okrajích se obraz zřetelně zmenšoval a zakřivoval, což propůjčovalo všemu, na co člověk pohlédl, nepřirozenou atmosféru. Člověk si na ten výhled tak zvykl, že když okno otevřel, překvapilo ho, jak je město veliké.

Právě v tuto chvíli poloha slunce způsobila, že by se čočkovité sklo stalo ohniskem nesnesitelného tepla a světla, proto se okna automaticky rozostřila a zneprůhledněla.

Teorii, že architektura světa je odrazem toho, jaké má planeta v Galaxii místo, určitě potvrzuje Lingan a jeho okna. I Lingan byl malý, avšak - stejně jako okna - poskytoval panoramatický rozhled. Byl to planetární stát v té části Galaxie, která už měla za sebou etapu bouřlivého ekonomického a politického vývoje. Zatímco mnohá politická seskupení tvořila více slunečních soustav, Lingan zůstal tím, čím po celá staletí byl - samostatným civilizovaným světem. Což mu ovšem nebránilo v tom, aby se stal bohatým. Vlastně bylo téměř nemyslitelné, že by Lingan mohl být něčím jiným. Lze jen těžko odhadnout, který svět bude mít v budoucnu tak ideální polohu, aby ho nově zřízené trasy kosmických skoků mohly vyu-

- 98 -

žít pro mezipřistání, nebo aby ho z úsporného hlediska k přistání použít musely. Hodně záleží na vývoji té které oblasti kosmu, na rozmístění přirozeně obyvatelných planet a pořadí, v jakém jsou osídlovány a jaký mají ekonomický systém. Rozhodujícím mezníkem v historii Liganu bylo, že objevil svou vlastní hodnotu velmi brzy.

Je nesmírně důležité umět využít strategicky výhodné polohy. Lingan začal obsazovat malé planetoidy, které si vybral, i když neoplývaly surovinami a ani nedokázaly uživit větší populaci, pouze proto, aby si udržel obchodní monopol. Na neúrodných skalách postavil servisní stanice se vším, co mohly lodě potřebovat - od výměny hyperatomového pohonu až po archivy filmoknih. Ze stanic vyrostla velká obchodní centra. Ze všech Království Nebuly sem proudily nerosty, obilí, dřevo, hovězí maso a kožešiny; z Vnitřních světů stroje, různé přístroje a léčiva. Výrobky všeho druhu tvořily hotovou záplavu.

A jako skrze svá okna pohlížel nepatrný, nicméně dobře prosperující Lingan na celou Galaxii.

Autarch řekl, aniž se otočil: "Začni vysvětlením, kde se poštovní loď setkala s tím křižníkem poprvé?"

Rizzett odpověděl: "Necelych sto tisíc mil od Liganu. Na přesných souřadnicích nezáleží. Od té doby jsou sledováni. Jde však především o to, že i pak zůstal tyrantský křižník na oběžné dráze planety."

"Jako kdyby neměl v úmyslu přistát, ale spíše na něco čekal?"

"Ano, přesně tak."

"Jak dlouho tam čekají?"

"Bohužel nevíme. Nikdo jiný je dříve nepozoroval. Důkladně jsem to prošetřil."

"Dobrá," řekl autarch. "Nechme to teď stranou. Zastavili však poštovní loď, což je zasahování do pravomocí pošty a porušení našich asociačních dohod s Tyrantem."

"Pochybuji, že to jsou Tyranti. Chovají se nejistě a připomínají spíš psance či ztroskotance..."

"Třeba právě tohle potřebují - abychom uvěřili, že jimi jsou."

"Požádali, aby byla tato zpráva doručena přímo vám. Nic víc."

- 99 -

"Přímě autarchovi? A do poštovní lodi ani na chvíli nevstoupili?"

"Kontakt proběhl jen prostřednictvím komunikačních prostředků. Poštovní pouzdro vystřelili přes dvě míle prázdného prostoru a loď je zachytila do sítě."

"Byl kontakt vizuální, nebo jen zvukový?"

"Vizuální. Máme popis mladého muže poněkud aristokratického vystupování."

Autarch pomalu sevrhl pěst. "Opravdu? A nikdo nepořídil jeho záznam? To byla chyba."

"Kapitán poštovní lodi neměl důvod předpokládat, že by to mohlo být důležité. Rozumíte tomu?"

Autarch nechal otázku bez odpovědi. "A tohle je ten vzkaz?"

"Přesně tak. Skládá se pouze z jediného slova, které bylo určeno přímo do vašich rukou. Samozřejmě jsme se do pouzdra podívali, neboť mohlo obsahovat cokoli jiného, třeba radiální bombu. Tímto způsobem už bylo zabito několik lidí."

Autarch přikývl. "Ano, dokonce i autarchů."

Rizzett pokračoval: "To slovo zní - Gillbret. Jen Gillbret."

Autarch navenek zachoval netečný klid, i když začal pociťovat známky vzrušení, což se mu nelíbilo, stejně jako cokoli jiného, co by ho omezovalo. To by se nelíbilo žádnému autarchovi. On sám nebyl -krom přírodních zákonů ovšem - omezován ničím. Aspoň na Langanu ne.

Na Langanu nevládli autarchové odjakživa, nýbrž jim předcházely dynastie obchodní šlechty. Prvním aristokratickým rodům, které osídlily servisní stanice, nepatřily zrovna velké rozlohy půdy, protože na asteroidech jí mnoho nebylo; proto neměly rovnoprávné společenské postavení s rančery nebo statkáři z okolních světů. Ale měly dost konvertibilní měny, a tak si mohly rančery a statkáře koupit, což také občas dělaly.

Důsledky, které z toho vyplývaly, trpěla především planeta sama. Rovnováha moci oscilovala od rodu k rodu. V exilu se střídaly různé politické skupiny, intriky a palácové revoluce byly na denním pořádku. Jestliže Rhodie byla vrcholem stability a systematického vývoje, Lingan byl naopak příkladem nestálosti a nepořádku. Nestálý jako Lingan, říkalo se.

- 100 -

Při zpětném ohlédnutí to ani jinak nemohlo dopadnout. Zatímco se okolní planetární státy sdružily do unie a jejich moc vzrůstala, občanské nepokoje na Langanu zničily jeho prosperitu. Nakonec bylo obyvatelstvo nakloněno myšlence vyměnit cokoli za cokoli jiného, jen když bude nastolen pořádek. A tak vyměnili plutokracii za diktaturu a ztratili něco ze své svobody, ale diktátor aspoň udržoval tolik potřebnou rovnováhu mezi obyčejnými občany a bohatými obchodníky.

Pod vládou autarchů Lingan zbohatl. Ani Tyranti, kteří na planetu zaútočili před třiceti lety, tedy právě v době, kdy vláda autarchů vrcholila, neuspěli. Nebyli sice poraženi, pouze zastaveni, ale i to byla těžká rána jejich sebevědomí - a od té doby již také žádnou další planetu nedobyli.

Ostatní planety v Královstvích Nebuly byly přímými vazaly Ty-rantu, jen Lingan zůstal samostatným státem

sjednocené unie, jehož práva zaručovaly asociační dohody, a stal se teoreticky rovnocenným partnerem Tyrantu.

Autarcha však tato situace neuspokojovala. Dobře věděl, že nebezpečí stále hrozí a že nebylo zažehnáno nadlouho.

Dokonce se zdálo, že se již blíží doba, kdy Tyranti planetu s konečnou platností pokoří. A navíc se právě nyní naskytla příležitost, na kterou Tyrant čekal. Organizace, kterou Lingan vybudoval, byla sama dostatečným důvodem, aby mohl být legálně potrestán.

Byl snad tento tyrantský křižník, který se usídlil na oběžné dráze, první známkou posledního smrtícího stisku?

Autarch se ujistil: "Sledujete tu loď dobře?"

"Dvě z našich nákladních lodí ji mají v dosahu gravitometrů."

"Jaký máš na celou věc názor, Rizzette?"

"Nevím. Jediný Gillbret, kterého znám a jehož jméno samo o sobě něco znamená Gillbret z Hinriadů na JAhodii. Víte, kdo to je?"

Autarch pomalu odpověděl: "Viděl jsem ho při své poslední návštěvě JAhodie."

"Samozřejmě jste mu nic neřekl."

"Samozřejmě že ne."

Rizzett přimhouřil oči. "Obával jsem se, že jste mohl polevit v ostražitosti a že si Tyranti něčeho povšimli. Současní Hinriadové mají pověst zbabělých slabochů, mohli jim být nápomocni v přípravě pasti,

- 101 -

do níž se máte chytit."

"Pochybují. Ale všechno je tak zvláštně načasováno. Byl jsem mimo Lingan celý dlouhý rok. Nikdo neví, že jsem se vrátil, a přesto hned dostanu vzkaz."

"Nemůže to být náhoda?"

"Na náhody sice nevěřím, ale jediný způsob, jak tomu mohu přijít na kloub, je podívat se osobně na palubu té lodi. Půjdu tam sám."

"To není možné, pane." Rizzett se polekal. Nad pravým spánkem měl malou nepravidelnou jizvu, která mu náhle zčervenala.

"Zakazuješ mi to?" zeptal se autarch suše - koneckonců, byl přece autarchem.

Rizzett jen protáhl obličej a řekl: "Jak si přejete, pane."

Na palubě Nelítostného houstla atmosféra. Čekali na oběžné dráze už dva dny. Gillbret soustředěně pozoroval číselníky. "Ty lodě..." V jeho hlase zaznělo podráždění: "Nepohnuly se?" Biron rychle vzhledl. Právě se holil; s tyrantským abrazivním sprejem zacházel až pedantsky opatrně. "Ne," řekl, "nehýbají se. Proč by měly? Pozorují nás a budou v tom pokračovat." Soustředil se na náročnou partii horního rtu a netrpělivě sraštil čelo, když ucítil lehce nakyslou příchut' pěny na jazyku. V rukou zkušeného tyrantského muže, který dokázal s nádobkou zacházet s nonšalantní elegancí, to bylo bezpochyby nejrychlejší a nejdokonalejší ne-depiláčnické holení, jaké existovalo. V podstatě šlo o velice jemné abra-zivum rozptýlené v proudu plynu, které odstraňovalo chloupky bez poškození pokožky. Na tváři nebylo cítit víc než jemný dotek vzduchu. Nicméně Biron neměl dobrý pocit. Proslychalo se totiž, ať už to byla pravda nebo ne, že právě tyrantští muži trpí v daleko větší míře rakovinou kůže, což někteří odborníci dávali do souvislosti s tímto sprejem. Biron začal vážně uvažovat o tom, zda by nebylo lepší nechat si tvář úplně depilovat. V některých částech Galaxie to bylo naprosto běžné. Ale potom tu myšlenku zavrhl. Depilace byla trvalá,
- 102 -

jenže móda se může kdykoli vrátit ke knírkům a nakrouceným licou-sům. Zkoumal se v zrcadle a říkal si, jak by mu asi slušely kotlety po celé délce tváře, když vtom se ode dveří ozvala Artemisie: "Myslela jsem, že jdeš spát." "Spal jsem," ujistil ji Biron, "ale už jsem se probudil." Podíval se na ni a usmál se. Pohládila mu tvář a pak mu ji lehce poklepala špičkami prstů. "Je hladká. Vypadáš tak na osmnáct." Zvedl její ruku ke rtům. "Nenech se tím zmást." Rychle změnila téma: "Pořád nás pozorují?" "Výtrvale. Není to otravné, když se nedá dělat nic jiného, než čekat a lámat si hlavu?" "Nemyslím si, že je to otravné." "Teď se na to díváš z jiné stránky, Arto." Artemisie navrhl: "Proč je nepřevážně a rovnou na Langanu nepři staneme?" "Uvažovali jsme o tom. Myslím, že takové riziko nemůžeme podstoupit. Budeme čekat, dokud nám vystačí zásoby vody." Gillbret důrazně pravil: "Říkám ti, že se pohybují." Biron přešel k ovládacímu panelu a porovnal údaje gravitometru. Podíval se na Gillbreta a uznal: "Asi máš pravdu." Začal něco vytukávat na klávesnici počítače a hned odečítal údaje z displeje. "Ne, Gillbrete. Ty lodě se vůči nám nepohnuly. To, co změnilo údaje gravitometru, je třetí loď, která se k nim připojila. Podle mého odhaduje od nás asi pět tisíc mil..." Odmlčel se, aby provedl další odečet. "Přibližuje se. Je to malá loď. Co myslíš, Gillbrete, mohl bys s nimi navázat spojení?" "Mohu to zkusit." "Dobrá. Žádný obraz, jenom zvuk. Dokud nebudeme mít představu o tom, co se děje." Gillbret měl zřejmě na ovládání rádia přirozený talent. Navázat kontakt s určitým místem ve vesmíru pouze rádiovým signálem je úkol, k jehož splnění mohou být informace z lodního řídicího panelu využity víceméně omezeně. Gillbret věděl, jak je loď daleko, s přesností plus minus sto mil. Znal rovněž dva úhly, které se ve skutečnosti
- 103 -

mohly odchylovat o pět až šest stupňů kterýmkoli směrem. Tyto údaje vymezovaly prostor o rozloze deseti milionu krychlových mil, v němž se mohla loď vyskytovat. Zda bude spojení navázáno, záleželo na šikovnosti operátora, který jako sondujícím rjrstem ohmatával prostor paprskem o průměru menším než půl míle. Říkalo se, že zkušený operátor může už na základě svého citu určit, o kolik se signál odchyluje od cíle. Z vědeckého hlediska to byl nesmysl, ale často se zdálo, že jiné vysvětlení neexistuje. Za necelých deset minut se Nelítostnému podařilo navázat spojení. Po dalších deseti minutách se mohl Biron pohodlně protáhnout v křesle a oznámit: "Pošlou k nám jednoho muže." "Dovolíme jim to?" zeptala se Artemisie. "Proč ne? Máme přece zbraně." "Ale jejich loď se dostane moc blízko!" "Arto, jsme na tyrantském křižníku. Máme trojnásobnou až pětínásobnou palebnou převahu, i kdyby měli tu nejlepší válečnou loď na Langanu. Jsou příliš svázáni asociační dohodou, zatímco my máme pět dezintegrátorů velkého kalibru." Artemisie se zeptala: "Ty umíš s tyrantskými zbraněmi zacházet? To jsem nevěděla." Biron nechtěl ztratit její obdiv, ale přesto řekl: "Bohužel ne. Aspoň zatím ne." O hodinu později se na obrazovce objevila loď, malé a krátké plavidlo se dvěma sadami kýlových ploch, jaké jsou potřebné pro lety ve stratosféře. Když Gillbret loď poprvé zahlédl teleskopem, potěšen vykřikl: "To je autarchova jachta!" Zešíroka se usmál a jeho úzkou tvář pokryly drobné vrásky. "Je to jeho soukromá loď, jsem si tím jist. Říkal jsem vám, že stačí mé jméno, abychom vzbudili jeho zájem!" Linganská loď začala postupně zpomalovat, dokud nepřizpůsobila svou rychlost Nelítostnému.

Ze sluchátka se ozval slabý hlas: "Připraveni k přijetí na palubu?"

"Připraveni ke vstupu," odsekl Biron. "Pouze jedna osoba!"

- 104 -

"Jedna osoba," zněla odpověď.

Vystřelené lano letělo směrem k nim jako harpuna. Na konci byl upevněn válec, který se stále zvětšoval, a jak se přibližoval, uhýbal směrem k okraji zorného úhlu, až úplně zmizel z obrazovky.

Zvuk signalizující spojení dutě zarezoňoval trupem. Magnetická kotva se zachytila, ale lano se neprověsilo, nýbrž se pohybovalo vlivem setrvačnosti pomalu dopředu i se všemi klíčkami a smyčkami, které na něm ve chvíli kontaktu byly. Linganská loď se opatrně vzdálila a lano se tak napjalo, že by se stalo téměř neviditelným, nebýt toho, že se lesklo ve světle linganské-ho slunce.

Biron zapojil zvětšení a uviděl drobnou postavičku, jak začíná po laně ručkovat. Nebyl to obvyklý způsob kontaktu. Zpravidla se k sobě koráby přiblížily natolik těsně, aby se mohly jejich vzduchové uzávěry za pomoci silného magnetického pole propojit. Vzniklým tunelem mohli lidé bez obtíží procházet z jedné lodi do druhé. Tento způsob kontaktu však vyžadoval vzájemnou důvěru.

Při přechodu pomoci lana byl člověk závislý na skafandru. Lin-gaňan, který se vytrvale přibližoval, zatím vypadal jako perlička na kovové nitce. Biron viděl jeho ohýbající se paže a chňapající ruce. Zdálo se, že překonat tu obrovskou vzdálenost ho bude stát nemalé úsilí.

Rychlost obou lodí musela být vzájemně pečlivě přizpůsobena. Nepatrné zrychlení jedné z nich by lano přetrhlo a člověk vymrštěný do kosmu by pomalu padal do vzdáleného slunce.

Lingaňan se pohyboval jistě a rychle. Když se dostal blíž, bylo vidět, že pokaždé, když se přitáhl jednou rukou, pustil se a plul prostorem nějakých dvanáct stop vpřed, než se lana opět chytil druhou rukou.

Artemisie řekla: "Co když se nezachytí?"

"Vypadá zkušeně," odpověděl Biron. "V nejhorším bychom ho vylovili a přitáhli na palubu."

Po nějaké době zmizel Lingaňan z obrazovky a na plášti lodi se ozvalo klapání jeho podrážek.

Biron prudce zatáhl za páku a tím rozsvítil signální světla lemující vzduchový uzávěr. O chvíli později se ozvalo bouchnutí, vnitřní

- 105 -

dveře se odsunuly a dovnitř vstoupil muž.

Ojínění okamžitě pokrylo celý povrch jeho skafandru včetně silného skla přilby, takže vypadal jako sněhulák. Čísel z něho chlad. Biron zvýšil teplotu radiátorů, z nichž okamžitě začal sálat horký suchý vzduch. Námraza ještě chvíli držela, potom začala slábnout a nakonec roztála v kapičky vody.

Necitlivé kovové prsty Lingaňana zápolily s přezkami na přilbě. Když si ji sundával, tlustá vnitřní izolace mu rozcuchala vlasy.

Gillbret zvolal: "Vaše Excellence!" Triumfálně se otočil na Birona a řekl: "Birone, to je autarch osobně."

Ale Biron, který bojoval s ohromením, jen vydechl:

"Jonti!"

- 106 -

13. OBVINĚNÍ

Autarch lehce odsunul skafandr špičkou nohy stranou a usadil se do největšího čalouněného křesla.

Začal: "Tento druh sportu jsem už dlouho neprovozoval. Říká se ale, že nikdy nezapomenete, co jste se jednou naučili.

- Nazdar Far-rille! Dobrý den, pane Gillbrete. A tady je, jestli si správně vzpomínám, krásná paní Artemisie."

Vložil si mezi tenké rty dlouhou cigaretu a jedním vdechem ji oživil. Aromatizovaný tabák naplnil vzduch příjemnou vůní. "To jsem nečekal, Farrille, že se setkáme tak brzy."

"Spiš nikdy," kysele odvětil Biron.

"Člověk nikdy neví," souhlasil autarch. "Ve vzkazu stálo pouze Gillbret, jenže ten nedokáže pilotovat kosmickou loď.

Uvědomil jsem si však, že jsem poslal na Rhodii jednoho mladého muže, který ji řídit umí a který je schopen ukrást Tyrantům křižník, jen aby se zachránil. Jeden z posádky tohoto křižníku byl popsán jako mladý aristokrat, můj závěr byl proto jednoznačný. Nejsem ani v nejmenším překvapen, že tě vidím."

"Myslím, že jste," řekl Biron. "Jako úkladný vrah byste měl být pořádně překvapen. Nebo si myslíte, že je můj úsudek horší než váš?"

"Mám o tobě vysoké mínění, Farrille."

Autarch zůstal klidný. Biron se cítil trapně a hloupě. Rozzuřeně se obrátil k ostatním. "Tento muž je Sander Jonti - ten Sander Jonti, o kterém jsem vám vyprávěl. Může být i autarchem z Linganu nebo padesáti jinými autarchy, to na věci nic nemění. Pro mě je to Sander Jonti."

Ozvala se Artemisie: "To je ten muž, který..."

Gillbret si položil útlou třesoucí se ruku na čelo. "Ovládej se, Bi-rone. Zbláznil ses?"

"Ale to je skutečně on! Já přece nejsem blázen!" vykřikl Biron. Jen s vypětím všech sil se uklidnil. "Dobrá.

Předpokládám, že křičet nemá smysl. Opusťte moji loď, Jonti. Tentokrát jsem to snad řekl klidně. Opusťte loď."

"Můj drahý Farrille. Z jakého důvodu?"

- 107 -

Gillbretovi unikl z hrdla nedefinovatelný zvuk, ale Biron ho hrubě odstrčil a zahleděl se do tváře sedícímu autarchovi. "Udělal jste tehdy na Zemi jednu chybu, Jonti. Pouze jedinou. Nemohl jste tušit, že když vyjdu z pokoje, nechám uvnitř svoje náramkové hodinky, jejichž řemínek sloužil jako indikátor radiace."

Autarch vyfoukl kroužek dýmu a příjemně se usmál.

Biron pokračoval: "A ten řemínek vůbec nezmodral, Jonti, jak měl. V mém pokoji totiž nebyla té noci skutečná bomba, ale její mistrná kopie. Jestli to popřete, jste lhář, Jonti, nebo autarchu nebo jak si ještě říkáte."

A co víc, tu kopii jste tam nastrčil vy. To vy jste použil hypnit a zinscenoval i zbytek té noční komedie. Všechno do sebe zapadá. Kdyby mě nikdo neprobudil, byl bych celou noc prospal a nikdy bych se nedozvěděl, že něco není v pořádku. Kdo to byl, kdo mi v noci zavolal vizifonem, aby se ujistil, že jsem vzhůru? Protože jinak bych nenašel bombu, která byla tak chytře nastrčená blízko počítače, abych ji nemohl přehlédnout. Kdo vyrazil dveře od mého pokoje, abych ho opustil dřív, než zjistím, že je to jenom atrapa? Musel jste se té noci dobře bavit, Jonti!"

Biron čekal na odezvu, ale autarch jenom se zdvořilým zájmem přikývl. Mladík pocítil nával vzteku. Jako by házel hrách na stěnu.

Drsným hlasem dodal: "Přibližně v té době měl být můj otec popraven. Kdybych se to dozvěděl včas, dalo se ještě něco podniknout. Mohl jsem se Tyrantům otevřeně postavit, nebo se rozhodnout jakkoli jinak..., prostě bych mohl zvážít, jaké mám šance. A byl bych se na ně připravil."

Ale vy jste chtěl, abych odletěl na JAhodii a navštívil Hinrika. Jenže jste věděl, že se za vámi nepřijdu poradit a že neudělám, co chcete, pokud mne k tomu nepřimějete nějakou směšnou komedií. A to jste udělal.

Myslel jsem si, že mne ohrožuje bomba, ačkoli mne nenapadalo proč. A vy jste úspěšně předstíral, že jste mi zachránil život. Vypadalo to, že víte, co mám dělat dál. Byl jsem vyveden z míry a zmaten. Poslechl jsem vás -"

Bironovi došel dech. Čekal na odpověď, ale žádné se nedočkal. Vykřikl: "To už jste mi ovšem neřekl, že loď, na které opouštím Zemi,

- 108 -

je rhodijská a že jste se dobře postaral, aby byl kapitán informován, kdo jsem. Vaším skutečným záměrem bylo, abych padl do rukou Ty-rantům, až loď přistane na Rhodii. Popíráte to?"

Dlouho bylo ticho. Jonti zamáčkl cigaretu.

Gillbret si nervózně mnul ruce. "Jsi směšný, Birone. Autarch by nikdy neudělal..."

Potom Jonti vzhledl a řekl: "Udělal. Všechno přiznávám. Máš naprostou pravdu, Birone, a já ti gratuluji, žeš na to přišel. Ta bomba, kterou jsem ti podstrčil, byla opravdu atrapa. I na JAhodii jsem tě poslal úmyslně, aby tě tam Tyranti zavřeli."

Bironovi se vyjasnila tvář. Něco z pocitu marnosti, který se ho prve zmocnil, zmizelo. "Jednoho dne, Jonti, si to s vámi vyřídím. Jste však autarch z Liganu a venku na vás čekají tři koráby. Proti tomu nic nenadělám. Avšak Nelítostný je moje loď a já jsem její pilot. Oblečte si skafandr a vypadněte, dokud je lano napnuté."

"To není tvoje loď, Farrille. Jsi spíš pirát než pilot."

"Tady rozhoduju já. Oblečte si skafandr, máte na to pět minut."

"Nedramatizuj to, prosím tě. Potřebujeme jeden druhého. Nemám zatím v úmyslu odejít."

"Já vás nepotřebuji. Nepotřeboval bych vás ani uprostřed obklíčení tyrantskou flotilou, ani kdybyste ji mohl vymazat z vesmíru..."

"Farrille, chováš se jako adolescent. Nechal jsem tě mluvit. Mohu teď zas já něco říci?"

"Ne. Nevidím žádný důvod, proč bych vás měl poslouchat."

"A teď už jeden vidíš?"

Artemisie vykřikla. Biron se pohnul, pak se zarazil. Zrudl. Pocity marnosti a bezmoci ho opět zaplavily.

Jonti pokračoval: "Zdá se, že se neobejdeme bez jistých bezpečnostních opatření. Je mi líto, že musím být tak nespolečenský a použít nátlak, abys mě vyslechl."

Zbraň, kterou držel v ruce, byl malý destruktér. Nebyl určen k zašpásování, ani nezpůsoboval bolest. Zabíjel.

Jonti začal vyprávět: "Už léta organizuji odboj Liganu proti Ty-rantu. Dokážeš si to vůbec představit? Není to snadné, je to téměř nemožné. Od Vnitřních světů nemůžeme očekávat žádnou pomoc, v tom s nimi máme dlouholeté zkušenosti."

Pro Království Nebuly neexistuje

- 109 -

jiná záchrana než ta, o kterou se sama přičiní. Přesvědčit o tom jejich panovníky není žádná zábava. Tvůj otec se v této záležitosti angažoval a zabili ho. Vůbec to není zábava, na to nezapomeň.

Když dostali tvého otce, byla to pro nás strašná rána. Situace se vyhroutil a náhle šlo o otázky života a smrti. Tvůj otec působil v našich vnitřních strukturách. Pochopili jsme, že Tyranti něco odhalili. Museli jsme je zarazit. Sotva jsem však mohl jednat čestně a upřímně - s Tyranty nelze žertovat.

Nemohl jsem za tebou přijít a říct: 'Farrille, musíme zavést Tyranty na falešnou stopu. Jsi synem rančera a proto podezřelý. Musíš pryč a spřátelit se s Hinrikem z Rhodie, aby se jejich pozornost zaměřila nesprávným směrem, pryč od Liganu. Může to být nebezpečné. Možná přijdeš o život. Ale na prvním místě stojí ideály, pro které zemřel tvůj otec'. Možná bys na to přistoupil, ale takové riziko jsem si nemohl dovolit. Přiměl jsem tě k tomu malým podvodem. Bylo to těžké, za to ti ručím. Ale neměl jsem jinou možnost. Předpokládal jsem, že to možná nepřežiješ, to ti říkám otevřeně. Jenže jsi nahraditelný, mohli jsme tě obětovat - to ti také říkám naprosto otevřeně. Ukázalo se však, žeš to přežil, což mě těší.

Ale je tu ještě něco. Ten dokument -"

Biron ho přerušil: "Jaký dokument?"

"Nebud' netrpělivý, probereme to postupně. Řekl jsem, že pro mě tvůj otec pracoval, proto vím, o čem měl přehled. Zpočátku jsem se domníval, že jistý důležitý dokument máš získat ty. Byls na Zemi legálně, nikdo by tě nepodezříval. Jáikám, zpočátku.

Ale po zatčení tvého otce ses stal nebezpečným, protože jsi byl podezřelým číslo jedna. Nemohli jsme si dovolit, abys ten dokument získal, protože hrozilo, že by se dostal do rukou Tyrantům. Museli jsme tě dostat ze Země, než splníš své poslání. Vidiš, všechno to do sebe zapadá."

"Takže ten dokument teď máte vy?" zeptal se Biron.

Autarch odpověděl: "Ne, nemám. Určitý dokument, který by mohl být tím pravým, zmizel již před lety. Nevím, kdo ho má. Mohu už odložit destruktor? Začíná být těžký."

"Můžete," přikývl Biron.

- 110 -

Autarch schoval zbraň a zvědavě se zeptal: "Co ti otec o tom dokumentu řekl?"

"Nic, co nevíte, když pro vás pracoval."

Autarch se usmál, ale nevypadal příliš pobaveně.

"Už jste s tím vysvětlováním skončil?"

"Naprosto."

"Vtom případě," řekl Biron, "opust'te loď."

Do hovoru se vložil Gillbret: "Tak dost, Birone. Tvá zraněná pýcha není nejdůležitější. Je tu ještě Artemisie a já. Také k tomu máme co říct. Autarchovo vysvětlení dává smysl. Připomínám, že jsem ti na Rhodii zachránil život, měl bys tedy přihlídnout i k tomu, co si mys-límjá."

"Dobře. Zachránil jste mi život!" vykřikl Biron. Ukázal prstem směrem ke vzduchovému uzávěru. "Tak běžte s ním!

Chtěl jste najít autarcha, tady ho máte! Souhlasil jsem, že vás k němu dopravím, tím moje zodpovědnost končí.

Nesnažte se mi říkat, co mám dělat."

Dosud zlostí bez sebe se obrátil k Artemisii: "A co ty? Tys mi také zachránila život. Všichni se točí kolem mě a zachraňují mi život. Odejdeš také?"

Odpověděla odměřeně: "Kdybych s ním chtěla jít, řekla bych to."

"Nemáš ke mně žádné závazky. Můžeš odejít kdykoli."

Bolestně se na něho podívala a Biron se odvrátil. Jeho rozumnější já jako obvykle vědělo, že se chová dětinsky. Ale to Jonti ho donutil, aby vypadal jako hlupák!

Pod tlakem vlastního vzteku se cítil bezmocný. A kromě toho, proč všem připadá naprosto přirozené honit Birona Farrilla jako zajíce, jen aby si Jonti zachránil zdravou kůži? Do kosmu, kdo si myslí, žeje?

Vzpomněl si na falešnou bombu, na rhodijskou loď, na Tyranty... Pocítil bodavý osten sebelítosti.

Autarch řekl: "Tak co, Farrille?"

Gillbret se přidal: "Tak co, Birone?"

Biron se obrátil k Artemisii: "Co si myslíš ty?"

Artemisie chladně odpověděla: "Myslím, že skutečně nemáš na vybranou, protože je to autarch a venku čekají tři jeho koráby."

Autarch na ni pohlédl a přikývl. "Jste inteligentní dívka, má paní."

- 111 -

Je příjemné nalézt tak chytrý mozek v tak roztomilé tělesné schránce." Okamžik na ni zůstal hledět.

"Co tím chcete říct?" zasáhl Biron.

"Dej mi pravomoc mluvit tvým jménem - a vezmu tě na planetu povstalců, jak ji nazývá Gillbret."

Biron se kysele zeptal: "Copak nějaká existuje?"

Gillbret řekl současně s ním: "Potom je to ta vaše."

Autarch se usmál. "Takový svět existuje, ale není můj."

"Není váš?" řekl Gillbret sklíčeně.

"Co na tom, když vím, jak ho najít?"

"Jak?" naléhal Biron.

"Není to tak těžké, jak si možná myslíš. Jestliže věříme Gillbre-tovi a jeho informacím, neměli bychom pochybovat o existenci světa vzbouřenců proti Tyrantům. Musíme doufat, že se nachází někde v oblasti Nebuly a že po celých dvacet let zůstal Tyrantům utajen. Jestliže je tohle všechno pravda, existuje v oblasti Nebuly jen jediné místo, kde se taková planeta může nacházet," vysvětlil autarch.

"Kde tedy?"

"Není snad odpověď dostatečně jasná? Nezdá se ti, že takový svět musí nevyhnutelně být uvnitř samotné Nebuly?"

"Uvnitř Nebuly?"

Ozval se Gillbret: "Do Galaxie, kde jinde!"

Artemisie se váhavě zeptala: "Mohou žít na planetách uvnitř Nebuly lidé?"

"Proč ne?" řekl autarch. "Špatně si Nebulu představujete. Není tvořena jedovatým plynem, ale řídkým prachem, který sice pro pozorovatele zvenčí pohlcuje a tlumí světlo hvězd, ale v přímém okolí slunce je prakticky nezjistitelný.

Omlouvám se za svůj suchopárný výklad, ale několik posledních měsíců jsem strávil na Pozemské univerzitě, kde jsem o Nebule shromažďoval astronomické údaje."

"Proč právě na Zemi?" zeptal se Biron. "Nejde o nic důležitého, ale potkal jsem vás tam a zajímá mě to."
"Není to žádné tajemství. Původně jsem opustil Lingan kvůli soukromým záležitostem. Asi před šesti měsíci jsem navštívil JAhodii. Můj agent Widemos - tvůj otec, Birone - bohužel neuspěl při jednání."
- 112 -

nich s direktorem, kterého jsem chtěl dostat na svou stranu. Snažil jsem se k úspěchu mise přispět, ale marně, protože Hinrik - omlouvám se, má paní - není tím správným člověkem pro naše záměry."

"To jsou věci," zabručel Biron.

Autarch pokračoval: "Ale potkal jsem Gillbreta, jak vám už možná sdělil. Proto jsem odcestoval na Zemi, tu zázračnou kolébku lidstva, na níž kdysi začala slavná éra průzkumu Galaxie. Záznamy, které se uchovaly, jsou uloženy právě na Zemi.

Mlhovina Koňská hlava byla probádána velice důkladně, ale nikdy nebyla osídlena, protože problémy s hvězdnou navigací znemožnily pravidelnou dopravu. Avšak záznamy o veškerých pozorováních byly tím nejdůležitějším, co jsem potřeboval.

A teď pozorně poslouchejte. Tyrantská loď, na které cestoval pan Gillbret, se mezi dvěma skoky srazila s meteoritem. Za předpokladu, že z planety Tyrant letěla loď na Rhodii po obvyklé trase - a není žádný důvod předpokládat něco jiného - můžeme přesně určit místo, kde se loď odchýlila od své dráhy, neboť by mezi jednotlivými skoky stěží překonala vzdálenost větší než půl milionu mil. A právě tuto vzdálenost můžeme považovat za náš pevný bod ve vesmíru.

Dále předpokládáme, že se poškozením řídicího panelu změnil směr skoků, protože stačilo, aby se nepatrně vychýlil gyroskop. Aby však došlo ke změně hyperatomového tahu, musely by být poškozeny i motory, ale ty meteorit nezasáhl.

Při stejném tahu by se nezměnila délka dalšího skoku, ale jeho směr. Můžeme to přirovnat k dlouhé přímce, která se ohne v jednom bodě v neznámém úhlu. Konečná poloha lodi se bude nacházet někde na povrchu imaginární koule, jejíž střed leží právě v tom bodu kosmu, kde došlo ke srážce s meteoritem, a jejímž poloměrem je délka zbývajících skoků. Překreslil jsem tuto kouli na mapu. Asi šest tisíc kosmických jednotek čili jedna čtvrtina jejího celkového povrchu leží v Nebule. Jistě si vzpomínáte, že když se Gillbretova loď zastavila, byla v dosahu nějakého slunce - a tuto hvězdu teď zbývá najít na ploše zhruba milionu prostorových mil.

Zeptám se: Kolik hvězd v Nebule leží na povrchu této naší imaginární koule? Nezapomeňte, že v naší Galaxii září asi sto miliard

- 113 -

sluncí."

Biron se přistihl, že jej tento problém proti jeho vlastní vůli přitahuje. "Předpokládám, že stovky."

"Pět!" vykřikl triumfálně autarch. "Jenom pět. Nenechte se mýlit slovem miliarda. Galaxie má objem asi sedm bilionů prostorových světelných let, takže na každou hvězdu připadá v průměru asi sedmdesát. Skoda jen, že nevím, která z těch pěti hvězd má obyvatelné planety, protože pak bychom mohli počet možných kandidátů snížit na jednoho. První badatelé však neměli čas na tak pečlivá pozorování. Zakreslili pouze postavení hvězd, jejich pohyb a spektrální typy."

"Takže u jednoho z těch pěti sluncí se nachází planeta povstalců?" zeptal se Biron.

"Tento závěr nepochybně vyplývá ze známých faktů."

"Za předpokladu, že Gillův příběh je pravdivý."

"Já z takového předpokladu vycházím."

"Můj příběh pravdivý je," přerušil je netrpělivě Gillbret, "přisahám."

"Chystám se každou z těchto pěti hvězd prozkoumat. Moje motivace je jasná. Jako autarch z Liganu mohu úsilí povstalců přiměřeně podpořit."

"A se dvěma Hinriady a jedním Widemosem po boku budete mít větší šance na úspěch a významné postavení v osvobozeném světě," usoudil Biron.

"Tvůj cynismus mě neděsí, Farrille. Odpověď je samozřejmě kladná. Dojde-li k povstání, bude žádoucí stát na straně vítězných."

"Protože v opačném případě by se mohl stát autarchem na Liganu kdejaký kapitán povstalců."

"Právě tak jako rančerem na Widemosu. Správně."

"A nebude-li povstání úspěšné?"

"To posoudíme, až najdeme to, co hledáme."

Biron pomalu řekl: "Jdu s vámi."

"Dobrá! Přestoupíte si tedy z této lodi -"

"Proč?"

"Bude to pro vás lepší. To není loď, ale hračka."

"Je to tyrantská válečná loď. Bylo by chybou ji opustit."

"Jako tyrantská válečná loď bude nebezpečně nápadná."

- 114 -

"Ale ne v Nebule. Je mi líto, Jonti. Přidávám se k vám ze sobeckých důvodů. Také mohu být upřímný. Chci planetu povstalců najít, ale my dva nejsme přátelé. Proto zůstanu zde."

"Birone," pronesla mírně Artemisie, "tahle loď je pro nás tři příliš malá."

"Může být vybavena trajlerem. Jontí to ví stejně dobře jako já. Tím získáme tolik místa, kolik potřebujeme." Autarch uvažoval. "Jestliže mezi námi, Farrille, nebude ani přátelství, ani důvěra, musím se chránit. Můžete mít svoji vlastní loď a navíc trajler vybavený vším, co si budete přát. Ale já musím mít nějakou záruku vaší loajality. Artemisie musí jít se mnou."

"Ne!" odmítl Biron.

Autarch povytáhl obočí: "Ne? Ať promluví ona!" Otočil se k Artemisii a chřípí se mu lehce rozšířilo. "Troufám si tvrdit, že u mne najdete pohodlí, má paní."

"Ale vy byste o své pohodlí přišel, můj pane, o tom nepochybujte," odsekla. "Ušetřím vás toho a zůstanu tady."

"Měla byste to náležitě zvážit" začal autarch a u kořene nosu mu naskočily dvě vrásky.

"Asi ne," přerušil ho Biron. "Artemisie si už vybrala."

"A tobě se její rozhodnutí zamlouvá, Farrille?" Autarch se znovu usmál.

"Naprosto! Všichni tři zůstaneme na Nelítostném. Z toho nesle-víme."

"Vybíráš si podivnou společnost."

"Skutečně?"

"Obávám se, že ano." Autarch si netečně prohlížel nehty na rukou. "Zlobíš se na mě, protože jsem tě podvedl a ohrozil tvůj život. Proto je velmi zvláštní, že máš tak přátelský vztah k dceři člověka, který je mistrem podvodů."

"Znám Hinrika. Váš názor nic nezmění."

"Víš o Hinrikovi všechno?"

"Vím toho dost."

"A víš, že zabil tvého otce?" Ukázal prstem na Artemisii. "Víš, že tahle dívka, které se tak zastáváš, je dcerou vraha tvého otce?"

- 115 -

14. AUTARCH ODCHÁZÍ

Jako by se zastavil čas. Všichni ztichli. Autarch si zapálil další cigaretu. Působil naprosto uvolněně, ve tváři měl spokojený výraz. Gillbret vypadal, jako by chtěl propuknout v pláč; sesul se do pilotního křesla, jehož ochable visící závěsy dokreslovaly ponurost scény.

Biron, bílý jako křída, ruce sevřené v pěst, se obrátil k autarchovi. Artemisie visela očima nikoli na autarchovi, ale jen a jen na Bironovi.

Do ticha pilotní kabiny zazněl rádiový signál: tiché cinkání podobné jemným úderům na činel. Gillbret sebou trhl, napřímil se a prudce se otočil.

Autarch líně pronesl: "Obávám se, že mluvíme déle, než jsem měl v úmyslu. Řekl jsem Rizzettovi, aby pro mne přišel, nebudu-li do hodiny zpátky."

Na obrazovce se objevila Rizzettova prošedivělá hlava. Gillbret se obrátil na autarcha: "Chce s vámi mluvit." A uvolnil mu místo.

Autarch se zvedl z křesla a vstoupil do zorného pole kamery. "Jsem v pořádku, Rizzette."

Z druhé strany zaznělo zcela zřetelně: "Kdo tvoří posádku křižníku, pane?"

Biron se postavil vedle autarcha. "Jsem rančer z Widemosu," oznámil hrdě.

Rizzett se radostně usmál a energicky zasalutoval. "Vítejte, pane."

Autarch pravil: "Brzy se vrátím s mladou dámou. Připrav přiblížovací manévr, aby mohly být propojeny vzduchové uzávěry." A přerušil přenos.

Obrátil se na Birona. "Ujistil jsem své lidi, že na palubě tyrant-ského křižníku jsi ty, jinak by mě sem samotného nepustili. Tvůj otec se u nás těšil nesmírné popularitě."

"To je důvod, proč chcete využít mého jména?"

Autarch pokrčil rameny.

Biron pokračoval: "Nic víc, jen to jméno, nemůžete použít. Podotýkám, že poslední sdělení vašemu důstojníkovi bylo nesprávné."

"V jakém smyslu?"

- 116 -

"Artemisie z Hinriadů zůstává se mnou."

"I přesto, co jsem ti řekl?"

Biron ostře odpověděl: "Neřekl jste mi nic závažného. Učinil jste pouhé prohlášení, a já sotva mohu dát na vaše ničím nepodložená slova. Říkám to naprosto otevřeně, aniž se pokouším být taktní. Doufám, že mi rozumíte."

"Znáš Hinrika natolik dobře, že se ti moje sdělení zdá naprosto nepřijatelné?"

Biron váhal. Očividně jej tato poznámka zasáhla na pravém místě. Neodpověděl.

Artemisie se ozvala: "Já tvrdím, že to tak není. Máte nějaký důkaz?"

"Přímý důkaz samozřejmě nemám. Nebyl jsem přítomen na žádné z porad mezi vaším otcem a Tyranty. Mohu však předložit určitá známá fakta a nechat na vás, abyste dospěla k vlastnímu závěru. Rančer z Widemosu navštívil Hinrika poprvé před šesti měsíci, o tom jsem se už zmínil. Mohu jen dodat, že projevil až přílišné nadšení, ale zřejmě přecenil Hinrikovu diskretnost. V každém případě mluvil víc, než bylo zdrávo. Pan Gillbret to může potvrdit."

Gillbret neochotně přikývl. Obrátil se k Artemisii, která mu pohled oplátila očima tonoucima v slzách. "Je mi líto, Arto, ale je to tak. Říkal jsem ti to. Byl to Widemos, kdo mi řekl o autarchovi."

"Bylo štěstí, že pan Gillbret má tak velkou zálibu v odposlouchávání direktorových státních jednání," pokračoval

autarch. "Když jsme se poprvé setkali, nevědomky mne upozornil na nebezpečí odhalení. Pokusil jsem se zachránit, co se dalo, ale škoda se již stala.

Jak víme, byla to jediná neprozřetelnost, které se Widemos dopustil. Hinrik má nezáviděníhodnou pověst člověka, jemuž chybí odvaha a nezávislost. Tvého otce, Farrille, po půl roce uvěznili. Když k tomu nepřispěl Hinrik, otec této dívky, tak kdo?"

Biron zareagoval otázkou: "Vy jste otce nevaroval?"

"V zájmu naší věci neradi riskujeme, Farrille, ale varovali jsme ho. Potom už nikoho z nás nekontaktoval, ani nepřímo, ale stačil zničit všechny kompromitující materiály. Někteří z nás byli přesvědčeni, že by měl opustit sektor, nebo se alespoň ukrýt. Avšak odmítl.

- 117 -

Myslím, že chápu proč. Kdyby změnil způsob života, potvrdil by podezření, jež Tyranti pojali, a ohrozil by celé hnutí. Rozhodl se tedy riskovat pouze svůj život a neschovávat se. Tyranti čekali téměř půl roku na něco, co by ho prozradilo. Jsou trpěliví. A když se ničeho nedočkali, zatáhli síť, ale chytili pouze jeho."

"Je to lež!" vykřikla Artemisie. "Bohapustá lež! Je to vyhlášená historka bez kapky pravdy. Kdyby to byla pravda, sledovali by vás také. Vy sám byste byl ohrožen. Neseděl byste tady s úsměvem na tváři a neplýtval časem!"

"Má paní, já časem neplýtvám. Jen jsem se pokusil uvést na pravou míru, kdo byl zdrojem informací, a myslím, že jsem částečně uspěl. Tyranti si nyní určitě položí otázku, zda mají i nadále naslouchat muži, jehož dcera a bratranec jsou zrádci. Ale když mu i potom budou nadále důvěřovat, jsem připraven zmizet do Nebuly, kde mě sotva najdou.

Pravdivost mých slov, má paní, dosvědčí mé skutky."

Biron se zhluboka nadechl a pravil: "Považujeme tento rozhovor za skončený, Jonti. Dohodli jsme se, že vás doprovodíme a že vy nám zajistíte zásoby. A to stačí. Úvahy o tom, zda jste mluvil pravdu, nejsou nyní důležité. Za zločiny spáchané direktorem JAhodie nenese odpovědnost jeho dcera. Artemisie z Hinriadů tu zůstane se mnou -tedy za předpokladu, že souhlasí."

"A já souhlasím," řekla hrdě.

"To by stačilo," řekl Biron. "Myslím, že tím bylo řečeno vše. Jen tak na okraj - varuji vás. Jste ozbrojeni, ale já také.

Vaše loď jsou možná válečné, ale ta má je tyrantský křižník."

"Nebud' hloupý, Farrille. Moje úmysly jsou přátelské. Přeješ-li si, aby ta dívka zůstala s tebou, ať zůstane.

Předpokládám, že mohu počkat na spojení vzduchových uzávěrů."

Biron přikývl: "Tak dalece vám ještě věříme."

Linganská loď se přiblížila a nastavila ústí ohebného nástavce proti vzduchovému uzávěru křižníku. Loď se opatrně dotýkala, aby našly nejlepší spojení. Gillbret se věnoval rádiu. "Za dvě minuty se znovu pokusí o kontakt," oznámil. Už třikrát zapnuli magnetické pole, ale pokaždé se nástavce minuly.

- 118 -

"Dvě minuty," opakoval Biron a napjatě čekal. Vteřinová ručička dvakrát oběhla a magnetické pole se probudilo po čtvrté. Světla pohasla, když motory náhle odsály energii. Nástavce vzduchových uzávěrů se opět natáhly, na okamžik se nejdříve vznášely, pak s nehluchým ořesem, jehož vibrace byly cítit až v pilotní kabině, zapadly na své místo a zámky je automaticky zajistily. Vzniklo vzduchotěsné spojení.

Biron si otřel hřbetem ruky čelo, napětí z něj opadlo. "A je to," oddechl si.

Autarch zvedl svůj skafandr. Na zemi zůstala vlhká skvrna. "Díky," řekl. "Jeden z mých důstojníků za chvíli přijde dohodnout podrobnosti. Rozmyslete si, co budete potřebovat." A odešel.

Biron požádal Gillbreta: "Zastupte mne na chvíli, než přijde Jon-tiho důstojník, prosím vás. Až bude chtít vstoupit, není potřeba udělat nic jiného, než otočit tímhle vypínačem."

Obrátil se a vykročil z pilotní kabiny. V této chvíli potřeboval čas pouze pro sebe. Čas na přemýšlení.

Za sebou uslyšel spěšné kroky a měkký hlas. Zastavil se. "Biro-ne," řekla Artemisie, "chtěla bych s tebou mluvit."

Otočil se k ní. "Arto, nemohlo by to být později?"

Naléhavě k němu vzhledla. "Ne, teď."

Pohnula rukama, jako by jej chtěla obejmout, ale nebyla si jista, jak to přijme. Dodala: "Nevěříš přece tomu, co řekl autarch o mém otci, že ne?"

"Nemá to hlavu ani patu," odpověděl.

"Birone," začala, ale zmlkla. Bylo těžké to vyslovit. Pokusila se znovu: "Birone, vím, že to, co se mezi námi stalo, se stalo proto, že jsme byli sami a v nebezpečí, ale..." Opět zmlkla.

"Jestli chceš říct, že jsi z Hinriadů, nemusíš. Já to přece vím. Nemusíš ke mně cítit žádné závazky."

"Ne. To ne." Chytila ho za paži a přitiskla se tváří k jeho tvrdému rameni. Mluvila rychle: "O to vůbec nejde. To nemá s Hinriady a Widemosy nic společného. Já... já tě miluji, Birone."

Jejich pohledy se střetly.

"Myslím, že mě také miluješ. Asi bys to přiznal, kdybys mohl zapomenout na to, že jsem z Hinriadů. Možná, že to teď přiznáš, když jsem to řekla jako první. Tvrdils autarchovi, že mě z otcových skutků

- 119 -

nebudeš obviňovat. Ted' zapomeň také na moje společenské postavení."

Objala ho rukama kolem krku. Cítil na sobě její poddajná ňadra a teplo jejího dechu. Pomalu zvedl ruce a něžněji chytil za předloktí. Stejně něžně si její ruce sundal z ramen a zvolna od ní odstoupil. Pronesl: "Nejsem s Hinriady dosud

vyrovnán, má paní." Strnula úžasem. "Ale vždyť jsi řekl autarchovi, že..." Odvrátil zrak. "Je mi to líto, Arto. Neříd' se tím, co jsem řekl autarchovi."

Chtělo se jí vykřiknout, že nic z toho není pravda, že její otec to neudělal a že v žádném případě...

Biron se však obrátil směrem k pilotní kabině a nechal ji tam stát s očima plnými bolesti a studu.

- 120 -

15. SKOK

Když Biron vstoupil do pilotní kabiny, Tedor Rizzett se otočil. Měl už hodně prosedivělé vlasy, ale sršel energií a jeho široká, červe-nolící tvář se smála.

Jedním rázným krokem se přenesl přes vzdálenost, která je dělila, a srdečně uchopil Bironovu ruku.

"U všech hvězd!" neudržel se. "Ani mi nemusíte říkat, že jste rančerrův syn. Jste celý starý rančer!"

"Přál bych si, aby tomu tak bylo," řekl vážně Biron.

Rizzettův úsměv zmizel. "Všichni by si to přáli, každý z nás. Mimochodem, jmenuji se Tedor Rizzett. Jsem plukovník pravidelné Linganské armády, ale v naší velké hře tituly nepoužíváme." Zatvářil se vážně. "To mi něco připomnělo... Nemáme pány ani paní. Dokonce ani rančeři na Liganu nejsou. Doufám, že vás neurazím, když někdy na váš titul zapomenu."

Biron pokrčil rameny. "Jak jste řekl - žádné tituly. Ale co ten traj-ler? Rozuměl jsem tomu tak, že s vámi mám domluvit podrobnosti."

Podíval se po ostatních. Gillbret seděl v křesle před obrazovkou teleskopu a tiše naslouchal. Artemisie, zády k Bironovi, tkala svými štíhlými, bílými prsty na fotokontaktech počítače abstraktní vzor...

Rizzettův hlas ho vrátil do skutečnosti.

Lingaňan si důkladně prohlížel kabinu. "Poprvé vidím tyrantské plavidlo zevnitř. Nouzový vzduchový uzávěr je na zádi, předpokládám, a trysky motorů jsou rozmístěny okolo střední části?"

"Správně."

"Nebudou tedy žádné problémy. Některé starší typy měly trysky na zádi, takže byly s připojením trajlerů určité problémy; také se tím ztížilo manévrování v atmosféře."

"Kolik času to zabere, Rizzette?"

"Podle toho, jak velký trajler chcete."

"Jak velký můžeme dostat?"

"Když tomu poželhal autarch, tak zřejmě ten nejlepší. Mohu pro vás sehnat trajler, který je vlastně malou kosmickou lodí. Bude mít i pomocné motory."

- 121 -

"Jak velké má obytné prostory?"

"Určitě bude spokojena i slečna z Hinriadů. Bude to nepoměrně lepší než tady..." náhle se odmlčel.

Při vyslovení svého jména se Artemisie zvolna a chladně vzdálila z pilotní kabiny. Biron ji sledoval pohledem.

Rizzett pokračoval: "Neměl jsem asi říkat slečna, že?"

"Nic se nestalo. Nevšímejte si toho. O čem jsme mluvili?"

"O zařízení trajlerů. Co říkáte na dvě velké kabiny se společnou sprchou? Pochopitelně bude mít veškeré příslušné sanitární zařízení. Slečna se tam bude cítit dobře."

"Potřebujeme pitnou vodu a potraviny."

"Samozřejmě. Nádrž pojme zásobu vody na dva měsíce; méně, pokud si budete přát na palubě bazén. Potraviny budou mrazené. Teď nejspíš jíte tyrantské koncentráty, že?"

Biron přikývl a Rizzett se zašklebil: "Chutná to jako piliny - co dál?"

"Několikrát šaty pro slečnu," odpověděl Biron.

"Ale ano, to se dá zařídit." Rizzett se zamračil a poškrábal si jizvu na čele. "Nejlepší bude, když si je půjde sama vybrat."

"Slečna nikam nepůjde. Dodáme všechny potřebné míry a vy nám zas dodáte oblečení, nic výstředního, prostě podle současného módního trendu."

Rizzett se krátce zasmál a potřásl hlavou. "Nebude se jí to líbit, rančere. Co si žena sama nevybere, sejí nezamlouvá, i kdyby to byly tytéž věci, které by si vzala, kdyby mohla. Věřte zkušenému."

Biron odpověděl: "Určitě máte pravdu, Rizzette, ale uděláme to podle mého."

"Dobře, ale varoval jsem vás. Ostatně, přit se s ní budete vy. Co dál?"

"Ještě nějaké maličkosti: kosmetiku, parfémy.... jednoduše věci, které ženy potřebují. Raději začneme, abychom všechno stihli."

Nyní mlčky odešel Gillbret. Biron ho sledoval pohledem a cítil, jak se mu napínají svaly. Ti Hinriadové! Ale nemohl s tím nic dělat. Byli to prostě Hinriadové a tečka. Gillbret byl jedním, ona druhým.

Nahlas rychle řekl: "A samozřejmě kvalitní obleky pro pana Hinriada. A také nějaké šaty pro mě, ale to není tak důležité."

- 122 -

"Rozumím. Mohu použít rádio? Zůstanu na lodi, dokud nebudou úpravy dokončeny."

Když Rizzett vydal potřebné příkazy, řekl Bironovi: "Pořád si nemohu zvyknout, že vás tady vidím živého a zdravého. Jste úplně jako starý rančer. Váš otec o vás často mluvil. Studoval jste na Zemi, že?"

"Před týdnem bych promoval."

Rizzett se zatvářil nešťastně. "Způsob, jakým jste se dostal na Rhodii, nám nesmíte mít za zlé. Ani nám se to nelíbilo, totiž... Chci říct - a to je pouze mezi námi - že některým z nás se to nelíbilo. Aut-arch s námi nic nekonzultoval. Přirozeně, ani nemohl. Upřímně řečeno, z jeho strany to bylo riziko. Někteří z nás, ale raději nebudu jmenovat, dokonce chtěli zastavit loď, na níž jste cestoval, a dostat vás ven. Nejspíš by to dopadlo špatně. Možná by to bylo to nejhorší, co by se dalo udělat, ale mohli jsme to aspoň zkusit. Naštěstí nejnovější vývoj situace potvrdil, že autarchovo rozhodnutí bylo správné."

"Závidím vám, že mu dokážete tak bezvýhradně důvěřovat."

"Známe ho. Má na to." A zaťukal si ukazováčkem na čelo. "Nikdo přesně neví, odkud bere informace a čím se řídí, ale vždycky se rozhodne správně. Dosud pokaždé, na rozdíl od jiných, Tyranty přelstil."

"A co můj otec?"

"Smůla, že ho Tyranti odhalili. Jenže starý rančer byl jiný. Jeho způsob myšlení byl přímý. Nikdy by nepřipustil podvod. Jako by ani neviděl, že lidé kolem něho jsou různí. Jenže to se nám na něm líbilo - že nedělal mezi lidmi rozdíl. Mám sice hodnost plukovníka, ale jsem obyčejný člověk, Farrille. Můj otec byl zámečník. Vašemu otci to nevadilo. I když potkal topenářského učně, ztratil s ním pár laskavých slov, takže se ten kluk hned cítil jako vrchní šéf topenářů. Ke každému se choval jako táta."

Ale když jste zasluhoval pokárat, pokáral vás, avšak vždy naprosto spravedlivě. A tím to také skončilo, nepřipomínal člověku jeho staré hříchy. Takový byl starý rančer."

Autarch je jiný. Prostě mozek. Nikdo se mu nevyrovná. Nemá sice smysl pro humor a nemohu s ním mluvit tak, jako třeba teď s vámi, naprosto uvolněně. Při rozhovoru s autarchem musí člověk vyjádřit

- 123 -

naprosto přesně, oč jde, bez zbytečných slov. A hlavně spisovně, jinak ho obviní z barbarství. Autarch je prostě autarch."

Biron řekl: "Co se autarchovy inteligence týče, plně s vámi souhlasím. Víte o tom, že vydedukoval moji přítomnost na této lodi dřív, než na ni vstoupil?"

"Opravdu? Vidíte, to je přesně to, co jsem měl na mysli. Rozhodl se vstoupit na tyrantský křižník sám, přestože nám to připadalo jako zaručená sebevražda. Vůbec se nám to nelíbilo. Ale předpokládali jsme, že dobře ví, co dělá. Mohl nám říct, že jste na palubě, musel přece vědět, jaká je to senzační zpráva, že rančérův syn utekl. Ale to je pro něho typické. Neřekl nic."

Artemisie nepohodlně seděla na jednom ze spodních kavalců v malé kabině. Dlaněmi si bezmyšlenkovitě uhlazovala šaty. Připadala si prázdná, špinavá a velmi, velmi unavená.

Znechucovalo ji to věčné otírání rukou a obličje vlhkými kapesníčky. Popuzovalo ji, že už týden má na sobě tytéž šaty, a děsily ji její mastné a neupravené vlasy.

A pak najednou málem vyskočila, připravena rychle se otočit. Nechtěla ho vidět; nechtěla se na něho ani podívat.

Byl to však jen Gillbret. "Ach, strýčku Gille..."

Gillbret si sedl naproti ní. Chvilí se tvářil starostlivě, ale pak se usmál. "Myslím si, že týden na této lodi nebyl moc zábavný. Doufám jsem, že aspoň ty mě povzbudíš."

"Strýčku Gille, prosím, nechod' na mne s psychologií. Chceš-li, abych cítila nějakou zodpovědnost i za tebe, tak na to už nemám žádnou sílu. Potřebuji se odreagovat, potřebuji něco rozbít...!"

"Jestliže se ti tím uleví... Vidím, že ses s Bironem nepohodla. Kvůli čemu?"

"Nechce se mi o tom mluvit. Nech mě, prosím, na pokoji." A pak, po krátké odmlce, dodala: "Myslí si, že otec udělal to, z čeho ho autarch obvinil. Nenávídím ho."

"Svého otce?"

"Ne! Toho svalnatého hlupáka! Toho nafoukaného adolescenta! Toho falešného darebáka!"

- 124 -

"Ehm - tedy Birona? Dobrá, nenávídíš ho. Jenže mezi nenávistí a tím, co mé staromládenecké mysli připadá jako láska, není žádný rozdíl."

"Strýčku Gille," ozvala se, "mohl to skutečně udělat?"

"Biron? A co?"

"Otec. Mohl otec udat rančera z Widemosu?"

Gillbret se zatvářil ustaraně a smutně. "Nevím." Kradmo na ni pohlédl. "Ale Birona Tyrantům udal."

"Protože věděl, že je to léčka," řekla rozhodně. "A to přece byla. Nastražil ji ten hrozný autarch, sám to řekl. Tyranti věděli, že Malaine je ve skutečnosti Biron Farrill, a poslali ho schválně za otcem. Otec nemohl nic jiného udělat, to musí být každému jasné."

"Ale vzpomeň si, má drahá, jak tě přesvědčoval, abys vstoupila do toho nepřitažlivého manželského svazku se starým Pohangem -"

"S tím smrdutým trpaslíkem!" rozhořčila se Artemisie.

"Vidíš, vidíš. A když mohl Hinrik udělat něco takového vlastní dceři..."

Chabě namítla: "Neměl na vybranou."

"Omlouváš všechny jeho skutky slovy, že to udělat musel. A rančera udat nemusel?"

"Jsem si jista, že to neudělal. Neznáš otce tak jako já. Tyranty nenávídí. Ano, nenávídí je, vím to. Nesnížil by se k tomu, aby jim pomohl. Přiznávám, že se jich bojí a neodváží se jim otevřeně postavit, ale kdykoli nemusí, nepomůže jim."

"Jak můžeš vědět, kdy může a kdy nemusí?"

Zavrtěla tak prudce hlavou, až jí vlasy zakryly usazené oči. Gillbret chvíli čekal, pak bezmocně rozhodil rukama a odešel. Trajler byl s Nelítostným spojen úzkou nálevkovitou chodbou, která ústila do nouzového vzduchového uzávěru v zadní části lodi. Byl několikrát větší než tyrantské plavidlo, takže výsledný celek působil poněkud neforemně až směšně.

Při poslední inspekci se autarch připojil k Bironovi. Zeptal se: "Zdá se ti, že něco schází?"

Biron odvětil: "Ne, díky. Myslím, že máme veškeré pohodlí."

- 125 -

"To jsem rád. Mimochodem, Rizzett mi řekl, že se Artemisie pravděpodobně necítí zcela zdráva. Jestliže potřebuje lékaře, bylo by snad rozumné poslat jí na palubu mé jachty."

"Je docela v pořádku," odpověděl odměřeně Biron.

"Když to říkáš... Budete připraveni k odletu během dvanácti hodin?"

"I za dvě hodiny, když si to budete přát."

Biron sklonil hlavu a vstoupil nízkou spojovací chodbou do Nelítostného.

Neutrálním tónem pronesl: "Máš v trajleru svůj pokoj, Artemisie. Nebudu tě obtěžovat. Většinou budu tady."

Chladně odpověděla: "Mě neobtěžujete, rančere. Je mi jedno, kde budete."

A pak lodě odstartovaly a jediným skokem se dostaly na pokraj Nebuly, kde několik hodin čekaly, než byly na autarchově korábu dokončeny potřebné výpočty. Uvnitř temné mlhoviny poletí téměř naslepo.

Biron hleděl na obrazovku. Nic nebylo vidět! Celou polovinu oblohy pohltila tma, v níž nezářila ani jiskérka světla. Náhle si uvědomil, jak hřejivě přátelské a nádherné jsou hvězdy vyplňující vesmír.

"Je to jako skočit do díry," zabručel ke Gillbretovi.

A pak skočili - přímo do Nebuly.

Téměř ve stejnou dobu Simok Aratap, komisař Velkého khana, stál na můstku vlajkové lodi v čele flotily deseti ozbrojených křižníků a naslouchal svému navigátorovi. Řekl stroze:

"Nevadí. V každém případě letíme za nimi."

Jeden světelný rok od místa, kde Nelítostný vstoupil do Nebuly, učinily tyrantské lodě totéž.

- 126 -

16. HONICI PSI

Simok Aratap se v uniformě necítil nijak zvlášť pohodlně. Ty-rantské stejnokroje byly zhotoveny z hrubého přírodního materiálu a navíc měly natolik účelný střih, že málokomu dobře padly. Ale voják si na něco takového nemůže stěžovat. Uniforma patřila k tyrantské vojenské tradici stejně jako nepohodlí, které utužovalo disciplínu.

Ale přesto se Aratap ozval: "Ten děsný límec je tak těsný!" Major Andros, jehož límec byl stejně těsný, kterého však - pokud paměť sahala - nikdo nikdy neviděl oblečeného jinak než v uniformě, pravil odměřeně: "Jsme sami, pane, můžete si ho rozepnout. Ale před důstojníky a mužstvem vás žádám o předpisové ustrojení."

Aratap hlasitě vzdychl. To byla další změna, kterou si vynutila polovojenská podstata výpravy. Nejenže byl navlečen do uniformy, kterou nesnášel, ale především musel dopřát sluchu svému vojenskému pobočníkovi, kterého rovněž nesnášel, a to ještě dřív, než opustili Rhodii.

Andros mu to tehdy dal nepokrytě najevo; řekl: "Komisaři, budeme potřebovat deset lodí."

Aratap otráveně vzhlédl. Byl připraven pronásledovat mladého Widemose jedinou lodí. Odstrčil pouzdra se zprávami pro khanův Koloniální úřad, které měly být odeslány v případě, že se nevrátí z výpravy, a mírně se zeptal: "Deset lodí, majore? Slyšel jsem dobře?"

"Ano, pane. Méně by nestačilo."

"Proč ne?"

"Je nutno zajistit dostatečnou bezpečnost. Farrill má někam naměřeno. Tvrdíte přece, že existuje rozsáhlé spiknutí. Zapadá nám to do sebe. Proto musíme být dobře připraveni, i když jsme stávající situaci schopni zvládnout jedinou lodí."

"Deset lodí... Nebo sto? Kde je limit této vaší takzvané bezpečnosti, majore?"

"V případě vojenských akcí leží odpovědnost na mně. Navrhuji deset, pane."

Aratap zvedl obočí a jeho kontaktní čočky se nepřírozeně zaleskly. Major začínal velet. Běžně rozhodovali chánovi civilní úředníci,

- 127 -

ale při této akci se nedala armáda obejít. Opatrně řekl: "Budu o tom uvažovat."

"Děkuji vám. Upozorňuji vás, pane, že svůj návrh předkládám pouze jako doporučení, které máte právo neakceptovat."

Major ostře cvakl podpatky, ale Aratap věděl, že tato vojenská pocta je vůči jeho osobě pouhým prázdným gestem. "V tom případě však okamžitě podám demisi -"

Nyní bylo na Aratapovi, aby zachránil, co mohl. "Pokud jde o vojenská rozhodnutí, majore, nehodlám vás omezovat ani v nejmenším. Zajímalo by mě jen, budete-li mít i vy stejný přístup k mým rozhodnutím ve věcech čistě politických."

"Která politická rozhodnutí máte na mysli, pane?"

"Je tu problém s Hinrikem. Včera jste nesouhlasil s mým návrhem, aby letěl s námi."

Major suše odvětil: "Nepovažuji to za nutné. Během vojenské akce by přítomnost cizince nepůsobila dobře na morálku mužstva."

Aratap si tiše, sotva slyšitelně povzdechl. Andros byl svým způsobem schopný voják. Nemá význam projevovat netrpělivost.

"Opakuji, souhlasím s vámi, majore. Pouze vás žádám, abyste zvážil politický aspekt situace. Jak víte, vykonání rozsudku nad rančerem z Widemosu bylo politicky poněkud nepříjemné. Zbytečně vyvolalo rozruch ve všech Královstvích. I když ta poprava byla nutná, není žádoucí, aby smrt jeho syna byla opět připisována na náš účet. Zkuste se na to dívat takhle, majore: Kdekdo na JAhodii ví, že mladý Widemos unesl dceru jejich direktora. Mimochodem, ta dívka je nejoblíbenějším členem dynastie Hinriadů. Proto je víceméně nutné, aby direktor Hinrik V., její otec, vedl trestnou výpravu. Rozumíte, majore?"

Tento dramatický tah zalahodí rhodijskému patriotismu. Direktor nás přirozeně požádá o pomoc a my mu ji laskavě poskytneme, ale to nebude to nejdůležitější. Zařídím, aby se o této výpravě všeobecně hovořilo jako o rhodijské. Neškarďte se, majore, hned vám to vysvětlím.

Dojde-li totiž k odhalení spiknutí, bude to rhodijské odhalení. Bude-li na základě tohoto odhalení popraven mladý Widemos, pak to bude v očích všech Království poprava rhodijská - už chápete?"

- 128 -

Major odpověděl: "Povolení, aby rhodijské plavidlo doprovázelo tyrantskou vojenskou výpravu, vytvoří nevhodný precedens. Nemluvě o tom, že nám bude překážet v boji, čímž tento problém nabývá vojenského charakteru -"

"Drahý majore, neřekl jsem, že Hinrik bude velet vlastní lodi. Znáte ho ostatně dost dobře, abyste věděl, že toho ani není schopen. Bude s námi, tudíž pod dohledem. Žádná rhodijská posádka. Jen on, nikdo jiný."

"V tom případě odvolávám svou námitku, pane," pravil major nabubře.

Po větší část týdne se tyrantská flotila držela ve vzdálenosti dvou světelných let od Linganu. Situace na velitelském můstku vlajkové lodi byla čím dál napjatější.

"Autarch z Linganu," tvrdil major Andros, který prosazoval okamžité přistání, vylovení a dobytí, "vyvinul značné úsilí, abychom se domnívali, že je přítelem khana, však víte, ale já lidem, kteří často cestují do ciziny, nevěřím. Ziskávají tam totiž znepokojivé názory. Je více než divné, že mladý Widemos letěl rovnou za ním. Je to krajně podezřelé."

"Autarch se nikdy nepokoušel utajit ani svoje cesty, ani svůj návrat, majore. A my nevíme, zda se chce mladý Widemos setkat právě s ním. Zůstává na oběžné dráze. Proč nepřistane?"

"Proč parkuje na oběžné dráze? Ptejme se, co dělá, a ne co nedělá, pane."

"Chcete slyšet, majore, jak to zapadá do naší skládky?"

"Rád si to poslechnu, pane."

Aratap si zastrčil prst za límec a marně se jej snažil roztáhnout. Pokračoval: "Mladý Widemos čeká, proto můžeme předpokládat, majore, že čeká na něco nebo na někoho. Bylo by bláhové myslet si -když letěl přímo na Lingan tak rychle, vlastně jedním skokem - že se nemůže rozhodnout. Proto tvrdím, že očekává nějaké další spiklence, kteří se k němu mají připojit. Teprve pak bude pokračovat v cestě. Skutečnost, že nepřistál, naznačuje, že to nepovažuje za bezpečné. Zdá se, že Lingan všeobecně a zejména autarch není zapleten do spik-

- 129 -

nutí, i když někteří Lingaňané pravděpodobně ano."

"Nevěřím, že očividné řešení je vždycky to správné, pane." "Drahý majore, to není pouhé očividné řešení, ale naprosto logická úvaha, která nám bezchybně zapadá do skládky."

"Možná. Ale přesto, pane, nedoručí-li během příštích čtyřiačtyřiceti hodin ke změně situace, nezbude mi, než nařídít postup na Lingan."

Aratap se zamračil na dveře, kterými major odešel. Obtěžovalo ho, že musí současně kontrolovat vzpurné poddané i krátkozraké dobyvatele. Dvacet čtyři hodin. Něco se musí stát. Jinak bude nucen najít způsob, jak zastavit Androse. U dveří zadrmčel zvonek. Určitě se nevrací major. Aratap podrážděně zvedl hlavu. Ve dveřích se objevila nahrbená postava Hinrika z JAhodie, za ním obrys vojáka, který ho na lodi doprovázel jako stín. Teoreticky měl Hinrik úplnou svobodu pohybu a pravděpodobně si to i myslel. Strážného, který mu byl stále v patách, si vůbec nevšímal. Hinrik se neurčitě usmál. "Nevyrušuji, komisaři?"

"Ale vůbec ne, sedněte si, direktore," řekl Aratap a zůstal stát.

"Chci něco důležitého projednat." Hinrik se odmlčel. Jeho původní odhodlání jakoby se vytratilo. Zcela jiným tónem dodal: "To je ale krásná a obrovská loď! Taje vaše?"

Aratap se křečovitě usmál. "Ano. Díky, direktore."

Devět doprovodných lodí mělo typicky malé rozměry, ale vlajková loď, na níž se nacházeli, byla zvětšeným modelem odvozeným od elegantních rhodijských korábů. V poslední době bylo stále více těchto lodí zařazováno do tyrantského válečného loďstva, což signalizovalo úpadek tvrdého vojenského drilu dobyvatelů. Bojovou jednotkou stále zůstal malý, nejvýše třímístný křižník, ale generalita předkládala khanovi čím dál pádnější důvody, proč potřebuje velké koráby.

Některým vojákům ze staré gardy připadalo takové pohodlí změkčilé, avšak Aratapa to netrápilo. On sám to naopak považoval za civilizovanější. Nakonec - snad za několik staletí - se může stát, že Tyranti splynou s obyvatelstvem dobytých transnebulárních království, a třeba to tak bude dobře. Tento názor přirozeně nikdy nevyslovil nahlas.

- 130 -

"Přišel jsem vám něco říct," vysoukal ze sebe Hinrik. Chvilí zmateně otálel, než pokračoval: "Poslal jsem dnes svému lidu depeši, ve které se říká, že se jejich direktor těší dobrému zdraví a že jeho dcera bude brzy v bezpečí, jakmile bude

nebezpečný zločinec dopaden."

"Výborně," pravil Aratap. Nebyla to pro něj žádná novinka, protože autorem té zprávy byl on, ale nedalo se vyloučit, že Hinrik přesvědčil sám sebe, zeji skutečně napsal a že se snad dokonce domnívá, že stojí v čele této výpravy. Aratap pocítil záchvěv lítosti. Osobnost tohoto muže se viditelně rozpadala.

"Věřím, že rhodijský lid tento drzý útok záškodníků a kriminálních živlů na můj palác rozhořčil a že ho patřičně odsoudil. Myslím si, že poté, co jsem podnikl tak rychlou odvetnou akci, budou poddaní svého direktora jaksepatří obdivovat a milovat, nemám pravdu, komisaři?" Vypadal, že ho naplnilo něco jako hrdý triumf. "Ve všech Královstvích pochopí, že s Hinriady se musí ještě počítat."

"Myslím, že ano," odvětil Aratap.

"Jsme už nepříteli na dosah?"

"Ne, direktore, nepřítel zůstává, kde byl - kousek od Liganu."

"Abych nezapomněl, co jsem vám přišel říct." Rozčilil se a vzrušeně začal chrlit: "Je to velmi důležité, komisaři. Zjistil jsem, že na palubě jsou zrádci. Musíme rychle něco podniknout. Chystá se zrada..." zašeptal.

Aratap pocítil netrpělivost. Měl by toho ubohého chudáka upokojit, ale to znamenalo ztrácet čas. Bude-li takto pokračovat, zblázní se a nebude použitelný ani jako loutka. A to by byla škoda.

"Žádná zrada se nechystá, direktore. Mužstvo je spolehlivé a věrné. Někdo vás navedl na falešnou stopu. Jste unaven."

"Ne, ne." Hinrik odstrčil Aratapovu ruku, která mu na chvíli spočinula na rameni. "Kde jsme teď?"

"Přece na lodi."

"A kde je loď?"

"Ve vesmíru."

"Díval jsem se na obrazovku. Nablízku není žádná hvězda. Víte to?"

"Samozřejmě."

"Ligan není nikde poblíž - víte to?"

- 131 -

"Je dva světelné roky odtud."

"Ach ne, ach ne! Komisaři, neposlouchá nás někdo? Jste si jist?" Nahnul se blíž, až se ústy málem dotýkal Aratapova ucha. "Jak to víme, zeje nepřítel blízko Liganu? Ta planeta je příliš daleko. Dostáváme falešné informace, a to znamená zradu."

Ten chlap je možná blázen, ale řekl cosi rozumného. Nahlas poznamenal: "Tohle jsou otázky pro techniky, direktore, a ne pro lidi mého postavení. Ani já to nevím."

"Jako velitel výpravy to vědět chci. Jsem přece velitel, či ne?" Opatrně se rozhlédl. "Vlastně mám takový pocit, že major Andros nevykonává správně mé příkazy. Dá se mu věřit? Ovšem, dávám mu příkazy jen velmi zřídka. Vypadalo by divně, kdybych poroučel ty-rantskému důstojníkovi. Jenže musím najít svoji dceru. Jmenuje se Artemisie. Odvedli mi ji, a proto je stíhám s obrovskou flotilou, abych ji dostal zpátky. Pochopte - musím to vědět. Chci říct, že musím vědět, zda je nepřítel opravdu u Liganu. Moje dcera tam bude také. Znáte moji dceru? Jmenuje se Artemisie."

Prosebně vzhlédl na tyrantského komisaře. Pak si zakryl rukou oči a zamumlal něco, co znělo jako: "Promiňte..."

Aratap cítil, jak se mu sevřely čelisti. Téměř zaponněl, že před ním stojí zoufalý otec a že i direktor Rhodie může mít otcovské city. Nemohl ho nechat trpět.

Začal vlídně: "Pokusím se to vysvětlit. Víte, že existuje přístroj, který se jmenuje gravitometr, jenž vyhledá tělesa v kosmickém prostoru."

"Ano, ano."

"Ta věc je citlivá na přítomnost gravitace. Chápete, co říkám?"

"Ale ano." Hinrik si nervózně zammul ruce. "Všechno má svoji gravitaci."

"Gravitometr nám ukáže, je-li nablízku loď, ale ta musí být v rozumné vzdálenosti od planety nebo hvězdy, aby přístroj nezaznamenal gravitaci jiných těles."

"Která mají přitažlivost mnohem větší -jako třeba Ligan?"

"Správně," zarazil se Aratap, ale Hinrik se zatvářil potěšené jako malé dítě.

"No tak dobře. My, Tyranti, máme ovšem další přístroj. Je to vy-

- 132 -

sílač, který vyzařuje do hyperprostoru specifický typ zakřivení textury prostoru, jež není elektromagnetického charakteru. Jinak řečeno, není to nic takového jako obyčejné nebo subéterické rádio. Chápete?"

Hinrik neodpověděl. Vypadal zmateně.

Aratap rychle pokračoval: "Je to prostě jiné, ale to není podstatné. Podle tohoto záření můžeme najít jakoukoli tyrantskou loď, která má tento vysílač na palubě, i když je třeba na půl cesty Galaxií nebo na druhé straně hvězdy."

Hinrik vážně přikývl.

"Kdyby mladý Widemos utekl v jiné lodi, bylo by velmi obtížné jej lokalizovat. Ale protože ukradl tyrantský křižník, víme vždycky přesně, kde je, aniž to tuší. Proto máme jistotu, že je blízko Liganu. Nemůže se nám ztratit, takže určitě vaši dceru zachráníme."

Hinrik se spokojeně usmál. "To je přímo dokonalé. Gratuluji, komisaři! Velmi chytré zařízení."

Aratap si nedělal iluze, že Hinrik všemu, co mu právě vysvětlil, porozuměl, ale na tom nezáleželo. Snad alespoň pochopil, že jeho dcera bude zachráněna díky tyrantské vědě.

Sám pro sebe si říkal, že udělal vše, co bylo nutné, aby se Hinrik nezhroutil. Doufal, že návratem dcery se jeho stav zase zlepší.

Opět se ozval zvonek. Tentokrát to byl major Andros. Na Hinri-kově tváři se objevil výraz štvaného zvířete a jeho ruka ztuhla na opěradle křesla. Vstal a ihned spustil: "Majore Androsi..."

Ale důstojník, aniž na direktora byt' jen pohlédl, již hovořil k Aratapovi: "Nelítostný změnil polohu, pane."

"Určitě však nepřistál na Linganu," usoudil komisař bystře.

"Provedli skok," pravil major. "Vzdálili se od Linganu značně daleko."

"Zřejmě je doprovázela další loď."

"Snad i více lodí. Jak dobře víte, můžeme sledovat pouze náš křižník."

"V každém případě letíme za nimi."

"Už jsem vydal příslušné příkazy. Jen bych chtěl podotknout, pane, že skok zanesl Nelítostného na okraj Koňské hlavy."

"Cože?"

"V té oblasti se však nevyskytuje žádný větší planetární systém."

- 133 -

Z toho vyplývá pouze jeden logický závěr."

Aratap si olízl rty a spěšně zamířil na velitelský můstek, major ho následoval.

Hinrik zůstal sám v prázdné místnosti a asi minutu upíral pohled na dveře. Pak pokrčil rameny a znovu usedl do křesla. Jeho tvář byla prázdná. Dlouho tam jen tak prostě seděl.

Navigátor oznámil: "Překontrolovali jsme prostorové koordináty Nelítostného. Rozhodně jsou uprostřed Nebuly."

"To nevadí," odvětil Aratap. "Letíme za nimi."

Otočil se k majoru Androsovi. "Konečně jsme se dočkali, což je nyní zcela patrné. Kde jinde než v samotné Nebule by mohl být hlavní stan konspirace? Kde jinde jsou lokalizátory zbytečné? Velice půvabná skládanka."

A tak vstoupila flotila tyrantských křižníků do Nebuly.

Aratap už podvacáté mechanicky pohlédl na obrazovku, i když zbytečně, protože zůstávala černá. Ani jedna hvězda v dohledu.

Andros se divil: "Je to už třetí zastávka uprchlíků bez přistání. Nerozumím tomu. Co mají za luhe? Vždy se zastaví na několik dní. Dosud nepřistáli."

"Může jim to tak dlouho trvat proto," usoudil Aratap, "že počítají další skok. Viditelnost je nulová."

"Opravdu si to myslíte, pane?"

"Jejich skoky jsou příliš dokonalé. Pokaždé skončí vedle nějaké hvězdy. Jen podle údajů gravitometru by to nedokázali. Musí znát polohu hvězd dopředu."

"Kdy konečně přistanou?"

"Domnívám se," odpověděl Aratap, "že hledají tu správnou planetu. Možná ani sami neznají polohu centra spiknutí."

Nebo ne zcela přesnou polohu." Usmál se. "Stačí, když je budeme sledovat."

Navigátor srazil podpatky. "Pane!"

- 134 -

Aratap vzhlédl. "Ano?"

"Nepřítel přistál na planetě."

Aratap zazvonil na majora.

"Androsi," zvolal Aratap, jakmile důstojník vstoupil, "víte už o tom?"

"Ano. Nařídil jsem sestup a sledování."

"Počkat! To může být předčasné. Stejně jako tehdy, když jste chtěl napadnout Lingan. Myslím si, že by tam měla letět pouze tato loď. A bez vás, majore."

"Váš důvod, pane?"

"V případě, že budeme potřebovat posily, budete k dispozici v čele svých křižníků. Je-li však to centrum povstalců silnější, než se domníváme, usoudí, že k nim jen náhodně zabloudila nějaká loď. Podám vám zprávu a vy neprodleně odletíte zpět na Tyrant"

"Proč na Tyrant, pane?"

"Abyste sem mohl přivést celé loďstvo, majore."

Andros se zamyslel. "Souhlasím. Tato loď stejně není vhodná. Je příliš velká."

Klouzali po spirále dolů a planeta pomalu zaplňovala obrazovku.

"Povrch vypadá dost pustě, pane," ozval se navigátor.

"Určil jste přesnou polohu Nelítostného?"

"Ano, pane."

"Přistáňte co nejbliž, aniž nás uvidí."

Právě vstupovali do atmosféry. Jak se řítily po rozhraní planetárního dne a noci, obloha se zabarvovala jasným nachem. Aratap pozoroval blížící se povrch planety. Dlouhý hon byl téměř u konce.

- 135 -

17. ZAJÍCI

Pátrání po neznámých planetách může připadat vzrušující jen nezkušeným začátečníkům, kteří nikdy nebyli v kosmu.

Pro starého astronauta je to však celkem nudná a nezajímavá práce.

Lokalizovat hvězdu, která není ničím jiným než obrovskou žhnoucí koulí vodíku lepícího se na helium, je snadné, protože o sobě dá vědět sama. I v černi Nebuly je to pouze otázka vzdálenosti. Vzdalte se od slunce pět miliard mil - a pořád na sebe bude upozorňovat.

Standardní planeta je však něco jiného. Jde o relativně zanedbatelný objem hmoty svítící pouze odraženým světlem.

Loď může proletět sluneční soustavou stotisíckrát všemi možnými směry, aniž by se k nějaké planetě přiblížila natolik, aby se dalo zjistit, co je vlastně zač.

Na všechno se musí jít systematicky. Při hledání oběžnic neznámého slunce zaujme loď polohu ve vzdálenosti desettisíckrát větší, než je průměr mateřské hvězdy, neboť z galaktických statistik vyplývá, že ani v jednom z padesáti tisíc případů není planeta od svého slunce dál. Kromě toho, obyvatelná planeta nemůže být nikdy vzdálena víc než tisícinásobek slunečního průměru. To znamená, že stačí pozorovat prostor úhlu šesti stupňů od slunce, což představuje pouhou 1/3600 celé oblohy. Tato oblast může být detailně prozkoumána poměrně rychle.

Pohyb kamery lze nastavit proti pohybu dráhy lodi. Za těchto podmínek a při dostatečně dlouhé době osvětlení se na filmu projeví pohyb planet úzkými proužky, které poměrně přesně prozradí jejich konstelaci vzhledem ke slunci, ovšem za předpokladu, že se odfiltruje sluneční žár.

Když se žádné dráhy neobjeví, zbývá možnost, že se planety právě nacházejí v zákrytu slunce. Celý postup se pak opakuje z jiného místa, a to obvykle z bodu bližšího ke slunci.

Je to velmi nudný postup, zvláště když se u tří hvězd opakuje třikrát se stejným negativním výsledkem. Pak není divu, že se dostaví určitý úbytek pozornosti posádky.

Gillbretova pozornost klesla na nulu již před nějakou dobou. Nudné intervaly mezi chvílemi, které mu připadaly zábavné, byly stá-

- 136 -

le delší.

Připravovali se na skok ke čtvrté hvězdě z autarchova seznamu. Biron pravil: "Pokaždé jsme z hyperprostoru vystoupili u nějaké hvězdy - když nic jiného, ověřili jsme si, že Jontiho výpočty jsou správné."

Gillbret poznamenal: "Statistika ovšem říká, že aspoň jedna ze tří hvězd má planetární systém."

Biron přikývl. Ta statistika už měla pořádné vousy. V základech galaktografie to učili každé dítě.

Gillbret pokračoval: "Pravděpodobnost, že namátkou najdeme tři slunce bez planety, je tedy dvě třetiny na třetí, což je téměř nesmysl."

"A dál?"

"Není to zábavné? Byli jsme u tří hvězd a žádnou planetu jsme neobjevili. Musí jít o nějakou chybu."

"Sám jste ty údaje viděl. Mimochodem, proč věřit statistice? Copak víme, zda v Nebule neplatí jiné podmínky? Možná že částice mlhoviny zabraňují tvorbě pevných těles, neboje mlhovina pozůstatkem nezrozených planet."

"To nemyslíš vážně?" strnul Gillbret.

"Máte pravdu. Jen si tak mluvím pro sebe. O kosmologii nic nevím. Proč, do kosmu, planety vůbec vznikají? Nikdy jsem neslyšel o žádné, s níž by nebyly problémy." Biron vypadal vyčerpaně. "Máme všechno v pořádku - impulzy, dálkové zaměřování, automatiku - zkrátka všechno."

Bylo velmi těžké nepohlédnout na obrazovku. Brzy provedou další skok tou inkoustovou dírou...

Zeptal se: "Víte Gille, proč se této mlhovině říká Koňská hlava?"

"Protože se tak jmenoval první člověk, který do ní vstoupil, nebo se mýlím?"

"Na Zemi pro to mají jiné vysvětlení. Tvrdí, že mlhovina se podobá koňské hlavě."

"Cojetokůň?"

"Pozemské zvíře."

"Není to směšné? Nebula mi žádné zvíře zcela určitě nepřipomíná, Birone."

"Záleží na úhlu, pod jakým se na ni díváte. Z Nefelosu například

- 137 -

vypadá jako mužská nika se třemi prsty. Ale měl jsem možnost pozorovat ji na Zemi z univerzitní observatoře. Skutečně vypadá jako koňská hlava. Možná tak její pojmenování vzniklo, kdo ví?" Birona téma jejich rozhovoru nezaujalo. Mluvil jen proto, aby zaplašil nudu.

Nastalo ticho, během něhož doufal, že Gillbret konečně začne o tom jediném, co ho doopravdy zajímalo, ale sám se nedokázal přinutit, aby se zeptal.

Gillbret pochopil. "Kde je Arta?"

Biron na něho rychle pohlédl a odpověděl: "Někde v trajleru. Já ji nehlídám."

"Ale autarch ano. Docela klidně by tu mohl bydlet."

"Třeba udělá štěstí."

Gillbretovy vrásky se prohloubily a jeho drobné rysy se ještě více scvrkly. "Ale Birone, nebuď blázen. Artemisie jez Hinriadů. Neumí reagovat jinak, když se k ní tak nevhodně chováš."

Biron odsekl: "Nechtě toho."

"Nenechám. Celou dobu čekám na příležitost, abych ti to mohl říct. Proč jí to děláš? Protože Hinrik je možná odpovědný za smrt tvého otce? Hinrik je můj bratranec! Ke mně se ale chováš pořád stejně."

"To ano," pravil Biron. "K vám se chovám stejně. Mluvím s vámi jako dřív. Stejně mluvím i s Artemisií."

"Stejně j jako vždycky?"

Biron mlčel.

Gillbret pokračoval: "Sám ji posíláš autarchovi do náruče."

"Dělá jen to, co chce sama."

"Nedělá. Tyji k tomu nutíš." Gillbret důvěrně položil ruku Bironovi na koleno. "Poslyš, nechci se do toho míchat, ale Arta je z rodu Hinriadů jediná, kdo za něco stojí. Připadalo by ti směšné, kdybych řekl, žeji miluji? Nemám totiž vlastní děti."

"O vašem citu k Artě nepochybuji."

"Pak ti radím pro její dobro, Biron, zadrž autarcha."

"Myslel jsem, že mu věříte."

"Autarchovi jako vůdci povstání proti Tyrantům ano. Ale jako muži pro Artemisii - ne."

"Řekněte jí to sám."

"Neposlechne mě."

- 138 -

"A vy si myslíte, že mě by poslechla?"

"Když použiješ ten jediný správný způsob..."

Na chvíli se zdálo, že Biron váhá. Olízl si suché rty. Pak se odvrátil a příkře řekl: "Nechci už o tom mluvit."

Gillbret smutně dodal: "Budeš toho litovat."

Biron neodpověděl. Proč jej Gillbret nenechá být? Napadlo ho už mnohokrát, že by mohl litovat. Jenomže co se dá dělat? Nemůže jen tak ustoupit.

Zhluboka dýchal, aby se zbavil toho svíravého pocitu v hrudi.

Biron nastavil řízení podle instrukcí autarchova pilota a ruční ovládání skoku přenechal Gillbretovi. Říkal si, že si půjde lehnout. Gillbret jím najednou zatřásl.

"Biron! Biron!"

Biron se na kavalci převálil a vztyčil se s rukama sevřenými v pěst. "Co se stalo?"

Gillbret spěšně ustoupil. "Uklidni se, Biron. Tentokrát jsme se ocitli u F-2."

To zapůsobilo. Biron se nadechl a uvolnil se. "Gillbrete, takhle mě už nikdy nebudte. Říkal jste F-2?"

"Samozřejmě. Myslím, že tahle hvězda vypadá velice zajímavě."

První tři malé hvězdy, u nichž udělali zastávku, měly spektrum typu K. Kdyby vůbec nějaké planety měly, nebyly by na nich podmínky vhodné pro osídlení. Přibližně devadesát pět procent obyvatelných planet Galaxie obíhá kolem slunci spektrálního typu F nebo G o průměru od 750 tisíc do 1,5 milionu mil, s povrchovou teplotou od pěti do deseti tisíc stupňů Celsia.

Pozemské Slunce bylo G-0, rhodijské F-8, linganské G-2 a kolem stejného typu obíhal i Nefelos. A teď tedy objevili F-2. A hvězdy jim přály. První den fotografování našli pět planet. Nejbližší z nich byla od svého slunce vzdálena sto padesát milionů mil.

Tedor Rizzett přinesl tu zprávu osobně. Navštěvoval Nelítostného

- 139 -

stejně často jako autarch a vždycky se usmíval a měl dobrou náladu. Tentokrát ho ručkování po kovovém laně zadýchalo až k zalknutí.

Když konečně popadl dech, řekl: "U všech hvězd, jak to ten autarch dělá! Asi je to tím, že je mladší." Náhle zvolal:

"Máme pět planet!"

Gillbret odvětil: "Už je to jisté?"

"Naprostě. Avšak čtyři z nich jsou typu J."

"A pátá?"

"Pátá by mohla být v pořádku. Má v atmosféře kyslík."

Gillbret se neudržel a triumfálně vykřikl.

Biron řekl: "Ta jedna nám stačí."

Uvědomil si, že je to logické rozložení. Značná část dostatečně velkých planet v Galaxii má vodíkovou atmosféru.

Koneckonců, hvězdy jsou vesměs z vodíku a jsou zdrojem materiálu pro stavbu planet. Atmosféra planet typu J se skládá z metanu nebo čpavku, někdy s příměsí molekulárního vodíku, a také z nezanedbatelného množství helia.

Takové atmosféry obvykle tvoří tlustou a extrémně hustou slupku. Tyto planety mají téměř vždy průměr větší než třicet tisíc mil a teplotu zřídka vyšší než minus padesát stupňů Celsia. Jsou zcela neobyvatelné.

Na Zemi vštepovali Bironovi do hlavy, že typ J se tak nazývá podle Jupitera, který je součástí soustavy pozemského Slunce. Možná měli pravdu. Další planetární klasifikace zahrnuje typ Z, což jsou planety obvykle poměrně malé, jejichž slabá přitažlivost nedokáže udržet vodík nebo plyny vodík obsahující, a to zejména proto, že obíhají blíže ke slunci. Jejich atmosféra je řidší, skládá se z kyslíku a dusíku, což umožňuje zrod života, ale občas mají příměs chloru, což není dobré.

"Zjistili jste přítomnost chloru?" zeptal se Biron.

Rizzett pokrčil rameny. "Můžeme usuzovat pouze z horních vrstev. Kdyby tam nějaký chlor byl, koncentroval by se u povrchu. Uvidíme."

Položil Bironovi ruku na rameno. "Nepozval bys mě na skleničku do tvého pokoje?"

Gillbret za nimi hleděl s mírným znepokojením. Autarch se dvořil Artemisii a jeho pravá ruka Rizzett spolu s Bironem sklenkám alkoholu, a tak dýchal na Nelítostném víceméně linganský vzduch. Ptal se

- 140 -

sám sebe, zda Biron ví, co dělá. Pak začal přemýšlet o nové planetě a všechno ostatní pustil z hlavy.

Ve chvíli, kdy vnikli do atmosféry, vstoupila Artemisie do pilotní kabiny, čímž Birona zaskočila, protože se to v poslední době stávalo jen zřídka. Lehce se usmívala a vypadala docela spokojeně. Biron na ni letmo pohlédl a pozdravil: "Dobrý den, Artemisie."

Dívka neodpověděla, pouze se zeptala: "Strýčku Gille, je pravda, že přistáváme?"

Gillbret si mnul ruce: "Vypadá to tak, má drahá. Možná se už za pár hodin budeme procházet po pevném povrchu. Jak se ti ta představa líbí?"

"Doufám, že je to ta pravá planeta. Jestli není, nebude se mi líbit ani trochu."

"Ještě máme v záloze jednu hvězdu," zabručel Gillbret.

Pak se Artemisie otočila k Bironovi a chladně se zeptala:

"Jáikal jste něco, pane Farrille?"

Překvapený Biron se zmohl na pouhé: "Ne, vlastně nic."

"Potom tedy promiňte. Myslela jsem, že ano." Minula ho tak těsně, že mu lemem šatů zavadila o kolena. Na chvíli ho zaplavila vůně jejího parfému. Stiskl čelisti.

Rizzett řekl: "Právě získávají podrobnosti o atmosféře. Je tam kyslík - skoro třicet procent - a dusík a netečné plyny. Je docela normální." Byl zde stálým hostem, neboť jednou z výhod trajleru bylo, že se v něm mohl případný nocležník ubytovat. Dodal: "Žádný chlor, ale

Gillbret se zeptal: "Co se děje?" "Neobsahuje kysličník uhličitý. To není dobré." "Proč ne?" zeptala se Artemisie, která na obrazovce pozorovala vzdálenou tvář planety.

Biron úsečně odpověděl: "Žádný kysličník uhličitý, žádné rostliny."

"Ano?" Hřejivě se usmála. Biron se na ni proti své vůli usmál také, ale vzápětí si uvědomil, že Artemisie stěží bere jeho existenci na vědomí. Úsměv na jeho rtech ustrnul.

- 141 -

Nic se nezměnilo. Když byl s ní, nemohl to vydržet. Sotva ji spatřil, anestetikum jeho vůle přestávalo působit. Začínalo to bolet.

Gillbret se tvářil zasmušile. Klesali. V nižších a hustších vrstvách atmosféry byl Nelitostný se svým neaerodynamickým přívazkem - trajlerem - špatně ovladatelný. Biron se tvrdošíjně potýkal s řízením odmítajícím poslušnost.

Ozval se: "Hlavu vzhůru, Gille!"

Jemu samotnému zrovna moc dobře nebylo. Rádiové výzvy zůstaly bez odezvy. Zdálo se, že to opět není planeta povstalců. Neměli důvod čekat déle. Přesto mohl sled dalších událostí odhadnout téměř s jistotou.

Gillbret řekl: "Je to skalnatá a mrtvá krajina bez vody." Otočil se. "Zkusili znovu najít kysličník uhličitý, Rizzette?"

Rizzettova zarudlá tvář nevypadala nadšeně. "Objevíli asi tisícinu procenta."

"Třeba si povstalcí vybrali tuhle planetu proto, že vypadá tak beznadějně," usoudil Biron.

"Ale tenkrát jsem viděl farmy," ozval se Gillbret.

"Kolik toho z planety této velikosti asi uvidíme, když ji párkrát obletíme? Víte přece zatraceně dobře, Gille, že ať už jsou kdekoli, nemůže jich být tolik, aby zaplnili celou planetu. Mohli si vybrat nějaké jiné údolí, například místo, kde je vlivem sopečné činnosti ve vzduchu větší koncentrace oxidu uhličitého a kde je nablízku spousta vody. Můžeme kolem nich prolétnout ve vzdálenosti dvaceti mil a ani je nezahlednout. Na naše rádiové volání pochopitelně neodpoví, dokud nezjistí, co tady chceme."

"Potřebná koncentrace oxidu uhličitého nevznikne jen tak lehce," namítl Gillbret, který se zájmem sledoval obrazovku.

Biron náhle zatoužil, aby to nebyla ta pravá planeta. Rozhodl se, že už déle nebude čekat. Musí to skončit - a to ihned. Byl to divný pocit.

Umělé osvětlení bylo vypnuto. Průzory byly otevřeny a dovnitř

- 142 -

proudilo sluneční světlo a čerstvý vzduch. Rizzett to nedoporučoval, protože nedostatek oxidu uhličitého mohl nepříznivě ovlivnit tělesný respirační cyklus, ale Biron si myslel, že jim to na chvíli neuškodí.

Biron a Rizzett zmlkli a odtáhli se od průzoru, když k nim Gill-bret přistoupil.

Gillbret se zasmál. Podíval se ven a řekl: "Samé skály!"

Biron klidně vysvětloval: "Zamýšlíme postavit vysílačku na nějakou vyvýšeninu, abychom zvětšili její dosah. V každém případě bychom měli pokrýt celou polokouli. Nedojde-li ke kontaktu, přesuneme se na opačnou stranu planety."

"Zrovna o tomhle j ste spolu mluvili?"

"Ano. Je to vlastně autarchův nápad, ale myslím, že docela dobrý. Kdyby s tím nepřišel on, navrhl bych to sám." Biron kradmo pohlédl na Rizzetta, který se tvářil netečně, jen jízva na spánku mu vzrušeně pulzovala.

Biron zamířil ke skřini u vzduchového uzávěru. "Vezmu si na sebe tepelnou vložku ze skafandru."

Rizzett souhlasně přikývl. Svítlo slunce, na obloze ani mráčku, ale přesto bylo pořádně chladno.

Autarch stál před hlavním uzávěrem Nelitostného. Na sobě měl oblek z tenkého pěnového materiálu, který sice vážil jen zlomek gramu, ale dokonale izoloval proti chladu. Z válce na jeho hrudi tryskal kysličník uhličitý a doplňoval složení atmosféry v nejbližším okolí.

Zeptal se: "Nechceš se obtěžovat a neprohleďš mne, Farrille?" Zvedl ruce a čekal, na tváři pobavený výraz.

"Ne," odpověděl Biron a navlékl si popruhy podobného tlakového válce. "A vy se nechcete přesvědčit, nemám-li zbraň?"

"To bych si v žádném případě nedovolil." Zdvořilostí, jimiž se častovali, byly stejně chladné jako počasí.

Biron vykročil do ostrého slunce a uchopil jedno ze dvou držadel vysílačky, zatímco autarch ji zvedl na druhé straně.

"Není to moc těžké," řekl Biron. Otočil se a za sebou uviděl Ar-temisii, která se beze slova objevila v otevřeném uzávěru lodi.

Byla oblečena do hladkých splývavých šatů a sukně jí volně vlála

- 143 -

ve větru. Rukávy z polopruhledného materiálu jí těsně obepínaly paže a stříbřitě se třpytily.

Biron na chvíli zjhl. Zatoužil se vrátit, rozběhnout se, přiskočit k ní, stisknout ji a cítit její rty na svých...

Místo toho na ni jen stroze kývl, ale její úsměv a lehké pokynutí prsty stejně patřily autarchovi.

Po pěti minutách se znovu ohlédl. Bílý stín na temném pozadí byl stále vidět, dokud jim skála, kterou museli obejít nezakryla výhled na loď.

Biron přemýšlel o tom, co ho čeká, zda ještě někdy uvidí Artemi-sii a zda si o něj bude dělat starosti, když se nevrátí.

- 144 -

18. SMRTÍČÍ STISK

Artemisie se za nimi dívala, dokud se jí neztratili z dohledu. Těsně předtím, než zmizeli, se jeden z nich obrátil. Nevěděla kdo, ale srdce jí poskočilo.

Neřekl ani slovo na rozloučenou. Ani slůvko.

Otočila se zády ke slunci a skalám a pohlédla do tmavých útrob lodi. Cítila se osamělá, hluboce osamělá, jako nikdy ve svém životě. Možná proto se zachvěla, avšak kdyby připustila, že to není chladem, dala by najevo přílišnou slabost.

Rozmrzele pronesla: "Strýčku Gille! Proč nezavřeš průzory? Je tady taková zima, že by člověk umrzl." Palubní radiátory byly puštěny naplno, ale teploměr ukazoval pouze sedm stupňů Celsia nad nulou.

"Milá Arto," odvětil mírně Gillbret, "budeš-li trvat na svém směšném zvyku a neoblékneš si víc než nějaký legrační závoj íček, nemůžeš čekat, že ti bude teplo."

Přesto otočil vypínačem, vzduchový uzávěr se s klapnutím zavřel a lesklé kovové desky překryly průzory. Palubní světla se rozsvítila a stíny zmizely.

Artemisie usedla do čalouněného pilotního křesla a chvíli si bezmyšlenkovitě hrála prsty s bočními opěradly, než si uvědomila, jak často se jich dotýkaly ty jeho. Horko, jež ji přitom zaplavilo, však zcela určitě sálalo z topných těles, která nyní, když byla loď uzavřena, rázem kabinu vyhřála.

Ubíhaly dlouhé minuty a sezení bez pohybu se stávalo nesnesitelným. Měla jít s ním... Ihned však upravila tuto vzpurnou myšlenku do množného čísla - s nimi!

Řekla: "Proč musí to rádio instalovat zrovna teď, strýčku?"

Vzhlédl od obrazovky a zabručel: "Hm?"

"Přece jsme se pokoušeli navázat spojení už z vesmíru, ale nikdo nám neodpověděl. K čemu je dobrá vysílačka na povrchu planety?"

Gillbret nevěděl, co odpovědět. "Musíme to zkoušet, má drahá. Musíme povstalce najít." A sám pro sebe procedil mezi zuby: "Musíme!" Po chvíli dodal: "Ztratili se mi."

"Kdo?"

- 145 -

"Biron s autarchem. Ten skalní hřeben překáží, ať nastavuji vnější kamery jak chci. Vidiš?" Neviděla nic jiného než skály třpytící se slunečními paprsky.

Gillbret přestal otáčet s knoflíky a ukázal na obrazovku:

"Podívejme se, tohle je autarchova jachta..."

Artemisie projevila souhlas krátkým pohledem. Loď ležela hlouběji v údolí asi míli daleko. Na slunci se nesnesitelně leskla. V té chvíli ji napadlo, že ne na Tyrantu, ale tady je skutečný nepřítel. Náhle zalitovala, že letěli na Ligan, že nezůstali v kosmu... Jen oni tři. To byly dobré časy, sice v nepohodlí, ale v hřejivém teple přátelství. Ale teď... Teď mu pouze ubližovala. Něco ji k tomu nutilo, i když by raději...

Gillbret se ozval: "Copak asi chce?"

Artemisie se na něj podívala přes závoj slz a musela rychle zamrkat, aby si toho nevšiml. "Kdo zase?"

"Rizzett. Myslím, že je to Rizzett. Ale určitě nemíří k nám."

Artemisie přiskočila k obrazovce. "Zvětši to, strýčku, rychle!"

"Nic neuvidíš, neudržím postavu v záběru," namítl Gillbret.

"Prosím, zvětši to, strýčku Gille."

Bručel, ale zapojil zvětšení a prohledával nakynuté hroudy skal, které při sebemenším doteku ovládacího panelu poskakovaly tak rychle, že oči nedokázaly sledovat. Na okamžik se rozmazaně objevila Rizzettova velká postava. Byl to bezpochyby on. Gillbret opatrně vrátil obraz, znovu jej na chvíli zachytil, a Artemisie vydechla: "Je ozbrojen, vidiš?"

"Ne..."

"Říkám ti, že má pušku!" Rozběhla se ke skříní a trhnutím ji otevřela.

"Co to děláš, Arto?"

Odepínala teplou vnitřní vložku z dalšího skafandru. "Jdu tam. Rizzett je sleduje. Nechápeš? Autarch nešel ven jen kvůli instalaci rádia. Je to past na Birona!" Oddechovala námahou, jak se snažila si navléknout nepoddajný oděv. "Nech toho, Arto. Máš bujnou fantazii."
Zírala na Gillbreta, tvář křídově bílou, aniž ho vnímala. Že ji to nenapadlo hned! Mohla se dovtípit, když viděla, jak se Rizzett k tomu
- 146 -

mladému bláznovi choval! Jak mu mazal med kolem úst! Jak vychvaloval jeho otce a neustále mu opakoval, že rančer z Widemosu byl skvělý muž - a Biron mu naletěl, neboť všechno, co dělal, dělal s myšlenkami na otce...
Nahlas řekla: "Neumím otevřít vzduchové uzávěr. Otevři mi, prosím."
"Arto, nikam nepůjdeš. Vždyť ani nevíš, kde jsou."
"Najdu je. Otevři ten uzávěr!"
Gillbret zavrtěl hlavou. Divoce se rozhlédla a uviděla pouzdro zavěšené na skafandru. "Strýčku Gille, použij tuto zbraň. Přisáhám."
Gillbret se znenadání ocitl před ústím nervových důtek. Přinutil se k úsměvu. "To snad ne!"
"Otevři uzávěr!" vydechla.
Poslechl. Vyběhla ven. Běžela ve větru, klouzala po skalách a mířila na hřeben. Krev jí bušila ve spáncích. Chovala se stejně nevhodně jako on a všechno, co se stalo, zavinila její hloupá pýcha. A náhle v duchu uviděla autarcha novými očima: chladného, bezkrevného a nechutného. Otrásla se odporem. Tentokrát to opravdu nebylo zimou.
Biron s autarchem si během chůze nevyměnili ani slovo. Zastavili se na jediném poměrně rovném místě. Skála popraskala tisíciletým působením slunce a větru. Před nimi se nacházel prastarý zlom, jehož vzdálenější okraj, který vykotlaly deště a čas, spadl do srázu snad sto stop hlubokého.
Biron se opatrně přiblížil a podíval se dolů. Svah přecházel v příkrou propast, jejíž dno bylo poseto špičatými balvany.
"Tahle planeta vypadá dost beznadějně, Jonti."
Autarch však neprojevil žádný zájem. Okraji propasti se vyhýbal. Řekl jen: "Je to místo, které jsme si vyhlédli již před přistáním a pro naše záměry je přímo ideální."
Pro tvoje záměry určitě, pomyslel si Biron. Odstoupil od okraje srázu a usedl na skalní výstupek. Naslouchal tichému sykotu oxidu uhličitého unikajícího z tlakové nádoby a chvíli tak setrval.
Pak velmi tiše poznamenal: "Co jim řeknete, až se vrátíte na svou loď, Jonti? Nebo mám snad hádat?"
- 147 -

Autarch, který rozbaloval vysílačku, se zarazil. Napřimil se a zeptal se: "O čem mluvíš?"
Biron ucítil, jak mu tvář tuhne ve větru, a začal si třít znečitlivělý nos rukou v rukavici. Přesto si rozepl teplou vložku a nechal ji široce vlát.
"Mluvím o tom, co vás sem přivedlo."
"Raději bych instaloval vysílačku a neztrácel čas mluvením, Far-rille"
"Žádnou vysílačku instalovat nemíníte. A proč taky? Zkoušeli jsme navázat kontakt z kosmu, ale bez odezvy. Od vysílačky umístěné na povrchu nemůžeme očekávat víc. Není to otázka ionizovaných horních vrstev atmosféry, které nepropouštějí rádiové vlny, protože jsme vyzkoušeli i subéter - a výsledek byl nulový. Ani jeden z nás stejně není odborník. Takže proč jste sem vlastně šel, Jonti?"
Autarch si sedl naproti Bironovi. Rukou mimoděk přejížděl po povrchu vysílačky. "Trápí-li tě pochybnosti, proč jsi šel se mnou?"
"Abych zjistil pravdu. Rizzett mi řekl, že sem chcete jít, a poradil mi, abych šel s vámi. Mám za to, že vím, jaké jste mu dal instrukce. Měl jsem se k vám přidat, abych se ujistil, že neobdržíte žádnou zprávu. Byl to docela přesvědčivý argument. Až na to, že si nemyslím, že byste mohl nějakou zprávu zachytit. Ale nechal jsem se přesvědčit a jsem tady."
"Abys zjistil pravdu?" poškleboval se autarch.
"Přesně tak. Domnívám se, že jsem ji už uhodl."
"Tak mi to řekni. Jsem rovněž zvědavý."
"Jsme tu proto, abyste mě zabil. Spadnout támhle z toho útesu by znamenalo jistou smrt. Nenajdou se stopy žádného násilí ani známky použití střelné zbraně. Na loď se pak vrátíte se srdcervoucím příběhem. Uklouzl jsem a spadl. Možná byste přivedl i pár svých lidí, aby vytáhli mé tělo a slušně mne pohřbili. Rozloučení bude dojemné a já vám už nebudu stát v cestě."
"Tohle si myslíš, a přesto jsi šel se mnou?"
"Očekávám něco takového, proto mě ničím nepřekvapíte. Nejsme ozbrojeni; pochybuji, že mě přemůžete fyzickou silou." Pokrčil pravou ruku a zvolna začal pěst.
Jonti se zasmál. "Tak už jsi mi zabránil, abych tě zabil. Neměli
- 148 -

bychom se teď raději věnovat vysílačce?"
"Ještě ne. Ještě jsem neskončil. Chci, abyste přiznal. Že jste mne zabít chtěl."
"Cože? Ještě stále mám hrát jakousi nevhodnou roli v tomto podivném dramatu, které sis vymyslel? Jak mě k tomu asi přinutíš? Máš snad v úmyslu ze mě přiznání vytlouct? Pochop mne, Farrille. Jedině pro tvé mládí jsem nakloněn myšlence tě tolerovat. A také proto, že jsi urozeného původu a nositelem zvučného jména. Nicméně ti musím sdělit, že až doposud jsi pro mě byl víc přítěží než přínocí. Bm Jsem vskutku byl! Vždyť j si dovolil navzdory vašemu úsilí

zůstat naživu."

"Jestli máš na mysli riziko, kterému jsi čelil na Rhodii, to jsem už vysvětlil a nemíním se opakovat."

Biron se zvedl. "To vysvětlení nebylo dost přesné. Je v něm od samého začátku očividná trhlinka."

"Skutečně?"

"Vstaňte a poslouchajte mě, nebo vás zvednu sám!"

Autarch vstal a oči se mu zúžily na tenké čárky. "Být sebou, nepoužíval bych násilí, mladíku."

"Poslouchajte." Biron zvýšil hlas. "Řekl jste, že jste mě poslal na Rhodii vstříc možné smrti proto, abyste zapletl direktora do spiknutí proti Tyrantům."

"To je pravda."

"To je lež! Vaším hlavním zájmem bylo nechat mě zabít. Informoval jste kapitána rhodijské lodi na samém začátku. Neměl jste žádný důvod očekávat, že se dostanu až k Hinrikovi."

"Kdybych tě chtěl zabít, Farrille, mohl jsem do tvého pokoje nastrážit skutečnou bombu."

"Bylo samozřejmě mnohem pohodlnější nechat na Tyrantech, aby mě zabili za vás."

"Mohl jsem tě zabít už v kosmu, hned, když jsem poprvé vstoupil na palubu Nelítostného."

"Ano, mohl. Měl jste u sebe dezintegrátor a skutečně jste jím na mě mínil. Předpokládal jste, že budu na palubě, ale své posádce jste o tom neřekl ani slovo. Tehdy jste se dopustil chyby. Když mne Rizzett uviděl, bylo už pozdě. Copak své mužstvo neinformujete o uskocích,

- 149 -

které provádíte?"

Jontiho tvář, zbledlá chladem, nyní zbělela ještě víc. "Za to, cos teď řekl, bych tě měl zabít. Co mi asi zadrželo prst na spoušti, než tě Rizzett uviděl na obrazovce?"

"Politika, Jonti. Na lodi byla Artemisie z Hinriadů - a v té chvíli pro vás byla důležitější než já. Oceňuji, jak rychle umíte měnit plány. Zabít mě v její přítomnosti by mohlo překazit mnohem vyšší hru."

"Takže podle tebe jsem se do ní rychle zamiloval?"

"Když se jedná o dívku z rodu Hinriadů, proč ne? Neztrácel jste čas. Nejprve jste ji zkusil dostat na svou loď. Když se to nepodařilo, řekl jste mi, že Hinrik zradil mého otce." Na chvíli se odmlčel, než pokračoval: "V tu chvíli jsem ji ztratil a měl jste volné pole. Teď, předpokládám, už o ni nejde. Stojí pevně na vaší straně. Proto můžete pokračovat ve svých plánech a zabít mne, aniž byste ztratil šanci stát se nástupcem Hinriadů."

Jonti vzdychl a pronesl: "Farrille, je stále chladněji. Mám dojem, že slunce už zapadá. Jsi nevýslovně hloupý a unavuješ mě. Než skončíme s touto snůškou nesmyslů, mohl bys mi říct, proč bych měl mít zájem na tvé smrti? Pokud ovšem tvá paranoia potřebuje nějaký důvod."

"Stejný zájem jako ten, který vás přivedl k vraždě mého otce."

"Cože?"

"Snad jste si nemyslel, že jsem uvěřil vašemu tvrzení, že byl zrazen Hinrikem! Mohl by to udělat, pokud by ovšem pověsti o tom, že je vystrašený zbabělec, nebyly pravdivé. Měl jste mého otce za úplného hlupáka? Nemyslíte, že by za pět minut v jeho společnosti nepoznal, že je naprostou loutkou? Prozradil by můj otec Hinrikovi cokoli, co by zavdalo příčinu pro obžalobu z velezrady? Ne, Jonti. Člověk, který zradil mého otce, musel být někdo, komu otec věřil."

Jonti o krok ustoupil. Stál tam, jako by se chtěl obhájit. "Nechápu pohnutky, které tě přivedly k tak podlému obvinění. Musíš být duševně vyšinitý."

"Vaši lidé měli mého otce rádi. Možná až příliš. Autarch si ve své absolutní vládě nemůže dovolit konkurenta. Proto jste se postaral, aby vám nekonkuroval. Vaším dalším krokem měla být má smrt, abych ho nemohl pomstít." Bironův hlas ostře prořízl chladný vzduch: "Není to

- 150 -

pravda?"

"Není."

Jonti se sklonil k vysílačce a prudce zvedl víko. "Dokáži ti, že nemáš pravdu! Dobře se dívej, tohle je vysílačka s příslušenstvím."

Biron sklopil pohled. "To přece nic nedokazuje."

Jonti se napřímil. "Teď se podívej na tohle."

V ruce držel dezintegrátor. Z jeho hlasu se vytratil klid. "Mám tě plné zuby, Farrille. Ale už ne nadlouho."

Biron bezbarvě pronesl: "Tak přece jste do vysílačky ukrýl zbraň?"

"Myslel sis, že se tam nevejde? Přece si nebudu špinit ruce! Jsem autarch z Linganu!" Zkřivil tvář a levou paží sekal do vzduchu před sebou. "Už mě nebaví poslouchat kňourání a absurdní idealismus rančerů z Widemosu!" Nenávistně zasyčel:

"Jdi tam. K útesu." Výhružně postoupil vpřed.

Biron se zdviženýma rukama a očima na zbrani o krok ustoupil. "Mého otce jste tedy zabil vy."

"Kdo jiný!" odpověděl autarch. "A než zabiji i tebe, musíš vědět, že jsem to skutečně byl já, kdo se postaral o to, aby starého rančera rozprášili v dezintegrační komoře! Dávám ti minutu navíc, aby sis představil, že Artemisie z Hinriadů a celá Rhodie je nyní má!"

Autarchova ledová skořápka praskla a obnažila jeho nitro spalované nepřčetnou zlobou.

"Pokoušel jsem se tě zabít už dřív, jak jsem řekl."

"Hádal jsi správně, pomůže-li ti to. Jdi k útesu!"

"Ne," odpověděl Biron. Svěsil ruce a řekl: "Chcete-li střílet, tak střílejte."

"Myslíš si, že se neodvážím?"

"Požádal jsem vás, abyste střílel."

"A to také budu." Autarch rozvážně zamířil na Bironovu hlavu a stiskl spoušť dezintegrátoru.

- 151 -

19. PORÁŽKA

Tedor Rizzett obcházel skalní planinu a obezřetně se skrýval mezi balvany, neboť si nepřál být spatřen. Občas se zastavil, aby si do měkké manžety svých rukavic oťel obličej. Ten suchý chlad byl ošidný.

Spatřil je mezi dvěma žulovými monolity tvořícími písmeno V. Podepřel si dalekonosný dezintegrátor do rozsochy, válec se stlačeným plynem postavil na zem. Slunce měl v zádech. Cítil, jak jím prostupuje jeho sporé teplo, a byl spokojen. Kdyby náhodou pohlédli směrem k němu, oslní je slunce.

Zřetelně slyšel jejich hlasy. Radiokomunikátor fungoval a Rizzett se usmíval. Doposud šlo všechno jako na drátkách.

Oběť ale mohla něco vytušit, a jeho dezintegrátor ještě může sehrát rozhodující roli.

Cekal. Nevzrušeně pozoroval autarcha, jak zvedá zbraň proti Bi-ronovi, který se ani nepohnul.

Artemisie autarcha ani Birona dosud nespátřila. Před pěti minutami zahlédla Rizzettovu siluetu a od té doby ho sledovala.

Pohyboval se příliš rychle. Chvátala za ním, ale přecenila své síly. Všechno se před ní pohupovalo a rozplývalo.

Dvakrát zjistila, že leží na zemi, nevzpomínala si však, že by upadla. Když s obtížemi vstala podruhé, ze zápěstí poškrábaného ostrým štěrkem jí kapala krev.

Rizzett opět získal náskok. Musela za ním. Když zmizel mezi balvany, ze zoufalství začala vzlykat. Vyčerpaně se opřela o skálu. Nevnímal nádherné narůžovělé zbarvení ani sklovitou hladkost povrchu skály, která se tam tyčila jako prastarý pomník sopečné éry.

Musela bojovat s pocitem, že se dusí, který ji zvolna prostupoval.

A pak uviděla jeho shrbená záda. Rozběhla se křivolakým terénem, a nervové dűtky držela před sebou. Rizzett soustředěně hleděl do zaměřovače dalekonosné dezintegrační pušky a připravoval se k výstřelu.

Nestihnu to, napadlo ji.

- 152 -

Vykřikla: "Rizzette!" A pak znovu: "Rizzette, nestřílejí!"

Opět zakopla. Slunce zčernalo, ale Artemisii se dařilo udržet se při vědomí až do chvíle, kdy se země prudce vyhoupla proti ní. Těsně předtím ještě stačila stisknout spoušť nervových dűtek, ale současně si matně uvědomila, že je příliš daleko...

Potom ucítla, že ji někdo objal a zvedl. Chtěla se podívat, ale víčka ji neposlouchala.

Zmohla se jen na tiché zašeptání: "Birone?"

Zaslechla nesrozumitelnou odpověď, přesto rozeznala, že hlas patří Rizzettovi - nepodařilo se jí to!

Zkusila promluvit znovu, ale vyčerpání jí zavřelo ústa. Všechno upadlo do tmy.

Autarch se dlouho nepohnul. Stejně tak Biron, který se díval do hlavně dezintegrátoru. Prst stiskl spoušť. Ozvalo se kovové cvaknutí. Autarch sklonil zbraň.

"Vypadá to, že nefunguje."

Autarch, z jehož obličejů zmizela veškerá krev, se střídavě díval na Birona a na zbraň. Vystřelil ze vzdálenosti čtyř stop. Mělo být po všem. Úžas, který ho zaplavil, náhle zmizel. Rychlým pohybem zbraň otevřel. Energetické pouzdro bylo pryč. Zuřivě ten zbytečný kus kovu odhodil - několikrát se ve vzduchu otočil, jako černý pták se mihl proti slunci a s nevýrazným zazvoněním udeřil o skálu.

Bironův hlas se zachvěl dychtivostí: "Muž proti muži!"

Autarch beze slova ustoupil o krok dozadu.

Biron pomalu vykročil vpřed. "Existuje mnoho způsobů, jak bych vás mohl zabít, Jonti, ale ne všechny mi připadají uspokojivé. Kdybych vás zastřelil, ani byste si neuvědomil, že umíráte. To nechci. Myslím, že mi udělá dobře, použiji-li práci lidských svalů."

Připravil se ke skoku, ale výpad, který zamýšlel, neuskutečnil. Uslyšel zděšený výkřik.

"Rizzette! Rizzette, nestřílejí!"

Biron se otočil a za vzdálenými skalami zahlédl pohyb a odlesk slunce na kovu. Pak na něho autarch zezadu skočil.

Biron upadl. Útočník ho sevřel koleny a pěstmi mu bušil do týla.

- 153 -

O Birona se pokoušely mráčky; převálil se na bok. Autarch vstal a pevně se rozkročil. Biron zůstal ležet na zádech. Když se na něho autarch znovu vrhl, Biron pokrčil nohy, odrazil ho a vyskočil. Stáli proti sobě a tváře měli zbrocený ledovým potem.

Biron odhodil láhev s kyslíčnickem uhličitým, neboť mu překážela. Autarch tu svoji také odepnul, ale uchopil ji za hadici z kovové síťoviny, roztočil a hodil. Biron reflexivně uhnul a uslyšel, jak mu prosvištěla nad hlavou.

Dříve, než se autarchovi podařilo získat rovnováhu, explodovala mu Bironova velká pěst v obličej. Autarch padl k zemi.

"Vstaňte," řekl Biron. "Vstaňte a pojďte si pro další."

Autarch se pohnul, zasténal, dotkl se obličejů a pak se znechuceně podíval na rukavici plnou krve. Zkřivil ústa a snažil

se dosáhnout na kovovou láhev, kterou Biron před chvílí odhodil. Ale Bironova noha byla rychlejší. Autarch zařval bolestí, když mu těžká bota rozdrtila zápěstí.

Biron opovržlivě pronesl: "Pozor! Jste příliš blízko útesu, Jonti. Neuklouzněte! Pro jistotu vás teď pošlu opačným směrem."

Ozval se Rizzettův výkřik: "Dost!"

Autarch zařval: "Zastřel ho, Rizzette! Střílej! Hned! Rozstřílej ho na kaši!"

Rizzett, který k nim právě doběhl, pozvedl zbraň.

"Kdo myslíte, že se postaral o váš dezintegrátor, Jonti?" zeptal se Biron.

"Cože?" Autarch jen tupě zíral.

"Uvědomte si, že k vašemu dezintegrátoru jsem přece neměl přístup já. Ta puška, Jonti, ta míří na vás!"

Autarch vykřikl: "Rizzette! Ty zrádče!"

Rizzett řekl vážně: "Zrádcem je ten, kdo zradil rančera z Wide-mosu a poslal jej na smrt."

"Já to nebyl!" vykřikl autarch. "Jestli ti to řekl on, tak lhal!"

"Vy sám jste nám to řekl. Nejenže jsem vyprázdnil vaši zbraň, ale také jsem zkratoval spínač vašeho komunikátoru, takže každé slovo, které jste dnes řekl, jsem neslyšel jen já, ale současně všichni členové posádky. Teď už víme, kdo jste."

"Jsem váš autarch."

- 154 -

"A také největší žijící zrádce."

Autarch se odmlčel a těkal neklidným pohledem z jednoho na druhého, zatímco ho rozhněvaný Biron a zachmuřený Rizzett pozorovali. Konečně se ztěžka postavil na nohy a s vypětím posledních sil se ovládl.

Když promluvil, jeho hlas zněl chladně: "I kdyby to byla pravda, co by se změnilo? Nemáte na vybranou. Musíme ještě najít to poslední slunce, u něhož leží planeta povstalců, a jenom já znám jeho koordináty."

Opět se mu podařilo nalézt ztracenou důstojnost. Ruka se zlomeným zápěstím mu bezvládně visela, horní ret měl opuchlý a jeho tvář byla potřísněna krví, ale vyzařovala z něj povýšenost rozeného vládce.

"Tak nám je řekněte," ozval se Biron, "jinak je stejně najdeme sami."

"Nedělej si iluze. Na každou hvězdu připadá v průměru sedmdesát prostorových světelných let. Pravděpodobnost, že se dostaneš k nějaké hvězdě na miliardu mil daleko, je dvě stě padesát bilionů ku jedné. Ale zdůrazňuji - k nějaké hvězdě!"

Bironovi se náhle rozsvítilo v hlavě. "Vezmeme ho zpátky na Nelítostného."

Rizzett tiše poznamenal: "Slečna Artemisie..."

Biron ho přerušil: "Tak přece to byla ona. Co s ní je?"

"Je v pořádku. Vyšla ven bez nádoby s kyslíčnickem uhličitým. Pokoušela se utíkat, ale pochopitelně nedýchala zhluboka a omdlela."

Biron se zamračil: "Proč se tě snažila zadržet? Aby se jejímu příteli nic nestalo?"

Rizzett odvětil: "Myslela si, že jsem autarchův člověk a že se tě chystám zastřelit. Teď vezmu tady toho zrádce na loď, a ty, Biron, se rychle vrať. Nezapomeň, že je dosud autarchem a že je nutné promluvit k posádce. Je těžké zlomit celoživotní zvyk poslouchat. - Artemisie je tam za tou skálou. Běž za ní, než zmrzne..."

Tvář měla ukrytu v širokém límci a její útlé tělo se téměř ztrácelo v záhybech tlustého obleku. Když ji uviděl, zrychlil krok. "Jak se cítíš?" zeptal se.

- 155 -

Odpověděla: "Už je to lepší, díky. Omlouvám se, jestli jsem způsobila nějaký problém."

Odmlčeli se a dívali se jeden na druhého.

Ticho prolomil Biron: "Vím, že nemůžeme vrátit čas a odčinit, co se stalo..., vzít zpět, co jsme řekli... Ale chci, abys mě pochopila."

"Co mám pochopit?" V očích jí blýsklo. "Celé týdny se nesnažím o nic jiného. Chceš mi zas vyprávět o mém otci?"

"Ne. Věděl jsem, že je tvůj otec nevinný. Podezíral jsem autarcha od samého začátku, ale musel jsem mít jistotu. Rozhodl jsem se, že ho donutím k přiznání. Byl pouze jeden způsob, jak to udělat, jak ho přimět, aby se sám usvědčil - tím, že se mne pokusí zabít."

Pocítil nezměrnou únavu. Pokračoval: "Nebylo to správné. Zachoval jsem se stejně podle jako on. Nečekám, že mi to promineš."

"Nerozumím ti."

"Vím, že tě chtěl, Arto. Vzhledem k jeho politickým ambicím jsi pro něj byla ideální nevěsta. Tvé jméno by mu přineslo mnohem více prospěchu než jméno Widemosů. Jakmile získal tvou přízeň, už mě nepotřeboval. Omlouvám se, Arto, ale přenechal jsem mu své místo úmyslně a... doufal jsem, že si ho oblíbíš. Když k tomu došlo, věděl jsem, že se mne pokusí odstranit, a tak jsme s Rizzettem nastražili tu past."

"A tys mě po celou tu dobu měl rád?"

"Ty mi nevěříš, Arto?"

"Byl jsi však připraven obětovat naši lásku památce svého otce a cti své rodiny. Jak zní ten starý verš? Nemohl bys mě, drahý, tolik milovat, kdybys nemiloval více čest."

Biron zbědovaně odvětil: "Arto, prosím! Nejsem na sebe ani trochu pyšný, že jsem tě takhle zneužil."

"Mohls mi o svém plánu říct, měls ze mě raději udělat svého spojence, ne nástroj."

"Nebyl to tvůj boj. Kdybych neuspěl - a to se mohlo stát - zůstala bys mimo hru. Kdyby mě autarch zabil, nijak by ti to neuškodilo, dokonce by sis ho mohla i vzít a možná... možná bys byla i šťastná."

"Neuvažovals také čistě náhodou o tom, že mě jeho ztráta zraní, když zvítězíš?"

"Naštěstí to tak nedopadlo."

- 156 -

"Jak to můžeš vědět?"

Zoufale odpověděl: "Aspoň se snaž pochopit, co mě k tomu vedlo. Choval jsem se jako blázen - můžeš se aspoň pokusit mě přestat nenávidět?"

Zjihla. "Snažila jsem se tě nemilovat. Jak vidíš, nepodařilo se mi to."

"Odpustíš mi tedy?"

"Proč? Protože tě chápu? Ne! Kdyby se to týkalo jen pochopení toho, co tě k tomu vedlo, tak bych ti neodpustila za nic na světě. Kdyby to bylo pouze tohle a nic jiného! Ale já ti odpouštím, Birone, protože bych neunesla pomýšlení, že jsem to neudělala. Proč bych tě jinak žádala, aby ses ke mně vrátil?"

Ocitla se v jeho náručí a nastavila mu zkřehlá ústa. Oddělovala je dvojitá vrstva tlustých obleků. Jeho ruce v rukavicích nemohly cítit tělo, které objímaly, ale jeho rty si plně uvědomovaly hladkost její bílé tváře.

Starostlivým hlasem pravil: "Slunce zapadá. Je zima."

Tiše odpověděla: "Možná je to divné, ale zdá se mi, že se otepluje."

Společně se vraceli k lodi.

Biron předstoupil před linganskou posádku s nově nabytou sebedůvěrou. Seděli teď naproti němu. Padesát linganských tváří od narození vychovávaných k bezmezné poslušnosti vůči svému autarchovi.

Některé získal Rizzett již dříve. Ostatní přesvědčilo, co odposlechli z autarchovy zповědi ve skalách. Ale kolik z nich se ještě nerozhodlo nebo stále stranilo svému vládci?

Bironův projev zatím nebyl příliš přesvědčivý. Předklonil se a promluvil naléhavěji: "A za co tu vlastně, přátelé, bojujeme? Kvůli čemu riskujete své životy? Myslím, že za svobodnou Galaxii, ve které si každý svět sám rozhodne, co je nejprospěšnější! Za Galaxii, v níž si veškeré bohatství, které planety vytvoří, také ponechají. Nebude již pánů ani otroků! Souhlasíte?"

Ozvalo se polohlasné mumlání, které mohlo být souhlasem, ale postrádalo nadšení.

- 157 -

"A za koho bojuje autarch? Za autarcha z Liganu. Kdyby povstání skončilo úspěšně, samovládcem všech Království Nebuly by se stal on. Khana by nahradil autarch. Nic by se nezměnilo. Pro tohle chcete umírat?"

Jakýsi muž vykřikl: "Byl by to jeden z nás, a ne hnusný Tyrant!"

Další zvolal: "Autarch hledal planetu povstalců, aby jim nabídl své služby - to má být ta samovláda?"

"Tak já vám to povím natvrdo!" vykřikl Biron. "Přišel by na planetu povstalců a nabídl by jim zorganizovaný Ligan a prestižní spojení s Hinriady. Byl přesvědčen, že si s planetou povstalců udělá, cokoli se mu zamane - takové měl ambice."

Když mu starost o vlastní bezpečí zkřížila plány, neváhal vystavit riziku celé odbojové hnutí i vaše životy! To nebezpečí představoval můj otec. Víte dobře, že to byl čestný člověk, který miloval svobodu, ale byl až příliš oblíben. Proto ho zradil. Jakou máte jistotu pod velením muže, který jedná s Tyranty, kdykoli se mu to hodí? Chcete snad sloužit zbabělému zrádci?"

"To už je lepší," zašeptal Rizzett. "Drž se toho. Jen do nich."

Ze zadních řad se opět ozval známý hlas: "Autarch ví, kde je planeta povstalců. Víš to ty?"

"O tomhle si promluvíme později. Zatím uvažte, že pod autarchovým velením jsme se všichni řítí do záhuby. Ale pořád máme čas všechno zachránit, jestliže se od něho odvrátíme a půjdeme lepší a vznešenější cestou. Stále ještě máme možnost vymanit se ze smrtícího stisku a dočkat se -"

"Pouze porážky, mladý muži," dokončil tichý hlas a Biron se v hrůze otočil.

Padesát mužů posádky s brčením povstalo. Zdálo se, že se vrhnou vpřed, ale Rizzett zařídil, aby na shromáždění přišli neozbrojeni. A teď dovnitř vtrhli tyrantští vojáci se zbraněmi v rukou a zaplavili místnost.

Za Bironem a Rizzettem stál Simok Aratap a v každé ruce držel dezintegrátor.

- 158 -

20. SMRT PŘÍCHÁZÍ

Simok Aratap pečlivě zvažoval osobnost každého z těch čtyř, kteří stáli před ním, a v nitru cítil určité vzrušení. Tohle bude velká hra. Kamínky skládanky do sebe přesně zapadaly.

Byl rád, že tady není major Andros a že tyrantské křižníky odletěly. Stačila mu vlajková loď s posádkou. Nesnášel nepraktičnost.

Promluvil mírným hlasem: "Dámo a pánové, dovolte mi seznámit vás se současnou situací. Autarchova jachta byla obsazena mými vojáky a nyní letí pod dohledem majora Androse na Tyrant. Autarchovo mužstvo bude souzeno podle zákona. Bude-li usvědčeno, čeká je trest za velezradu. Bude s nimi zacházeno jako s obyčejnými spiklenci. Co ale s vámi?"

Hinrik V., který seděl vedle něho, se zatvářil nešťastně. "Vezměte laskavě v úvahu, komisaři, že má dcera je mladá. Byla do toho zatažena proti své vůli. Artemisie, řekni, že -"

"Vaše dcera," přerušil ho Aratap, "bude pravděpodobně propuštěna. Víím, že s ní má vážné úmysly vysoce postavený

tyrantský šlechtic. K tomu přihlédneme."

Artemisie řekla: "Vdám se za něj pouze tehdy, propustíte-li i ostatní."

Biron se napřimil, ale Aratap ho zadržel mávnutím ruky. Usmál se. "Má paní, prosím! Přiznávám, že mohu vyjednávat. Nicméně nejsem khan, jen jeho poddaný. Vše, co dojednám, musím řádně zdůvodnit. Co vlastně nabízíte?"

"Souhlas se sňatkem, pokud -"

"Váš otec již souhlasil, to stačí. Máte ještě něco jiného?"

Aratap čekal, že uvidí, jak její odpor zviklal. Tato role ho netěšila, ale hrál ji zodpovědně. Kdyby dívka propukla v pláč, ovlivnilo by to zarputilost toho mladíka. Zřejmě byli milenci. Říkal si, zda ji i v případě, že není panna, bude chtít starý Pohang za manželku, a usoudil, že asi ano. Tak jako tak si stařec přijde na své. Mimoděk si uvědomil, že dívka je velmi přitažlivá.

Držela se však statečně. Nezhroutila se. Dobře, velmi dobře, pomyslel si Aratap. Má silnou vůli. Pohang si nakonec přece jen neužije.

- 159 -

Obrátil se na Hinrika: "Chcete se přimluvit i za svého bratrance?"

Hinrik stačil jen pohnout rty, ale Gillbret už vykřikl: "Nikdo se za mě přimlouvát nebude! Od žádného Tyranta nic nechci. Jen si posluž-te! Zastřelte mne."

"Nebud'te hysterický," napomenul ho Aratap. "Dobře víte, že vás nemohu nechat zastřelit bez soudu."

"Je to můj bratranec," zašeptal Hinrik.

"I to vezmeme v úvahu. Kdy vy, aristokraté, konečně pochopíte, že nemůžete příliš spoléhat na to, že jste pro nás užiteční? Váš bratranec to patrně ještě nepochopil."

Gillbretova reakce jej vcelku uspokojila. Tento chlapík si upřímně přál zemřít. Zřejmě už nemohl snést další životní zvraty. Nechejme ho žít, to ho zlomí.

Přenesl své úvahy na Rizzetta. Byl to jeden z autarchových mužů. Při tom pomyšlení pocítil určité rozpaky. Na začátku pronásledování se zdálo být logické vyloučit autarcha z okruhu podezřelých. Inu, občas je dobré minout cíl. Udrží je to myšlení ve zdravé rovnováze.

Nahlas řekl: "Vy jste ten blázen, který sloužil zrádci. S námi by vám bylo lépe."

Rizzett zbledl, jeho jizva nad spánkem zrudla.

Aratap pokračoval: "Pokud jste měl reputaci jako voják, tohle ji dostatečně zničilo. Nejste aristokratického původu, tudíž jste politicky nezajímavý. Budete veřejně souzen a vyjde najevo, že jste byl pouhým autarchovým nástrojem. Skoda."

Rizzett se ozval: "Máte na mysli nějakou dohodu?"

"Dohodu?"

"Nemáte žádné přímé důkazy. Ukořistili jste pouze linganskou loď. Nebude se chtít khan dozvědět víc o povstaleckém hnutí?"

Aratap nepatrně zavrtěl hlavou. "Ne. Máme autarcha, jako zdroj informací nám postačí. Už to, co víme, by stačilo k zahájení okupace Liganu. Jsem si jist, že z celé vaší slavné vzpoury toho moc nezůstalo. Žádná dohoda nebude."

Konečně se dostal k tomu mladíkovi. Jenže mladí lidé nebyvají dost nebezpeční, protože jim dosud chybí trpělivost.

Biron promluvil první: "Jak jste nás našel? Jontí s vámi spolupracoval?"

- 160 -

"Autarch? V tomto případě ne. Řekl bych, že se snažil hrát na obě strany, ovšem s obvyklým úspěchem nezkušených."

Hinrik je s dětinskou dychtivostí přerušil: "Tyranti mají takový šikovný vynález, kterým sledují lodi hyperprostorem. To by tě nenapadlo, chlapče, že?"

Aratap se k němu prudce otočil. "Jestliže se Vaše Excellence zdrží poznámek, budují velmi zavázán!"

Hinrik se po těch slovech zahanbeně schoulil.

Nezáleželo sice na tom, co ubohý direktor řekl, protože až s nimi skončí, žádný z těch čtyř nebude nebezpečný, ale nechtěl tomu mladíkovi dopřát čas, aby se vzchopil.

Biron pravil: "Mluvme k věci. Proč nejsme spolu s ostatními na cestě na Tyrant? Protože nevíte, co s námi? Jsou tu dva Hinriadové a jeden Widemos; Rizzett je známý důstojník linganského loďstva. A ten pátý, kterého máte, váš oblíbený zbabělec a zrádce, je dosud autarchem z Liganu. Nemůžete nás jednoduše zlikvidovat, aniž byste způsobil rozruch od Tyrantu až po Nebulu. Jediným možným řešením je pokusit se s námi dohodnout."

"Celkem vzato, moc se nemýlíte," uznal Aratap. "Sledovali jsme vás, ale to není podstatné. Zastavili jste se v blízkosti tří hvězd, ale teprve u čtvrté jste našli planetu vhodnou k přistání. Pozorovali jsme vás a čekali. Měli jsme za to, že se dozvíme něco zajímavého. A nemýlili jsme se. Při hádce s autarchem jste všechno vysílali, sám jste si to předem zařídil pro své vlastní záměry. A tak jsme vás mohli slyšet i my."

Autarch řekl, že v Nebule už zbývá jediná planeta, kterou jste dosud nenavštívili, a že by to mohla být planeta povstalců. To je zajímavé, že ano? Planeta povstalců! To podnítilo moji zvědavost. Jenže kde by ta pátá, poslední planeta, mohla být?"

Chvilí bylo ticho. Netečně je jednoho po druhém pozoroval.

Biron řekl: "Žádná planeta povstalců neexistuje."

"Takže jste ji hledali pro nic za nic."

"Ano, pro nic za nic."

"Nebud'te směšný."

Biron unaveně pokrčil rameny. "Sám jste směšný, očekáváte-li, že vám řekneme víc."

- 161 -

Aratap odpověděl: "Domnívám se, že planeta povstalců musí být uvnitř mlhoviny. Jedině proto vás nechávám žít, abych ji našel. Každý z vás může něco získat. Vás, má paní, bych mohl zprostit manželského závazku. Vám, pane Gillbrete, můžeme zařídit laboratoř, abyste mohl nerušeně pracovat na svých vynálezech - ano, víme o vás víc, než si myslíte." Aratap se rychle otočil a zahlédl, jak se na Gillbretově tváři vystřídaly výrazy děsu a uspokojení. "Plukovníku Rizzette, vy budete ušetřen ponižení vojenského soudu, odsouzení, posměchu a ztráty pověsti. A vy, Birone Farrille, budete rančem z Widemosu. Ve vašem případě můžeme dokonce uvažovat o rehabilitaci vašeho otce."

"Tím mu život nevrátíte."

"Ale vrátíme mu jeho čest."

"Získal svou čest svými činy," řekl Biron, "Není ve vašich silách něco přidat nebo ubrat."

Aratap řekl: "Jeden z vás čtyř mi řekne, kde tu planetu najdu. Jeden z vás bude rozumný. Ten dostane to, co jsem slíbil. Ostatní čeká konec úměrný míře jejich provinění. Varuji vás. Když musím, umím být krutý."

Chvilí čekal. "Tak kdo z vás to bude? Jestliže nepromluví jeden, někdo jiný určitě ano. Ztratíte všechno, a já stejně dostanu informaci, kterou potřebuji."

Biron řekl pevně: "Nemá to cenu, komisaři. Vymyslel jste si to sice pěkně, ale vůbec vám to nepomůže. Žádná planeta povstalců není."

"Autarch říká, zeje."

"Tak se zeptejte autarcha."

Aratap se zamračil. Ten mladík blfoval až za rozumnou hranici. "Raději budu jednat s jedním z vás."

"Už jste s autarchem v minulosti spolupracoval, klidně můžete znovu. Nemáme nic, o čem bychom s vámi mohli jednat."

Biron upřeně hleděl přímo na komisaře. "Je to tak?"

Artemisie se k němu přiblížila a zlehka jej chytla za loket. Riz-zett stroze přikývl a Gillbret zamumlal: "Je to tak!"

"Rozhodli jste sami," řekl Aratap a položil prst na příslušné tlačítko.

- 162 -

Autarchovo pravé zápěstí bylo znehybněno ochranným pouzdem z lehkého kovu a spočívalo v magnetickém závěsu na jeho prsou. Na levé tváři měl velkou modrozelenou podlitinu a dosud nezhojenou zarudlou jizvu překrytou průhledným obvazem. Škubnutím vytrhl zdravou ruku ze sevření strážného a zůstal bez hnutí stát.

"Co ode mě chcete?" vyštěkl.

"Hned vám odpovím," pravil Aratap mírně. "Zaprvé - chci, abyste si uvědomil, jaké máte obecenstvo. Je tu například tenhle mladík, pro něhož jste naplánoval smrt, který však žil dost dlouho na to, aby vám nejen zmrazil ruku, ale i zničil vaše plány, přestože jste autarch a on pouhý psanec."

Bylo těžké říci, jaké barvy v té chvíli autarchova potlučená tvář nabyla. Nepohnul však ani svailem.

Aratap se na něho nedíval. Pokračoval tiše, téměř lhostejně. "Tady je Gillbret z Hinriadů, jenž tomu mladému muži zachránil život a přivedl ho k vám. A zde máme paní Artemisii, které - jak mi bylo řečeno - jste se velmi obratně dvořil, která vás nicméně zradila pro lásku k témuž mládenci. A tohle je plukovník Rizzett, váš nejspolehlivější vojenský pobočník, který vás nakonec také zradil. Co těmto lidem dlužíte?"

Autarch opakoval: "Co ode mě chcete?"

"Informaci. Dejte mi ji a budete opět autarchem. Postarám se, aby u khanova soudu přehlédli vaše ostatní prohřešky. Jinak..."

"Jinak?"

"Jinak ji dostanu z nich. Oni budou zachráněni a vy popraven. Proto jsem se ptal, zda jim něco nedlužíte, dáváte-li jim díky vlastní tvrdohlavosti příležitost zachránit si život."

Autarch se pokusil o úsměv. "Nemohou si zachránit život na můj účet. Ne oni, ale já vím, kde je ta planeta."

"Neřekl jsem, že právě tohle je ta informace, kterou chci."

"Potřebujete jen jedinou věc." Autarch hovořil chraptivě, ale srozumitelně. "Jáikáte, že když promluví, budu autarchem na Liganu jako dřív?"

"Poněkud pečlivěji hlídaným," dodal Aratap zdvořile.

Rizzett vykřikl: "Nevěřte mu! Stejně vás obžaluje z velezrady!"

- 163 -

Nakonec vás tak jako tak zabijí!"

Strážný udělal krok, ale Biron ho předešel. Skočil na Rizzetta a stiskl mu paže.

"Neblázni," sykl, "nic nenadělaš."

Autarch pravil: "Nejde mi ani o autarchii, ani o můj život." Ukázal na skupinku zajatců. "Budou skutečně popraveni? Tohle mi slibte!" A pohmožděnou tvář mu zkrivil divoký škleb. Pak jeho vztyčený ukazováček našel Birona.

"Především on!"

Aratap přikývl. "Jestliže je tohle vaše cena, zaplatím ji."

"Kdybych mohl být jeho katem, netrval bych na ostatních závazcích, které ke mně máte. Kdybyste mi dovolil stisknout tlačítko popravčího dezintegrátoru, byla by to vaše poslední splátka. Ale pokud ne, aspoň vám řeknu, co byste se od něho nikdy nedozvěděl. Dám vám koordináty - rhó, théta a fi v parsecích a radiánech: 7 352.43; 1.7836; 5.2112. Tyto tři údaje určují polohu toho pátého slunce v Nebule."

"Mám to," přikývl Aratap a zapsal si je.

Rizzett se vyškubl z Bironova sevření. Vykřikl: "Zrádče! Zrádče!"

Biron ztratil rovnováhu a byl sražen na kolena. "Rizzette! Zadrž!" zvolal, ale marně.

Rizzett zápasil se strážným, další se hned začali sbíhat, ale to už držel v ruce dezintegrátor a oháněl se jím proti vojákům. Biron se přidal ke rvačce. Chytil Rizzetta za krk s stiskl.

"Zrádče!" Rizzett zalapal po dechu a snažil se zamířit, zatímco se autarch zoufale snažil uhnout. Padl výstřel. Vzápětí vojáci Rizzetta odzbrojili a srazili na zem.

Autarch měl ustřeleno pravé rameno a polovinu hrudníku. Předloktí mu groteskně viselo z magnetického pouzdra.

Zamrkal. Jeho tělo zůstalo chvíli stát, oči však již strnuly. Zhroutl se na podlahu.

Artemisie zalapala po dechu a skryla tvář na Bironových prsou. Biron se přinutil pohlédnout na tělo vraha svého otce, aby si tento pohled navždy vryl do paměti, pak se odvrátil.

Hinrik V. si sám pro sebe něco mumlal a chichotal se.

Aratap zůstal klidný. Nařídil: "Odneste tělo."

Vojáci hned ozářili podlahu tepelným paprskem a odstranili krev.

- 164 -

Zůstalo jen pár spálených skvrn.

Strážní postavili Rizzetta na nohy. "Cos dělal!" křikl na Birona. "Málem jsem toho podlého zrádce netrefil!"

Biron unaveně pronesl; "Chytil ses do Aratapovy pasti, Rizzette."

"Do pasti? Přece jsem zabil darebáka, ne?"

"Byla to past. Prokázals mu službu."

Aratap nezasahoval. Naslouchal s jistým potěšením. Ten mladík se mu zamlouval. Uvažoval naprosto bezchybně.

Biron pokračoval: "Pokud nás Tyranti skutečně odposlouchávali, jak komisař tvrdí, věděli, že pouze Jonti má informaci, která ho zajímá. Jonti to přece patřičně zdůraznil. Je zřejmé, že komisař nás vyslýchal jen proto, aby s námi oťrásl a přinutil nás jednat bezmyšlenkovitě."

"Myslel jsem si," řekl Aratap a ukázal na podlahu, "že to uděláte vy, Farrille."

"Já," odvětil Biron, "bych mířil na vás." Znovu se otočil k Riz-zettovi: "Copak nechápeš, že už nepotřeboval Jontiho živého? Žádal informaci, ale nemínil za ni zaplatit. A nemohl si dovolit autarcha zabít. Udělals to za něho."

"Správně," přikývl Aratap. "A tu informaci mám."

Rizzett se bránil: "Jestliže jsem prokázal službu jemu, prokázal jsem ji i sobě."

"Ne tak docela," upozornil Aratap, "protože náš mladý přítel nedotáhl svoji analýzu dostatečně daleko. Byl spáchán další zločin. Kdyby se jednalo jen o zradu proti Tyrantům, vaše likvidace by byla ožehavou politickou záležitostí. Ale nyní, když jste zabil autarcha z Liganu, budete souzen, usvědčen a popraven podle linganských zákonů. Tyrant v tom nebude hrát žádnou roli..."

Ozvalo se řinčivé zvonění. Aratap se zamračil a vyšel ze dveří.

"Co se děje?"

Voják zasalutoval: "Všeobecný poplach, pane. Něco se stalo ve skladech."

"Hoří?"

"Zatím ještě nevíme, pane."

Aratap se zamyslel. Do Galaxie! ulevil si. Vstoupil zpátky do kabiny. "Kde je Gillbret?" Byl první, kdo si všiml, že chybí.

"Však ho

- 165 -

brzy najdeme."

Našli ho v podpalubí skrčeného mezi obrovskými stroji, a zpola jej přitáhli, zpola donesli zpět ke komisaři, který ho přivítal slovy: "Z lodi není úniku, pane Gillbrete. Všeobecný poplach, který jste spustil, vám nepřinesl žádný užitek."

Po chvíli pokračoval: "Myslím, že už toho bylo dost. Můj křížník, který jste ukradl, Farrille, nám poslouží při průzkumu planety povstalců. Vyrazíme k souřadnicím, které nám dodal autarch, jen co bude vypočítán další skok." A víceméně pro sebe dodal: "Bude to dobrodružství, jaké tahle zhýčkaná generace už nezažije."

Náhle si uvědomil, že vlastně stojí v čele výpravy a dobývá cizí světy. Byl rád, že poslal Androse pryč. Tohle dobrodružství bude pouze jeho.

Skupinu zajatců rozdělili do cel. Artemisii umístili dohromady s jejím otcem, Rizzetta a Birona odvedli každého na jinou stranu lodi.

Jen Gillbret kladl odpor a křičel: "Nechci být sám! Nechci být na samotce!"

Aratap si povzdychl. Předek tohoto muže byl velkým a statečným vládcem, jak se dočetl v historických knihách. Nerad se stal svědkem takové ponižující scény. Znechuceně řekl:

"Dejte pana Gillbreta k některému z těch dvou."

Tak se Gillbret dostal k Bironovi. Nepromluvili spolu ani slovo, dokud se palubní světla neztlumila do nachová a nenadešel čas odpočinku. Přesto zůstalo dost světla na to, aby je strážní služba mohla na obrazovkách uzavřeného televizního okruhu bedlivě pozorovat, ne však tolik, aby se nedalo spát.

Gillbret nespál. "Birone," zašeptal. "Birone."

Biron odpověděl: "Oč jde?"

"Birone, dokázal jsem to! Je to v pořádku, Birone."

"Zkuste spát, Gille."

Ale Gillbret nepřestal. Vstal z lůžka a přistoupil k Bironovi. "Opravdu jsem to dokázal! Aratap je možná chytrý, ale já jsem chytřejší. Není to směšné? Nemusíš mít strach, Biron. Zařídil jsem to."

- 166 -

Biron se posadil. "Co se s vámi děje?"

"Nic. Vůbec nic. Všechno je v pořádku. Dokázal jsem to!" Gillbret se usmíval jako malý chlapec, kterému se podařilo něco mazaného.

"O čem mluvíte?" Biron vyskočil na nohy, uchopil Gillbreta za ramena a posadil ho. "Odpovězte."

"Chytili mě ve strojně. Mysleli si, že se tam schovávám. Způsobil jsem poplach jen proto, že jsem potřeboval pár minut." A tichoučkým šepotem dodal: "Biron, zkratoval jsem hyperatomový pohon."

"Cože?"

"Bylo to snadné. Trvalo to opravdu jen minutu. Nepřijdou na to. Udělal jsem to chytře. Nepřijdou na to, dokud se nepokusí o skok. Potom veškeré palivo vzplane v jediné obrovské řetězové reakci a tato loď, my, Aratap a každý, kdo něco ví o planetě povstalců, se změní v obláček kovových výparů."

Biron ustupoval se široce rozevřenými očima. "Vy jste to udělal?"

"Ano, ano, udělal." Gillbret si skryl tvář v dlaních a začal se kývat vpřed a vzad. "Zahyneme, Biron. Nebojím se smrti, ale nechci být sám. Musím být s někým. Jsem rád, že jsem s tebou, až budu umírat. Nebude to bolet. Bude to rychlé..."

"Blázne! Šílenec!" zoufale vykřikl Biron. "Ještě jsme mohli vyhrát!"

Gillbret ho nevnímal. Uši měl zalehlé vlastním sténáním. Biron se rozběhl ke dveřím.

"Stráž!" vykřikl. "Stráž!"

"Nebude to bolet," mumlal Gillbret monotónně. "Bude to rychlé. Nebude to bolet..."

Zbývaly jim hodiny, možná minuty.

- 167 -

21. POSLEDNÍ POKUS

Voják řinčivě přidusl chodbou. "Ticho!" Jeho hlas zněl nevlídně a arogantně.

Stáli proti sobě tváří v tvář. Malé kabiny na dolní palubě, které v případě nutnosti sloužily jako cely, neměly dveře, zato byly blokovány silovým polem. Biron je nahmatl rukou. Do určité vzdálenosti mírně pružilo jako napnutá guma, ale když zatlačil silněji, změnilo se jakoby v ocel. Na dlani ucítil bodavou bolest. Věděl, že energie nervových důtek projde polem stejně snadno, jako by to byl prázdný prostor. A strážný v ruce nervové důtky měl.

"Musím mluvit s komisařem Aratapem."

"Kvůli tomu děláš poplach?" Voják neměl právě růžovou náladu. Noční hlídka nebyla příliš populární, navíc prohrával v kartách. "Až se rozsvítí světla, ohlásím to."

"To nepočká." Biron byl zoufalý. "Je to důležité."

"Bude to muset počkat. Uklidniš se, nebo tě mám pošmrat důtkami?"

"Podívej," naléhal Biron, "tady ten muž je Gillbret z Hinriadů. Je nemocný. Možná umírá. Zemře-li na tyrantské lodi, protože mě nenechal mluvit s velitelem, odskáčeš si to."

"Coje sním?"

"Nevím. Pohneš se, nebo tě už nebaví život?"

Strážný cosi zabručel a odešel.

Biron se za ním díval, dokud se mu neztratil v tlumeném nachovém světle. Natahoval uši a pokoušel se zaslechnout silnější pulzování motorů před skokem, ale neslyšel nic.

Přistoupil ke Gillbretovi a otočil jeho drobnou, vyděšenou tvář k sobě. Uviděl jen prázdné oči.

"Kdo... to je?"

"To jsem já, Biron. Jak je vám, Gille?"

Chvilí trvalo, než ta slova pronikla do Gillbretova vědomí. Tupě odpověděl: "Biron?" A tišeji: "Biron! Už probíhá skok? Nebude to bolet, Biron."

Byron ho pustil. Nemělo smysl se na Gillbreta hněvat. Udělal

- 168 -

velké gesto, i když tím nikomu nepomohl. Tak velké, že jeho samého zlomilo.

Bironem zazmítalo podráždění. Proč už tady není Aratap? Přistihl se, že stojí u stěny a buší do ní pěstmi. Dveře by vykopl. Mříže by vylomil. Do kosmu! Jenže tady je silové pole, které nemohl žádným způsobem zlikvidovat. Zlostně zaúpěl.

Opět se ozvaly kroky. Přiskočil ke vchodu, ale nemohl se vyklonit, aby zjistil, kdo chodbou přichází. Mohl jen čekat.

Byl to týž strážný. "Odstup!" vyštkl. "Krok dozadu a ruce pěkně před sebe!" Vedle strážného stál důstojník.

Biron ustoupil. Opět na něho mířily nervové důtky. Promluvil: "To přece není Aratap. Chci mluvit s komisařem."

Důstojník odvětil: "Pokud je Gillbret z Hinriadů nemocen, nepotřebujete komisaře, ale doktora."

Mezi kontakty přeskočila modrá jiskra a silové pole bylo vypnuto. Důstojník vstoupil. Na uniformě měl označení vojenské lékařské služby.

"Tak dobře, Gillbret sice potřebuje pomoc, ale teď mě poslouchejte," řekl Biron a postavil se před lékaře. "Tato loď nesmí za žádných okolností provést skok. Takové nařízení může vydat jen komisař, proto s ním musím okamžitě mluvit. Rozumíte? Jste důstojník, vy můžete komisaře vyrušit."

Lékař napřáhl ruku, aby ho odstrčil, ale když mu ji Biron srazil stranou, pronikavě vykřikl: "Strážný, ke mně! Vyhod'te

odtud toho chlapa!"

Strážný vběhl do cely a Biron po něm skočil. Dunivě dopadli na podlahu. Biron ho pevně chytil za zápěstí ruky s nervovými dŮtkami. Na chvíli znehybněli a snažili se přemoci jeden druhého, pak Biron zahlédl koutkem oka důstojníka, jak běží kolem nich k poplašenému zařízení.

Rychle natáhl volnou ruku a popadl lékaře za kotník. Strážnému se málem podařilo vykroutit ze sevření a důstojník divoce cukal lapenou nohou, ale Biron, na krku naběhlé žíly, oběma rukama zoufale trhl.

Důstojník s výkřikem upadl, současně strážný upustil zbraň. Biron se převálil a zvedl se na kolena. Teď držel v ruce dŮtky on.

- 169 -

"Ani slovo," zalapal po dechu. "Už ani slovo! Všechny zbraně odhodte na zem!"

Strážný, který se už pomalu zvedal, si odepjal krátký okovaný obušek z pružného plastu a hodil ho Bironovi pod nohy. Lékař ozbrojen nebyl.

Biron zvedl obušek a řekl: "Nemám nic, čím bych vás svázal, a nemám ani čas. Omlouvám se."

Z dŮtek se dvakrát tlumeně zablesklo. Strážný i lékař se zhroutili, nohy a ruce jim groteskně zkroutila křeč.

Biron se obrátil ke Gillbretovi, který tupě a mlčky přihlížel.

"Promiňte, Gille," řekl Biron, "ale vy také..." A dŮtky vyšlehly potřetí.

Prázdný výraz na Gillbretově tváři ztuhl.

Silové pole bylo stále vypnuto. Biron vyšel z cely. Byla noc. V tuto dobu bdí na kosmických korábech pouze hlídky. Chodba byla zšeřelá a tichá.

Neměl čas hledat Aratapa. Běžel přímo do strojovny. Minul muže v umaštěné kombinéze a zavolal na něho: "Kdy nastane příští skok?"

"Asi za půl hodiny," utrousil muž přes rameno.

"Kudy do strojovny?"

"Po rampě nahoru." Muž se náhle otočil. "A ty jsi kdo?"

Biron odpověděl - dŮtky vyšlehly počtvrté. Zhroucené tělo nechal za sebou a spěchal dál. Zbývala půlhodina.

Uslyšel lidské hlasy. Vpředu pronikalo do chodby bílé světlo. Zaváhal. Schoval dŮtky do kapsy. Doufal, že strojníci budou natolik zaneprázdnění, že je ani nenapadne ho podezírat, že tam nemá co dělat.

Muži, kteří pobíhali kolem obrovských konvertorů, vypadali jako příčinliví trpaslíci. Pomrkávaly tam tisíce očí nejrůznějších přístrojů. Loď dosahovala téměř velikosti osobní lodi, proto se podstatně lišila od malého tyrantského křižníku, na který byl Biron zvyklý. Na křižníku byly motory plně automatické, ale tady vyžadovaly náročnou obsluhu. Ocitl se na plošině obehnané zábradlím, která vedla okolo celé strojovny. V rohu za proskleným oknem počítačového střediska pracovali dva muži v uniformách.

- 170 -

Zrychlil krok, a zatímco ho strojníci míjeli bez povšimnutí, vstoupil dovnitř. Muži u počítačů k němu zvedli oči.

"Co se děje?" zeptal se ten, který měl hodnost poručíka. "Co tady děláš? Vrať se na své místo."

Biron vyhrkl: "Hyperatomový pohon byl zkratován! Musíte ho opravit."

"Počkat," zasáhl druhý muž. "Toho chlapíka jsem už viděl. Je to jeden z vězňů. Zadrž ho, Lancy!"

Biron přeskočil pracovní stůl, chytil muže za opasek a přitáhl si ho k sobě.

"Správně," poznamenal. "Jsem Biron Farrill z Widemosu. Ale že je hyperatomový pohon zkratován, je svatosvatá pravda. Zkontrolujte si to, jestli mi nevěříte."

Poručík zjistil, že hledí do ústí nervových dŮtek. Opatrně řekl: "To nelze udělat bez příkazu velitele. Znamenalo by to zastavit skok."

"Já vím! Zavolá už někdo konečně někoho kompetentního? Zavolejte komisaře!"

"Mohu použít komunikátor?"

"Rychle."

Poručík naoko sáhl po mikrofону, avšak udeřil rukou na tlačítka umístěná na konci stolu. Zvonení se rozřinčelo i v nejzazších koutech lodi.

Bironův obušek dopadl pozdě, leč tvrdě na poručíkovu zápěstí. Poručík ucukl a zasténal, ale poplach již nebylo možno zrušit.

Ve všech vchodech na plošinu se objevili strážníci. Biron se vyřítel z počítačového střediska, rozhlédl se na obě strany, a pak přeskočil zábradlí.

Dopadl s pokrčenými koleny a rychle se několikrát překulil, aby se nestal snadným terčem. Zaslechl tichý sykot jehlových pušek. Od-plazil se pod kryt jednoho z motorů. V pravé noze cítil bodavou bolest. Gravitace v této části lodi byla značná a pád dlouhý. Pronásledování skončilo. Má-li ještě šanci na záchranu, pak jedině z tohoto místa.

Odhodil obušek a dŮtky daleko od sebe a zavolal: "Nestřílejte! Nejsem ozbrojen! Chci vás varovat. Hyperatomový pohon je zkratován! Skok bude znamenat jistou smrt pro všechny!"

Někdo vykřikl: "Vy tam! Jděte dolů a seberte ho!"

- 171 -

Biron se znovu ozval: "Vzdávám se! Žádám jen, abyste překontrolovali motory. V případě, že nemám pravdu, ztratíte pár hodin. Ale jestli pravdu mám, zachráníte si životy!"

Uslyšel pobíhání mnoha opatrných kroků; zalezl víc dozadu. A pak se shora ozval šoupavý zvuk, jak nějaký voják

sjížděl po chladicím potrubí dolů. Biron vyčkával. Ještě pořád mohl použít svoje ruce. A pak vysoko nahoře zaburácel hlas, který pronikl do každého koutu rozlehlé strojovny. "Všichni zpět na svá místa! Zastavit přípravy ke skoku! Zkontrolovat hyperatomový pohon!" Biron i přes kovové zkreslení reproduktory poznal Aratapův hlas zesílený až k ohluchnutí. "Toho mladíka okamžitě přiveďte ke mně!" Dva vojáci z každé strany Birona popadli a drželi ho jako nebezpečnou trhavinu. Noha ho bolela, přesto se s nimi pokoušel držet krok. Stoupali vzhůru. Aratap nebyl právě předpisově oblečen. Také jeho oči vypadaly jinak: vybledle, nejistě a nezaostřeně. Birona napadlo, že nemá kontaktní čočky. "Způsobil jste pěkný rozruch, Farrille." "Pro záchranu lodi to bylo nutné. Pošlete ty strážné pryč. Dokud nekontrolujete motory, ani se nehnu." "Přesto tady zůstanou, než přijde zpráva od inženýrů." Vteřiny na hodinách se nekonečně vlekly. Pak se rozsvítila červená kontrolka. Aratap stiskl tlačítko: "Podejte zprávu!" Slova, která se ozvala, byla pronesena úsečně a rychle: "Hyperatomový pohon v řadě C je úplně zkratován. Opravy začaly." Aratap odpověděl: "Přepočítejte skok na plus šest hodin." Pak se otočil k Bironovi a lhostejně řekl: "Měl jste pravdu." Pokynem ruky strážné propustil. Vojáci zasalutovali, obrátili se na podpatcích a jeden za druhým odpochoďovali. Prikázal: "Podrobnosti, prosím." "Gillbreta napadlo, že zkratovat motor není tak špatný nápad," vysvětloval Biron. "Našli jste ho přece ve strojovně. Není za své činy - 172 -

odpovědný a neměl by za ně být trestán." Aratap přikývl. "Za nepřítelnyho jej považují již dlouhá léta. Tato... událost, mladý muži, však zůstane pouze mezi námi. Vzbudil jste můj zájem a zvědavost. Vy se určitě nebojíte zemřít v zájmu dobré věci?" "O nic takového nejde," řekl Biron. "Planeta povstalců neexistuje. Už jsem vám to řekl a znovu to opakuji. Centrem povstání byl Lin-gan. Měl jsem pouze zájem vypátrat vraha svého otce, zatímco Arte-misie se zas chtěla vyhnout nežádoucím vdavkám. A pan Gillbret? Bohužel, ten je blázen." "Autarch přesto v existenci té záhadné planety uvěřil. Určitě mi nedal ty koordináty jen tak pro nic za nic!" "Věřil v bláznův sen. Gillbret o té planetě snil již dvacet let. Na základě jeho smyšlených údajů vypočítal autarch polohu pěti hvězd, u nichž se mohl takový vybájený svět nacházet. Je to všechno nesmysl." Komisař namítl: "Přesto mi na tom něco vadí. Příliš se mne snažíte přesvědčit. Nejprve provedeme skok. Pak budu mít jistotu. Není tak nemožné předpokládat, že se jeden z vás ze zoufalství snažil ohrozit loď, aby mi znemožnil planetu hledat, a druhý ji ze stejného důvodu zachránil? Měl jsem si myslet, že mladý hrdina Farrill by rád zahynul i s lodí, kdyby skutečně existovalo nebezpečí, že povstalce objevím? Protože však riskoval svůj život, aby loď zachránil, a pan Gillbret je zkrátka jen blázen, planeta povstalců neexistuje - neříkám to moc složitě?" "Ne, rozumím vám." "Zachránil jste naše životy, což khanův soud vezme v úvahu. Mne jste však nepřesvědčil, mladý muži. Ten skok uskutečníme." "Nemám žádné námitky." "Dovedete si zachovat chladnou hlavu," uznal Aratap. "Skoda, že nejste na naší straně. Teď se však vrátíte zpět do cely. Pro jistotu." Biron přikývl. Strážný, kterého Biron srazil, v cele už nebyl, lékař však ano. Právě se skláněl nad nehybným Gillbretovým tělem. Aratap se zeptal: "Je pořád ještě v bezvědomí?" - 173 -

Při zvuku jeho hlasu se doktor vztyčil. "Účinek nervového šoku již pominul, komisaři, ale tento stařec už má svá nejlepší léta za sebou, navíc zřejmě v poslední době žil ve velkém stresu. Nevím, bude-li ještě v pořádku." Biron cítil, jak ho zaplavuje hrůza. Pro svíravou bolest v noze se pouze sklonil a natáhl ruku, aby se lehce dotkl Gillbretova ramene. "Gille," zašeptal. S úzkostí pohlížel na jeho vlhkou bílou tvář. "Ustupte mi z cesty!" Lékař se na Birona zaškaredil a otevřel černé pouzdro. "Buďte rád, že jste mi nerozbil stříkačku, hrdino," zabručel. Naklonil se nad Gillbretem s připravenou injekční stříkačkou naplněnou bezbarvou tekutinou. Jehla zajela hluboko pod kůži a píst se automaticky posunul až na doraz. Gillbret pohnul víčky, pak otevřel oči. Zdálo se, že nikoho nevidí. Když konečně promluvil, jeho hlas ševalil jako pouhý vánek. "Birone, já nevidím. Vůbec nic nevidím..." Biron se k němu sklonil. "Bude to dobré, Gille. Jen ležte." "Nechci..." Pokusil se vstát. "Birone, kdy začne skok?" "Už brzy." "Zůstaň se mnou. Nechci zemřít sám." Na chvíli sevřel prsty na Bironově ruce, pak ochabl. Hlava se mu bezvládně zvrátila dozadu.

Lékař konstatoval: "Tady už nejsme nic platní. Je mrtev."

Bironovi vhrkly do očí slzy. "Odpusťte, Gillbrete. Ale nic jste nevěděl. Neporozuměl j ste..."

Nikdo ho naštěstí neslyšel.

Pro Birona to byly těžké chvíle. Aratap mu nedal povolení, aby se mohl zúčastnit smutečního ceremoniálu. Někde v útrobách lodi bude Gillbretovo tělo rozptýleno na atomy, které pak odsají do vesmíru, kde se budou navěky míchat s mezihvězdnou hmotou. Prach mezi hvězdami...

Artemisie a Hinrik na pohřbu určitě budou. Porozumí? Pochopí ona, že udělal, co udělat musel?

Lékař vstříkl Bironovi injekci želatiny, aby uspišil hojení natrženého kolenního vazů. Bolest se už zmírnila, ale byla to stejně jen fy-

- 174 -

zická bolest, kterou dokázal nevnímat.

Pocítil vnitřní neklid, a to znamenalo, že loď provedla skok a že nejhorší teprve přijde.

Původní přesvědčení, že jeho analýza situace byla správná, ho opustilo. Co když se zmýlil? Co když se zrovna teď nacházejí v samém srdci povstání? Informace se ihned dostane na Tyrant a válečné loďstvo vyrazí. A on sám zemře s vědomím, že mohl povstání zachránit, ale že riskoval život, aby je zničil. - Té noci znovu přemýšlel o dokumentu, který se mu nepodařilo na Zemi získat. Nečekaně se mu v mozku vynořila vzpomínka na pozemský dokument, která zas rychle zapadla. Objevila se a byla zapomenuta. Všichni hledali planetu povstalců, a záhadný dokument se zcela vytratil ze středu zájmu.

Změnilo se pořadí důležitosti?

Pak si Biron uvědomil, že se Aratap odvážil hledat povstalecký svět jen s jednou lodí. Z čeho pramenila taková sebedůvěra?

Autarch řekl, že dokument zmizel již před lety. Ale kdo ho mohl mít?

Tyranti? Mohl dokument obsahovat tak hrozné tajemství, že by jediná loď dokázala zničit celou planetu?

Jestli je to pravda, proč tolik záleží na tom, kde planeta povstalců leží nebo jestli vůbec existuje?

Čas plynul. Když komisař vešel, Biron vstal.

"Skok se podání," začal Aratap, "ta hvězda tady skutečně je. Koordináty, které nám dal autarch, nelhaly."

"Nuže?"

"Nemusíme dál pátrat. Moji navigátoři mi sdělili, že se ta hvězda stala novou před milionem let. Jestliže tenkrát nějaké planety měla, byly zničeny. Teď je z ní jen bílý trpaslík."

Biron vytřeštil oči. "Měl jsem tedy..."

Aratap doplnil: "Měl jste pravdu. Planeta povstalců neexistuje."

- 175 -

22. POVSTALCI

Žádný argument Aratapovy filozofie nemohl zcela potlačit jeho pocit lítosti. Na krátkou chvíli, kdy vedl eskadru lodí proti khanovým nepřítelům, nebyl sám sebou, ale svým otcem...

Jenže výsledkem těch dnů byla deziluze. Tam, kde měla být planeta povstalců, nebylo nic. Žádné khanovy nepřátele nenašel, ani žádné planety k dobytí. Zůstal pouhým komisařem odsouzeným k řešení drobných problémů, ničím víc.

Jenže lítost je zbytečná emoce. Nic nevyřeší. Řekl: "Měl jste pravdu. Planeta povstalců neexistuje." Usedl a pokynul Bironovi, ať si také sedne. "Chci s vámi mluvit."

Mladík na něj vážně hleděl a Aratap si s lehkým údivem uvědomil, že je to méně než měsíc, co se setkali poprvé. Ten mládenec zestárnul o víc než o měsíc a překonal veškerý strach. Aratap si pomyslel: Kolik z nás začíná mít rádo někoho ze svých poddaných? Kdo z nás jim přeje jen to nejlepší? Musím se tomu bránit.

Pokračoval: "Propustím direktora a jeho dceru. Je to pochopitelně politicky nevyhnutelný krok. Pošlu je zpátky na Nelitostném. Nechtěl byste pilotovat?"

Biron pronesl zaraženě: "Propouštíte mě? Proč?"

"Zachránil j ste mou loď i můj život."

"Pochybuji, že osobní vděk by ovlivnil vaše jednání ve státních záležitostech."

Aratap se málem hlasitě rozesmál. Ten mladík se mu líbil. "Uvedu tedy další důvod. Dokud jsem byl na stopě velkého spiknutí proti khanovi, byl jste nebezpečný. Když se však celé spiknutí rozplynulo, když všechno, co jsem objevil, byl tajný linganský spolek, jehož vůdce je mrtev, přestal jste nás ohrožovat. Ve skutečnosti by bylo nepro-zíravé postavit před soud jak vás, tak i vězně z Liganu.

Soudní procesy by se konaly na Liganu, proto bychom je nemohli plně kontrolovat. Nevyhnutelně by se rozšířily fámy o takzvané planetě povstalců. A přestože žádná neexistuje, polovina tyrantských poddaných by tomu uvěřila.

Přece není kouře bez ohně, že? Sami bychom je tím vyzvali, aby dali hlavy dohromady a povstali proti nám. Tyrantské říši by hrozilo nebezpečí již v tomto století."

- 176 -

"Proto nás všechny raději pusťte na svobodu?"

"Nebude to svoboda v pravém slova smyslu, protože nikdo z vás není loajální. Také příští autarch bude ke khanátu připoután mnohem těsnějšími pouty. Ligan přestane být nezávislým státem, takže další soudní přelichení už budou spadat do pravomoci tyrantských soudů. Všechny účastníky spiknutí, kteří nám padli do rukou, odvezeme do vyhnanství na planety poblíž Tyrantu. Vy sám se na Nefelos nevrátíte a nebudete jmenován rančerem. Společně s

plukovníkem Rizzettem zůstanete na Rhodii."

"Mohl jsem dopadnout hůř," uznal Biron, "ale co sňatek paní Artemisie?"

"Chcete jej překazit?"

"Přece víte, že se máme rádi. Jednou jste řekl, že by se na celou tuto záležitost dalo zapomenout."

"Řekl jsem to za zcela speciálních okolností, kdy jsem se snažil něco získat. Jak se říká - milencům a diplomatům se lži musí promíjet."

"Existuje však jeden způsob, komisaři, jak to nebezpečí zažehnat. Stačí naznačit khanovi, že je podezřelý, chce-li se mocný dvořan přiznání do tak důležité rodiny poddaných. Vzpouře může vést ambiciózní Tyrant stejně dobře jako Lingaňan."

Aratap se tentokrát rozesmál doopravdy. "Uvažujete, jako byste byl jedním z nás. Mohu vám dát dobrou radu?"

"Jakou?"

"Rychle se s ní ožeňte. Bude-li jednou vdaná, nemůže tak učinit podruhé. Najdeme Pohangovi jinou nevěstu."

Biron chvíli váhal, pak řekl: "Děkuji vám, komisaři." A podal Aratapovi ruku.

Aratap ji stiskl. "Pohanga stejně nemám rád. Přesto byste si měl do budoucna pamatovat jednu věc: Nedovolte svým ambicím, aby vás svedly na scestí. I když si vezmete direktorovu dceru, nechtějte být direktorem. Nejste totiž typ, jaký na takovém místě potřebujeme."

Aratap pozoroval na obrazovce vzdalujícího se Nelitostného a byl spokojen, že se tak rozhodl. Ten mladík byl na svobodě. Zprávu již

- 177 -

subétericky odeslal na Tyrant. O majora Androse se nepochybně pokouší mrtvice... A u dvora se určitě nenajde jediný člověk, který by ho podpořil, aby byl opět ustanoven komisařem.

Když to bude nutné, poletí na Tyrant. Nějak bude muset khana přinutit, aby jej vyslechl. Když ho seznámí se všemi skutečnostmi, veliký khan pochopí, že nemohl jinak, a podpoří ho proti nepřítelům.

Nelitostný se zatím stal pouhým žhnoucím bodem sotva rozeznatelným od hvězd, které ho po vyplutí z Nebuly přijaly mezi sebe.

Rizzett sledoval na obrazovce zmenšující se tyrantskou vlajkovou loď. Poznamenal: "Ten chlap nás nechal jít! Musím ti říct, že kdyby všichni Tyranti byli jako on, hned bych se dal k jejich flotile. Svým způsobem mě to štve. Přesně vím, co jsou Tyranti zač, ale tenhle mezi ně ani trochu nezapadá. Myslíš, že může slyšet, o čem mluvíme?"

Biron nastavil automatické řízení a otočil se na pilotním křesle. "Ne. Ovšem že ne. Může nás sledovat v hyperprostoru, ale nemyslím si, že by mohl naše rozhovory hlídat špiónážním paprskem. Vzpomeň si, že když nás zajal, věděl jen to, co odposlechl na páté planetě. Nic víc."

Artemisie vstoupila do pilotní kabiny s prstem na rtech. "Ne tak hlasitě," řekla. "Myslím, že otec spí. Bude to dlouho trvat, než doletíme na Rhodii, Birone?"

"Dostaneme se tam jedním skokem, Arto. Aratap nám ho nechal vypočítat."

"Musím si umýt ruce," vymluvil se Rizzett.

Sotva odešel, ocitla se Artemisie v Bironově náručí. Políbil ji lehce na čelo a na oči a pak, když ho ovinuly její alabastrové paže, vyhledal její horoucí rty. Políbek se zdál být nekonečným...

Zašeptala: "Moc tě miluji."

"Miluji tě víc, než mohu vyslovit," odpověděl.

Následující konverzace byla možná nepůvodní, avšak pro oba stejně uspokojivá...

Biron se po chvíli ozval: "Oddá nás dříve, než přistaneme?"

Artemisie starostlivě stáhla obočí. "Pokoušela jsem se mu vysvětlit-

- 178 -

lit, že je direktorem a kapitánem lodi současně a že tu nejsou žádní Tyranti. Přesto nevím. Není ve své kůži, Birone. Až si odpočine, zkusím to znovu."

Biron se tiše zasmál. "Neboj se. Přesvědčíš ho."

Rizzett se vracel záměrně hlučně. "Kéž bychom tady měli trajler. Není tu dost místa ani k pořádnému nadechnutí."

Biron odpověděl: "Přistání na Rhodii je otázkou několika hodin. Brzy dojde ke skoku."

"A zůstaneme na Rhodii až do smrti," řekl Rizzett. "Ne že bych si chtěl stěžovat. Jsem rád, že jsem naživu. Nicméně to všechno skončilo zvláště."

"Dosud nic neskončilo," namítl Biron.

Rizzett vzhledl. "Chceš tím říct, že začneme znovu? Ty možná ano, ale já už ne. Jsem starý a všechno mi vzali. Z Linganu se stane řadová planeta. Víckrát ho nespátím - a to mě trápí ze všeho nejvíc. Narodil jsem se na Linganu a žil tam po celý svůj život. Všude jinde ze mě bude jen poloviční člověk. Ty jsi mladý. Na Nefelos zapomeň."

"V životě jsou důležitější věci než domovská planeta, Tedore. V minulých stoletích bylo naší největší chybou, že jsme si to nedokázali uvědomit. Všechny planety jsou naším domovem."

"Možná. Kdyby existovala planeta povstalců, tak bych o jedné věděl."

"Planeta povstalců existuje, Tedore."

Rizzett odpověděl dotčeně: "Birone, nemám zrovna náladu."

"Takový svět skutečně existuje. A já vím, kde je. Mohl jsem to pochopit už před několika týdny - a nejen já, ale kdokoli z nás. Všechna fakta jsme znali. Bila do očí, aniž jsme je viděli. Prohlédl jsem až tam na páté planetě, když jsme my dva společně zneškodnili Jontiho. Vzpomínáš si, jak říkal, že tu pátou hvězdou bez jeho pomoci nikdy nenajdeme? Pamatuješ

si jeho slova?"

"Přesně ne."

"Ale já ano. Řekl doslova: „Na každou hvězdu připadá v průměru sedmdesát prostorových světelných let.

Pravděpodobnost, že se dostaneš k nějaké hvězdě na miliardu mil daleko, je dvě stě padesát bilionů ku jedné. Ale zdůrazňuji - k nějaké hvězdě! V té chvíli se mi v hlavě

- 179 -

rozsvítilo."

"Nechápu to," přiznal se Rizzett. "Potřebuji, abys mi to objasnil."

Artemisie poznamenala: "Ani já nechápu, Birone, co máš na mysli."

"Copak nevidíte, jaká neuvěřitelná náhoda by musela Gillbreta potkat? Vzpomeňte si, co nám vyprávěl. Zasáhl je meteorit, odchýlil loď od kurzu, ale na konci automatického skoku se ocitl u nějaké sluneční soustavy. Takové náhodě se nedá věřit."

"Gillbret měl bláznivý sen," zamumlal Rizzett.

"Existuje celá řada pravděpodobnějších vysvětlení jeho příběhu, ale pouze v jednom případě se k nějaké sluneční soustavě dostat musel."

"Tak už nás nenapínej, Birone," zvolala Artemisie.

"Vzpomeňte si, jak uvažoval autarch. Motorům Gillbretovy lodi se nic nestalo, takže jejich tah, tedy délka skoku, zůstal nezměněn. Změnil se jen směr, a Gillbret se v tom neuvěřitelně obrovském prostoru Nebuly dostal k jedné z pěti hvězd. Takový výklad je však dost nepravděpodobný."

"A co je pravděpodobné?"

"Že se nezměnil tah ani směr. Co když loď letěla svým původním kurzem? Byla zaměřena na určitou sluneční soustavu, a proto tam také skočila."

"Ale byla přece zaměřena na..."

"Ano, Gillbret letěl na Rhodii. Je to natolik zřejmé, až se divím, že nás to nenapadlo už dávno."

Artemisie vyhrkla: "Planeta povstalců tedy musí být u nás doma! To je nemožné."

"Proč nemožné? Je někde v rhodijské soustavě. Jsou dva způsoby, jak se schovat. Můžete se ukrýt buď tam, kde vás nikdo nenajde, jako například v mlhovině Koňská hlava. Nebo naopak tam, kde vás nikdo hledat nebude.

Vezmeme v úvahu, co udělali povstalci s Gillbretem: vrátili ho na Rhodii živého. Podle jeho teorie tím měli Tyrantům zabránit v pátrání. Proč ho však nechali naživu? Kdyby vrátili loď s mrtvým Gillbretem, dosáhli by téhož a navíc by vyloučili možnost jakéhokoliv prozrazení. A to nakonec Gillbret také udělal.

- 180 -

Tohle všechno lze vysvětlit pouze tím, že planeta povstalců je ve sluneční soustavě Rhodie. Gillbret byl Hinriad - a kde jinde je život Hinriada nedotknutelný, než na Rhodii?"

Artemisie křečovitě svírala prsty. "Jenže, Birone, říkáš-li pravdu, pak je otec v hrozném nebezpečí."

"Už celých dvacet let," souhlasil Biron, "jenže ne tak, jak si myslíš. Gillbret mi jednou řekl, jak těžké je předstírat, že je jen tím ‚věčně pobaveným diletantem‘, nejen ve společnosti přátel, ale i když je sám. Samozřejmě, trochu přeháněl. Ve skutečnosti tak dokonale předstírat nedokázal. Jeho skutečné jádro se objevilo pokaždé, když byl s tebou, Arto. Ukázal je i autarchovi. Dokonce považoval za nutné, aby ukázal svou pravou tvář mně, i když jsme se neznali dlouho.

Ale myslím si, že když jsou dostatečně pádné důvody, je možné takový život hrát. Muž se může přetvařovat i před svou vlastní dcerou, může přistoupit i na její hrozný sňatek, než by riskoval celoživotní dílo, jehož výsledek závisí na nevědomé důvěře Tyrantů, je dokonce ochotný vypadat jako blázen..."

Artemisii se vrátil hlas. Chraptivě vyhrkla: "To přece nemyslíš vážně!"

"Jiné vysvětlení není. Je direktorem už přes dvacet let. Za tu dobu poskytli Tyranti Rhodii značná území, protože nepředpokládali, že by Hinrik mohl být nebezpečný. A on zatím po celou tu dobu vedl dvojí život a organizoval povstání."

"To jsou pouhé dohady, Birone," řekl Rizzett, "stejně nebezpečné jako ty Gillbretovy."

Biron odvětil: "To nejsou dohady. Když jsem naposledy mluvil s Jontim, řekl jsem mu, že nikoli direktor, nýbrž on je tím zrádcem, protože můj otec by nikdy nebyl tak hloupý, aby svěřil nevhodné osobě kompromitující informace. Vtip je v tom, že Gillbret odposlouchával rozhovory mezi mým otcem a Hinrikem. Tímto způsobem také přišel na Jontiho konspirační roli, když autarch navštívil direktora.

Ale každá mince má dvě strany. My jsme si mysleli, že můj otec pracoval pro Jontiho a pokoušel se získat podporu direktora. Je pravděpodobnější, že pracoval pro direktora, zatímco v Jontiho organizaci působil jako agent planety povstalců, který měl za úkol zabránit předčasnému povstání na Linganu, aby dvě desetiletí pečlivého plánování

- 181 -

nepřišla vniveč.

Proč si myslíte, že se mi zdálo tak důležité zachránit Aratapovu loď, když Gillbret zkratoval motory? Nedělal jsem to pro sebe. V té chvíli jsem si nemyslel, že by mě Aratap pustil na svobodu. Je mi líto, ale nebylo to ani kvůli tobě, Arto, nýbrž proto, abych zachránil direktora. To on je tím nejdůležitějším člověkem v našem středu. Chudák Gillbret to nepochopil."

Rizzett zavrtěl hlavou. "Nezlob se, ale já tomu všemu pořád nemohu uvěřit."

Znenadání je přerušil nový hlas: "Ale měl byste, plukovníku." Direktor, vysoký a vážný, stál ve dveřích. Jeho hlas zněl

zcela nově, rázně a sebejistě. "Je to pravda."
Artemisie se k němu rozběhla. "Tatínku! Slyšels, co řekl Biron?"
Pohládl ji po vlasech. "Má pravdu."
Odstoupila od něj téměř rozpačitě. "Máš úplně jiný hlas! Zní, jako bys to ani nebyl ty!"
"Ne nadlouho Arto," řekl smutně. "Až se vrátíme na Rhodii, budu opět takový, jakého mě znáš."
Rizzett zbledl, jen jízva na čele mu zrudla, a nevěřicně hleděl na direktora. Biron zadržel dech.
"Přístup blíž, Birone," řekl Hinrik. Položil Bironovi ruku na rameno. "Byl jsem připraven obětovat tvůj život. Může se to opakovat. Až do určitého dne nemohu nikoho z vás chránit. Nemohu být jiný, než jakého jste mě znali doposud. Jistě to chápete."
Všichni přikývli.
"Bohužel," pokračoval Hinrik, "škoda se už stala. Před dvaceti lety j sem nebyl tak tvrdý, jako j sem teď. Měl j sem přikázat, aby Gillbre-ta zabili, ale nedokázal jsem to. Proto teď víte, že jsem vůdce planety povstalců."
"Nikdo jiný to neví," odvážil se Biron. "Jen my."
Hinrik se hoře usmál. "A co Aratap? Ten je určitě stejně inteligentní jako ty. Tvé úvahy, jimiž jsi určil polohu a vůdce planety povstalců, jsou založeny na faktech, která přece zná i on. Je jenom starší, opatrnější a má velkou odpovědnost. Nejprve bude chtít získat jistotu.
Snad si nemyslíš, že tě pustil ze sentimentálních důvodů? Propustil tě přece už jednou. A opět čeká, že ho zavedeš na správnou stopu."
- 182 -

Biron znejistěl. "Musím opustit Rhodii?"
"Ne, teď hned by to bylo nápadné. K odchodu přece nemáš žádný očividný důvod," pravil Hinrik a přísně pohlédl na svou dceru. "Zůstaneš u mne. A Tyranti i nadále nebudou vědět, na čem jsou. Mé plány jsou téměř hotovy. Ještě rok, možná méně."
"Promiňte, pane, ale nevíte něco o pozemském dokumentu, který hledal můj otec?"
"Ani starý rančer nevěděl vše. Není bezpečné, aby jeden člověk znal všechna fakta. Tvůj zvědavý otec našel odkazy na ten dokument v mé knihovně a pochopil jeho důležitost. Bohužel o něm se mnou nepromluvil, protože jinak bych mu řekl, že už dávno na Zemi není."
"Nejspíš ho ukořistili Tyranti."
"Samozřejmě že ne. Už dvacet let ho mám já. Právě tento dokument dal vznik planetě povstalců. Teprve na jeho základě jsem si uvědomil, že můžeme zvítězit."
"Je to tedy zbraň?"
"Nejmocnější zbraň ve vesmíru! Zničí Tyranty stejně tak jako nás, ale zachrání budoucnost transnebulárních planet. Bez ní bychom Tyranty možná porazili, ale jiní by zas osnovali spiknutí proti nám. Čas dozrál, tak jako už jednou na planetě Zemi. Nastoupí nová vláda, jaká ještě v Galaxii nebyla. Nebudou khanové, autarchové, direktori nebo rančeři."
"Do kosmu!" vykřikl Rizzett, "co tedy bude?"
"Lidé, plukovníci, lidé. Ten program, který mám, se týkal jen malé části planety, ale lze ho přizpůsobit pro celou Galaxii." Náhle všichni pocítili v útrokách bodnutí, když Nelitostný vykonal svůj poslední skok.
"Co tedy ve skutečnosti ten dokument je, pane?" ozval se Biron napjatě.
"Znám to, co je v něm napsáno, nazpaměť. Poslouchejte."
A zatímco se na obrazovce rozzářilo rhodijské slunce, Hinrik V. začal pronášet slova, která byla starší, mnohem starší než kterákoli civilizace v Galaxii - kromě jediné.
"My, lid Spojených států, abychom vytvořili dokonalejší unii, zavedli spravedlnost, zabezpečili klid domova, postarali se o vzájemnou obranu, podpořili obecné blaho a zajistili požehnání svobody sobě a
- 183 -

svým potomkům, ustanovujeme a znzujeme tuto Ústavu Spojených států amerických..."
- 184 -

Digitalizované

2000

RoboV

RoboVa stránka o knihách - <http://sweb.cz/robov.knihy/>
Mirror tejto stránky - <http://www.robov.knihy.szm.sk/>

Email

- robov.knihy@seznam.cz